

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД

ЗОНАТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

УДИВИТЕЛНО ОТКРИТИЕ
В НАЙ-ГОРНАТА ТОЧКА НА ЗЕМНОТО КЪЛБО...

ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД ЗОНАТА

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

На около триста километра северно от Арктическият кръг се намира федералната пустинна зона — едно от най-отдалечените и негостоприемни кътчета на земята. Палеоекологът Евън Маршал заедно с група учени поема към Зоната на експедиция, за да изучава последиците от глобалното затопляне. Всичко обаче се променя с едно удивително откритие.

При рутинно проучване на пещера в ледник групата открива огромно древно животно, хванато в капана на леден блок. Медийният конгломерат, който спонсорира експедицията, веднага се намесва и организира уникален спектакъл — съществото ще бъде извадено от леда и размразено на живо по телевизията. Въпреки злокобните предупреждения на жителите на местното село и научните опасения на Маршал и хората му „драматизацията“ на живо набира скорост... докато учените не правят още по-ужасяващо откритие. Звярът може да се окаже древна машина за убиване. И може би всички прибързват, като го смятат за мъртъв.

На Вероника

ПРОЛОГ

На здрачаване, когато звездите започнаха да се появяват една по една на замръзналото небе, Усугук се промъкна тихо като лисица до иглуто. Тази сутрин бе навалял пресен сняг и старейшината на селото се вторачи в сиво-бялата арктическа пустош, която се простираше във всички посоки до мрачния и празен леден хоризонт. Тук-там от снега като черни ребра стърчаха парчета вечно замръзнала земя, наподобяващи кости на праисторически зверове. Вятърът се усилваше и ледените кристали хапеха бузите му и се заплитаха в обточената с кожа качулка на парката. Наоколо имаше струпани по-малки иглута, които не бяха осветени и приличаха на гробници.

Усугук не обърна внимание на тези неща. Той съзнаваше единствено съкрушителното чувство на ужас и бързото блъскане на сърцето си.

Когато влезе в снежната къща^[1], малката група жени, събрани около огъня от запален мъх, бързо вдигнаха погледи към него с напрегнати и тревожни изражения.

— Мокток е инкарток — каза той. „Време е“.

Безмълвно и с треперещи пръсти те събраха скромните си сечива. Иглите от кости бяха прибрани в игленици от същия материал. Стъргалките за кожа и улу^[2] за дране бяха прибрани в парките. Една от жените, която дъвчеше ботуши от моржова кожа, за да ги направи по-меки, внимателно зави чифта в овехтяло парче плат. След това те се изправиха и една по една се измъкнаха през грубия отвор, който служеше за врата. Последна излезе Нулате с оборена от страх и срам глава.

Усугук проследи с поглед как кожата от карибу падна обратно и закри входа, скривайки гледката отвън: самотната групичка снежни къщи, ледената пустош, която се простираше от замръзналото езеро чак до немощното слънце. Той остана за миг неподвижен, опитвайки се да забрави страха, който го беше загърнал като тежко наметало.

След това се обърна. Имаше прекалено много работа и твърде малко време да я свърши.

Шаманът енергично пое към задната част на снежната къща и отметна завивките в горната част на малката купчина кожи, откривайки кутия от черно полирано дърво. Много внимателно той я положи пред огъня. После измъкна измежду кожите церемониална амаути^[3], сгъната с ритуална грижливост. Разтвори качулатата парка и я нахлузи през глава, докато сложната ѝ украса от пискюли с мъниста тихичко подрънкваше. Като свърши, се отпусна с кръстосани крака пред кутията.

Остана така около минута, милвайки кутията с пръсти, сбръчкани от годините на борба с враждебната природа. После я отвори и извади единия от предметите вътре, заобръща го и усети неговата сила, вслушан внимателно в онова, което би могъл да му каже. След това го върна в кутията. Повтори същото и с останалите предмети в нея. Но през цялото време усещаше страха в себе си. Той лежеше дълбоко в неговото тяло, подобно на несмляна китова мас. Осъзнаваше много добре какво означава онова предзнаменование, на което станаха свидетели. То се беше случвало само веднъж през съществуването на народа, преди десетки поколения. Въпреки това историята, разказвана от баща на син пред огнището в иглуто, оставаше все така зловеща, сякаш се беше случила вчера.

Но сега всичко изглеждаше толкова злокобно несъразмерно спрямо простъпката, която го бе предизвикала...

Той си пое дълбоко дъх. Всички разчитаха на него да възстанови мира, да върне в равновесие естествения порядък. Но това беше трудна задача. Народът толкова намаля, че не беше оцеляла повече от шепа люде, които да му предадат тайните познания на предците. Тях вече ги нямаше, защото преминаха в света на духовете. От тайния орден на природата беше останал само той.

Бръкна под амаути и измъкна шепа изсушени билки и растения, грижливо завързани с тънък стрък арктически балсам^[4]. Издигна ги с две ръце и ги постави в огъня. Облаци сив дим се заиздигаха нагоре и изпълниха снежната къща с миризмата на древни гори. Бавно и почтително шаманът извади предметите от кутията и ги подреди в полукръг пред огъня. Връх от бивника на рядък бял морж, уловен и убит от неговия пра-пра-прапрадядо. Камък с цвета на лятно слънце,

издялан като главата на росомаха. Разклонение от рог на карибу, ритуално нарязано на двадесет и едно парчета, украсено със сложни шарки от малки дупки, направени с шило и напълнени с охра.

Най-накрая извади малка фигура на човек, изработена от кожа на северен елен, слонова кост и мъхест вълнен плат, и я сложи в средата на полукръга. Постави дланите си върху пода на снежната къща, отпусна брадичка на гърдите и направи нисък поклон пред нея.

— Всемогъщи Куукджуаг — започна да напява той, — Ловецо в замръзналата пустош, закрилник на народа. Оттегли яростта си от нас. Тръгни отново кротко под лунната светлина. Върни се към мира.

Изправи се в седнало положение. След това се протегна към първия предмет в полукръга, бивника на моржа, и го завъртя по часовниковата стрелка да сочи към лицето на фигурката. С ръка на бивника, монотонно занарежда, като от време на време запяваше изкупителната молитва, молейки Куукджуаг да смекчи сърцето си и да прости.

Простъпката беше извършена миналата сутрин. В залисията на ежедневните си домакински задължения Нулате неволно беше допряла сухожилията на карибу до месото на морж. Жената беше болна и уморена и това беше достатъчно да обясни подобно недоглеждане. Но въпреки оправданията забраненото беше сторено и древното правило нарушено. Сега душите на мъртвите животни, които се намираха в духовно противостоене, бяха осквернени. И Куукджуаг, Ловецът, беше почувствал техния гняв. Това обясняваше онова, което малката група на Усугук видя снощи в замръзналата пустиня.

Молитвата продължи десет минути. След това Усугук бавно и предпазливо придвижи набръчканата си ръка към следващия предмет и започна отново напевната си молитва.

Отне му два часа, за да завърши церемонията. Накрая, като се поклони за последен път пред фигурката, старият мъж произнесе благословия на раздяла, раздвижи крака и мъчително се изправи. Ако всичко бе минало добре, ако беше изпълнил ритуала правилно като своите предци, петното щеше да се махне от тях и Ловецът да оттегли своя гняв. Той обиколи огъня по часовниковата стрелка, а после обратно. Тогава коленичи отново пред кутията и се залови да прибира вътре предметите, като започна от малката фигурка.

Докато правеше това, чу викове пред снежната къща, ридания, писъци, гласове, изпълнени с отчаяние и вопли.

Изправи се бързо, а ужасът стисна сърцето му. Нахлузи парката, отметна кожата от карибу и прекрачи навън. Жените стояха там, скубеха коси и сочеха към небето.

Той също погледна нагоре и изохка. Страхът и ужасът, които бяха отслабнали по време на успокоителните ритуали на церемонията, го обзеха с двойна сила. Те се бяха върнали. И беше по-лошо от снощи. Много по-лошо.

Церемонията се бе провалила.

В този миг Усугук осъзна с ужасяваща сигурност истината. Случващото се не беше в резултат на нещо, което Нулате и останалите бяха направили. Това не беше просто яростта на Куукджуаг или някакво случайно оскверняване. Само нарушаването на най-святото от духовните табута би могло да предизвика яростта, на която в момента ставаше свидетел. Подобно на безброй поколения преди него, Усугук беше предупреден какво е това табу.

И не само предупреден, защото знаеше. Той беше *видял*...

Погледна към жените, които го гледаха втренчено с подивели от мрачни предчувствия очи.

— Съберете нещата, които ви трябва — каза им той, — утре ще тръгнем на юг към планината.

---

[1] Куинзи на атабаски означава убежище, издълбано в купчина слегнал се сняг. За разлика от иглуто то може да се ползва години и се гради от блокове сняг, който трябва да притежава нужното качество. — Б.пр. ↑

[2] Инуитски нож от камък или бронз с ветрилообразна форма и дървена или кокалена дръжка. — Б.пр. ↑

[3] Традиционна парка на източните арктически инуити, ушита така, че да позволява на родителя да носи детето си защитено от мраз и вятър. — Б.пр. ↑

[4] Едногодишно растение от рода *Impatiens*. — Б.пр. ↑

1

— Ей, Евън, искаш ли обяд?

Евън Маршал остави найлоновия плик настрана, изправи се и започна да си разтрива кръста. Последния час и половина беше събирал проби от ледниковия утаечен слой с лице на сантиметри от земята, затова очите му се нуждаеха от време, за да се приспособят. Гласът беше на Съли и сега Маршал успя да го види. С едра, леко пълна фигура, облечен в подплатена с кожа парка, той стоеше със скръстени ръце на около тридесетина метра нагоре по стръмния склон на долината. Над него се издигаше краят на езика на глетчера Страх, наситено тайнствено синьо, осеяно с бели пукнатини. В основата му лежаха големи ледени блокове, които приличаха на чудовищни диаманти, а около тях стърчаха остри като ками късове древна лава. Маршал отвори уста, за да предупреди Съли, че е застанал прекалено близо. Глетчерът беше колкото красив, толкова и опасен — времето се бе стоплило и от ледената му повърхност с невиджана бързина се откъсваха смъртоносни късове. След това размисли. Джерард Съли беше горд с поста си на формален ръководител и не обичаше да му казват какво да прави. Затова Маршал само поклати глава.

— Благодаря, но мисля да пропусна.

— Както желаш. — Съли се обърна към Райт Феръдей, еволюционния биолог в екипа, който работеше малко по-надолу по склона. — А ти, Райт?

Феръдей погледна нагоре с воднистосини очи, странно уголемени от стъклата на очилата му с рамки от черупка на костенурка. На дебела каишка от врата му висеше цифров фотоапарат.

— Без мен — отговори той, като се смръщи, сякаш да прекъснеш работа по средата на деня, за да ядеш, е направо еретична мисъл.

— Умри от глад, щом искаш. Но да не ме молиш да ти нося нещо.

— Дори ледена близалка? — попита Маршал.

Съли пусна тънка усмивка. Беше нисък колкото Наполеон и излъчваше съчетание на егоизъм и несигурност, което Маршал смяташе за особено дразнещо. В университета го понасяше някак, защото там Съли беше просто още един надменен учен сред много други подобни нему, но тук на леда, където нямаше къде да избяга, се беше превърнал в дразнител. Може би, помисли си Маршал, трябваше да изпитва облекчение, че експедицията им ще продължи само още няколко седмици.

— Изглеждаш уморен — отбеляза Съли. — Снощи пак ли излиза да се разхождаш?

Маршал кимна.

— По-добре внимавай. Може да паднеш в някой тунел от лава и да измръзнеш до смърт.

— Добре, мамо, ще внимавам.

— Или да срещнеш бяла мечка.

— Чудесно, защото съм зажаднял за хубав разговор.

— Не е смешно, след като отказваш да носиш оръжие.

На Маршал не му хареса посоката, в която пое разговорът.

— Виж, ако срещнеш Анг, кажи му, че имам още проби за транспортиране в лабораторията.

— Готово. Той страшно ще се зарадва.

Маршал проследи климатолога, който внимателно се запуска покрай тях по чакъла към подножието на планината и тяхната база. Наричаше я „тяхна база“, но тя, естествено, принадлежеше на правителството на САЩ. Официално известна като Инсталация за ранно оповестяване „Врѳх Страх“ и уж извадена от употреба преди повече от петдесет години, тя се състоеше от ниски, сиви и разпрѳснати постройки с вид на затвор, окичени с радарни чинии и други детрити^[1] от Студената война. Отвѳд лагера се простираше застинал пейзаж от замръзнала земя и наноси лава, изплюта преди векове от недрата на планината, набраздени и накѳсани, сякаш земята се бе разкѳсала сама по време на геологичната агония. На много места тя беше скрита под големи снежни полета. Нямаше пътища, други сгради, нито живи същества. Всичко беше толкова враждебно, далечно и чуждо, сякаш бяха на луната.

Той се протегна, докато оглеждаше отблъскващия пейзаж. Дори след четирите седмици, прекарани тук, все още му беше трудно да

повярва, че може да има толкова бесплодно място. А и самата научна експедиция също изглеждаше малко недействителна още от самото начало. Нереална, защото медиен гигант като „Тера Прайм“ беше избрал и одобрил техния проект за финансова подкрепа — на четирима учени от Северномасачузетския университет, които нямаха нищо общо помежду си, като изключим глобалното затопляне. Нереално беше също, че правителството им беше издало разрешителни да използват базата „Страх“. Разбира се, срещу значителни такси и при строги ограничения. Някак си нереално беше и това затопляне, което се случваше с такава изумителна и плашеща бързина.

Той се обърна с въздишка. Коленете го боляха от часовете клечане над горната част на морената, докато събираше проби. Връхчетата на пръстите и носа му бяха почти замръзнали. И за да подсили гадостта, снегът беше преминал в ледена лапавица, която се промъкваше бавно през трите слоя дрехи и се настаняваше в най-интимните гънки на тялото му. Но по това време на годината дневната светлина беше къса и отвореният за тяхната експедиция прозорец бързо се затваряше. Маршал съзнаваше много ясно колко малко време му остава. Вкъщи, в Уобърт, Масачузетс, щеше да има достатъчно храна и колкото иска време, за да яде.

Когато се обърна да вземе пликчетата с пробите, чу Феръдей да казва:

— Преди пет години, а дори и преди две никога не бих го повярвал. Дъжд!

— Райт, това не е дъжд, а суграшица.

— Няма голяма разлика. Дъжд в Зоната, когато приближава зимата? Направо не е за вярване.

„Зоната“ беше голям къс от Северозападна Аляска, заградена от едната страна от Северния ледовит океан, а от другите от Националното арктическо убежище за диви животни и Националния парк „Юкон Ивавик“.

Това беше толкова студено и пусто място, че никой не искаше да има нищо общо с него. Само по няколко месеца в годината температурите успяваха с мъка да се качат над нулата. Преди години властите го нарекоха Федерална пустинна зона и веднага забравиха за нея. Маршал си помисли, че на целите тези два милиона акра едва ли

има повече от двайсетина човека. Техният научен екип от петима, намаленият екип на базата от четирима, групичката от местни индианци в северната част, както и неколцина туристи и самотници, твърде корави или ексцентрични, за да се задоволят с нещо по-малко от най-далечното. Колко странно беше, като се замисли човек, че едва ли на земята има други хора по на север от тях.

Внезапен оглушителен трясък, подобен на оръдеен изстрел, разтърси ледниковата долина със силата на земен трус. Звукът заеча над тундрата под тях, застрелка се насам-натам като топка за тенис и постепенно утихна с отдалечаването си нататък в безкрайността. Горещото лице на ледника беше отрязано, а към ледените късове, които вече лежах в подножието му, се бяха добавили тонове лед. Маршал почувства как сърцето му тревожно трепна. Въпреки че беше чувал много пъти този звук, неговата сила винаги го стряскаше.

Феръдей посочи с ръка.

— Видя ли? Точно това имах предвид. Долинния ледник като Страх би трябвало да завършва с приятен тънък език с минимално количество вода от топенето и здравословна зона на перколяция^[2]. Но този... този се разпада като морски ледник. Измервах основното топене...

— Това е работа на Съли, не твоя.

— ... и то е извън скалата. — Феръдей поклати глава. — Дъжд, безпримерно топене, а се случват и други работи. Северното сияние през изминалите нощи. Забеляза ли го?

— Разбира се. Единичен цвят. Беше впечатляващо, но много необичайно.

— Необичайно — повтори замислено думата Феръдей.

Маршал не му отговори. От опит знаеше, че всяка експедиция, дори и толкова малобройна като тяхната, си има своята Касандра. Със своите удивителни познания, песимистичен мироглед, мрачни теории и възмутителни предсказания Райт Феръдей играеше много вещо тази роля. Маршал погледна тайно към биолога. Въпреки че го познаваше бегло като университетски колега, а тук беше прекарал цял месец в плътна близост до него, Маршал нямаше представа какво движи този човек.

Въпреки всичко, мислеше си той, когато напълни и затвори плика с пробата, записа местоположението в тефтера, а след това

измери и фотографира мястото, откъдето я беше взел, Феръдей имаше право. И заради това събираше проби с почти истерична скорост. Ледникът е почти съвършеното място за неговите изследвания. По времето, когато се формира, докато акумулира сняг, той улавя органични останки: цветен пращец, растителни фибри, останки от животни. А когато започна да се отдръпва, докато бавно се топеше, щедро разкриваше тези тайни отново. Беше съвършеният подарък за един палеоеколог — съкровище от далечното минало.

Като се изключи това, че в отдръпването на ледника нямаше нищо бавно и грациозно. Той се разпадаше с обезпокоителна бързина и отнасяше своите тайни със себе си.

Сякаш като по даден знак от него се чу още един оглушителен трясък, последван от леден водопад. Маршал погледна по посока на шума със смесица от раздражение и нетърпение. Този път от лицето на ледника се беше откъснало още по-голямо парче. Той се наведе към пробите си с въздишка, а после рязко се завъртя обратно по посока на ледника. Сред натрошените късове лед в основата му се виждаше част от планинския склон, който се беше оголил след това откъсване. Маршал се втренчи за миг в него, после подвикна на Феръдей:

— Ти нали носеше бинокъл?

— Ето го.

Маршал тръгна към него. Биологът беше измъкнал оптическия уред от джоба си и му го подаде с длан, обвита в дебела ръкавица. Маршал го взе, духна на очулярите, за да ги затопли, изтри изпотеното и го насочи към ледника.

— Какво има? — попита Феръдей и в гласа му се долови вълнение. — Какво виждаш?

Маршал облиза устни и остана вторачен в това, което откъсналият се лед беше разкрил.

— Пещера — отговори той.

---

[1] Термин в геологията, с който се обозначават скални късчета, получени от разрушена от въздействието на водата или ерозията структура. — Б.пр. ↑

[2] Във физиката, химията и естествените науки с термина се обозначава движението и филтрирането на течности през порести материали. — Б.пр. ↑

2

Час по-късно стояха пред отломките в подножието на ледник Страх. Леденият дъжд беше спрял и слабото слънце се опитваше да пробие стоманеносивите облаци. Маршал набързо потърка ръце, опитвайки да се стопли. После огледа малката им група. Съли се беше върнал и доведе със себе си Анг Чен, техния докторант. С изключение на Пени Барбър, компютърния експерт, сега цялата експедиция се беше събрала при крайната морена^[1].

Пещерата лежеше право пред тях, а отворът ѝ се очертаваше черен на фона на синия лед на глетчера. На Маршал му приличаше на дулото на чудовищен пистолет. Съли се беше вторачил в нея, дъвчейки отнесено долната си устна.

— Почти съвършен цилиндър — отбеляза той.

— Това без съмнение е вулканично разклонение — обяви Феръдей. Връх Страх е осеян с такива.

— В основата да — съгласи се Маршал, — но е необичайно да го намериш на такава височина.

Изведнъж на около осемстотин метра от тях рухна още една част от лицето на ледника, стовари късове с големината на еднофамилни къщи в основата си и запрати във въздуха хиляди ледени парченца.

Ченг така се стресна, че направо подскочи, а Феръдей затисна уши, за да ги предпази от трясъка. Маршал направи гримаса, когато усети как планината потрепери под краката му.

Минаха няколко минути, преди ехото да заглъхне.

Най-накрая Съли изръмжа. Той отмести поглед от ледника към входа на пещерата, а след това към Чен.

— Взе ли видеокамерата?

Чен кимна и потупа праметнатата през рамото му чанта.

— Включи я.

— Нали не се готвиш да влезеш? — попита Феръдей.

Вместо да отговори, Съли се изправи в пълния си ръст от метър шейсет и седем, глътна шкембето и оправи качулката на парката,

подготвяйки се за окоето на камерата.

— Това не е добра идея — продължи Феръдей. — Знаеш колко са чупливи вулканичните образувания.

— Не само това — намеси се Маршал. — Нали видя какво стана току-що. Всяка минута може да се откъсне още лед и да затрупа входа.

Съли погледна нерешително към пещерата.

— Те биха искали да го направим.

Под „те“ разбираха „Тера Прайм“, кабелния канал за наука и природа, който финансираше експедицията.

Съли потърка брадичка с обвитата си в ръкавица ръка.

— Евън, Райт, вие може да останете тук. Анг ще ме последва вътре с камерата. Ако нещо стане, повикайте войничетата, за да ни изкопаят.

— По дяволите — възкликна Маршал и се ухили. — Ако откриеш заровено съкровище, и аз искам дял от него.

— Сам каза, че е опасно.

— Още една причина да имаш повече помощници — отговори Маршал.

Долната устна на Съли щръкна напред и Маршал го остави да помисли. Най-сетне климатологът се съгласи.

— Добре. Райт, ще свършим колкото може по-бързо.

Феръдей примигна с воднистосините си очи, но нищо не каза.

Съли бръсна няколко снежинки от парката си и се изкашля, за да прочисти гърлото си. След това малко страхливо хвърли поглед към предната част на ледника. После застана пред камерата.

— Застанали сме пред лицето на глетчера — започна той с приглушен мелодраматичен глас. — Отдръпващият се лед разкри пещера, сгушена в планинския склон. В момента се готвим да я проучим.

Направи драматична пауза и махна на Чен да престане да снима.

— Наистина ли току-що каза „сгушена“? — попита Маршал.

Съли пусна това покрай ушите си.

— Да вървим. — Той извади голямо фенерче от джоба на парката. — Анг, насочи камерата към мен, докато влизаме.

Той тръгна надолу, а дългнестият Чен послушно закрачи след него. След малко Маршал извади своето фенерче и пое подире им.

Бавно и внимателно си запробиваха път през осеяното с отломки поле. Някои от ледените късове бяха с размерите на юмрук, а други на спално помещение. На слабата слънчева светлина те проблясваха бледосини под октомврийското небе. Ручейчета вода от топенето се стичаха покрай тях. Докато тримата напредваха, сянката на ледника падна върху тях. Маршал погледна внимателно нагоре към високата ледена стена, но нищо не каза.

Когато приближиха, отворът на пещерата стана още по-черен. Тя имаше толкова леден дъх, че ощипа полуизмръзналия нос на Маршал. Както Съли правилно отбеляза, беше доста кръгла — типичният втори комин на мъртъв вулкан. Ледникът беше изгладил околните скали като огледало. Съли освети мрака с фенерчето си. След това се обърна към Чен.

— Изключи я за миг.

— Добре. — Докторантът свали камерата.

Съли се спря и погледна към Маршал.

— Феръдей не се бързаше. Цялата планина е една огромна купчина напукана лава. Гледай за пукнатини. Ако тръбата изглежда нестабилна, веднага се връщаме.

Погледна отново към Чен и му кимна да почне отново да снима.

— Влизаме — обяви той, за да може камерата да го запише. След това се обърна и влезе в пещерата.

Таванът не беше особено нисък, издигаше се поне на три метра, но Маршал инстинктивно се приведе, когато последва Съли вътре. Пещерата се забиваше право в планината, спускайки се плавно надолу. Напредваха предпазливо, като плъзгаха лъчите на фенерчетата си по стените от лава. Тук вътре беше по-студено, отколкото навън върху леденото поле и Маршал придърпа краищата на качулката по-близо до лицето си.

— Стойте — каза той. Лъчът на фенерчето му беше уловил тънка като косъм пукнатина в плетениците от лава. Той плъзна лъча по цялата ѝ дължина, а след това предпазливо натисна с ръка.

— Изглежда стабилно — отбеляза той.

— Тогава да продължаваме — отговори Съли, — но много внимателно.

— Удивително е, че пещерата не е рухнала под тежестта на ледника — подхвърли Чен.

Проникнаха по-дълбоко навътре, като стъпваха много внимателно. Когато говореха, правеха го с приглушени гласове, почти шепнешком.

— Тук под снега има слой лед — посочи Съли след минута. — Покрива целия под и е забележително гладък.

— И колкото повече влизаме, по-дебел става — намеси се и Маршал. — По някое време това вулканично разклонение е било пълно с вода.

— Трябва да е замръзнала с удивителна бързина — отговори Съли, — защото... — В този момент краката на климатолога се хлъзнаха и той падна тежко, като извика от изненада.

Маршал се закова на място, а сърцето му се качи в гърлото, докато чакаше таванът да се срути върху им. Но когато нищо не се случи и видя, че Съли не е наранен, тревогата му премина в смайване.

— Анг, нали записа това?

Докторантът се ухили, макар изведнъж да беше преbledнял.

— Можеш да си сигурен.

Съли се изправи с труд на крака, намръщи се и започна да бръска снега от коленете си. Явно беше недоволен, че е накърнил достойнството си.

— Евън, това е сериозен момент. Не го забравяй.

Сега продължиха още по-бавно. Цареше дълбока тишина и единственият шум беше стърженето на краката им по снега. Древните стени от лава, които се издигаха от двете им страни, бяха черни. Съли предпазливо водеше групата напред, разпръсквайки снега с ботушите си, като същевременно плъзгаше лъча на фенерчето напред-назад по пътя.

Чен се взря в мрака напред.

— Изглежда по-нататък пещерата се разширява.

— Това е добре — отговори Съли, — защото ледената покривка става по-дебела и...

Изведнъж той падна отново. Но това не беше тромаво повторение на предишното падане. Маршал веднага разбра, че този път причината беше чиста изненада. Съли започна трескаво да почиства снега под краката им и да се опитва да светне с фенерчето в леда. Чен се отпусна до него на колене, забравил камерата за миг. Маршал бързо стигна при тях и се взря в леда.

Когато видя какво е намерил Съли, го обзе хлад, който нямаше нищо общо с въздуха в пещерата. Заровени под ледения под, две големи колкото юмрук жълти очи с кръгли черни зеници се бяха вторачили неумолимо нагоре към него.

---

[1] Терминалната, или крайната, морена оформя края на ледника и е известна и като хобот. — Б.пр. ↑

3

Спускането им от планината беше толкова мълчаливо, колкото бе шумно изкачването. Маршал можеше да се досети за какво мислеха всички. Откритието щеше да промени онова, което досега беше тиха, без блясък и дори скучна научна експедиция. Никой от учените не можеше да каже как ще стане това. Но отсега нататък нищо вече нямаше да е същото.

Същевременно знаеше много добре, че тайно всички си задават един и същ въпрос: „Какво по дяволите е това?“

Съли наруши мълчанието пръв:

— Трябваше да вземем сърцевина от леда за изследване.

— Как смяташ, откога ли е там? — попита Чен.

— Ледник Страх е МИС 2^[1]. Тази пещера е била заровена най-малко 12 000 години, ако не и много по-дълго.

Групичката отново потъна в мълчание. Слънцето най-сетне беше успяло да прогори ниско увисналите облаци и докато се спускаше зад хоризонта, караше струпаният сняг да хвърля ярки отблясъци. Маршал унесено измъкна слънчевите си очила от джоба и ги сложи. В момента си мислеше за необятната чернота на онези мъртви очи под снега.

— Колко е сега часът в Ню Йорк? — попита най-накрая Съли.

— Осем и половина — отговори Феръдей.

— Всички вече са си отишли вкъщи. Първата ни работа утре сутринта ще е да се обадим. Анг, ще бъдеш ли така добър да се погрижиш сателитният телефон да е включен още преди закуска?

— Разбира се, но ще трябва да се обърна към Гонзалес за нови батерии, защото...

Чен се спря напред изречението. Когато Маршал вдигна поглед, той веднага видя какво беше накарало докторанта да замълчи.

Базата лежеше на няколкостотин метра под тях. Дългите, ниски ръждясали сгради имаха враждебен вид под светлината на умиращото слънце. Учените бяха следвали леката извивка, която описваше ледниковата долина, и сега пред очите им лежеше главният вход на

базата, видим през оградата, която я опасваше. Пени Барбър, компютърният специалист на експедицията, стоеше по джинси и карирана риза на бетонната площадка между караулното помещение и централния вход. Въздухът беше неподвижен и светлокестенявата ѝ коса висеше върху челото, без да потрепва. До нея стоеше сержант Пол Гонзалес, командирът на малката група, която трябваше да поддържа база „Страх“ готова за действие.

Бяха заобиколени от четирима души в тежки парки, панталони от кожа на полярна мечка и муклуки^[2]. Единият държеше пушка. Другите носеха копия или лъкове на гърба си. Макар лицата им да не се виждаха, Маршал беше сигурен, че са местни индианци от малкия лагер на север.

Докато ускоряваха крачки към базата, той не беше сигурен какво трябва да изпитва: любопитство или страх. Макар че бяха тук вече месец, учените не бяха имали вземане-даване с индианците. Знаеха за съществуването им, защото войниците в базата го бяха споменали мимоходом. Защо от всички възможни дни бяха избрали точно днешния, за да им дойдат на гости?

Когато минаха през вратата на оградата и покрай празното караулно, а след това приближиха към входа, групата се обърна, за да ги посрещне.

— Тези хора почукаха на вратата преди не повече от две минути — обясни Барбър на своя ярко изразен севернолондонски акцент. — Сержантът и аз излязохме да ги посрещнем. — Обикновеното и дружелюбно лице изглеждаше измъчено и донякъде разтревожено.

Съли стрелна поглед към Гонзалес.

— Някога преди случвало ли се е подобно нещо?

Гонзалес беше плещест мъж на петдесет и няколко години и притежаваше прозорливия фатализъм на професионален войник.

— Не. — Той извади радиостанцията си, за да предупреди останалите войници, но Съли поклати глава.

— Това няма да е необходимо, нали? — попита той и се обърна към Барбър. — Ти по-добре се прибирай на топло. — Загледа я как се приближава към главния вход, след това се прокашля и се обърна към гостите. — Бихте ли желали да влезете вътре? — попита той, произнасяйки отчетливо всяка дума, като същевременно ръкомахаше към вратата.

Индианците не отговориха нищо. Групата им се състоеше от три жени и един мъж. Маршал забеляза, че мъжът е най-старият сред тях. От годините, прекарани на студ и слънце, лицето му се беше сбръчкало и превърнало в нещо подобно на гьон. Имаше ясни тъмнокафяви очи и носеше големи кокалени обеци, украсени с фантастични резбовани сцени. От кожената му яка стърчаха пера, а скулите му бяха осеяни с тъмните татуировки на шаман. Гонзалес им беше казал, че групата води необичайно прост живот, но докато гледаше копията и животинските кожи, Маршал си помисли, че не е имал и най-малка представа колко прост трябва да е в действителност.

За миг над тях се спусна неловко мълчание, единственият шум беше бученето на близките генератори. След известно време Съли заговори отново:

— От селището на север ли идвате? Това е много дълго пътуване и сигурно сте уморени. Можем ли да ви помогнем с нещо? Искате ли храна и топли напитки?

Никакъв отговор. Съли повтори казаното бавно и отчетливо, сякаш говореше на бавноразвиващи се:

— Искате ли да ядете? Нещо за пиене?

И сега не получи отговор и се обърна с въздишка.

— Така доникъде няма да стигнем.

— Те вероятно не разбират и дума от това, което им говориш — подхвърли Гонзалес.

Съли кимна.

— А аз не говоря инуитски.

— Тунитски — обади се възрастният мъж.

Съли бързо се обърна.

— Моля?

— Не инуитски. Тунитски.

— Много се извинявам. Никога не бях чувал за тунитите^[3] — Съли леко се потупа по гърдите. — Казвам се Съли. — След това представи поименно Гонзалес и учените. — Жената, която видяхте, се казва Пени Барбър.

Старецът докосна своите гърди.

— Усугук. — Произнесе го „Оос-оо-гук“ и не си направи труда да представи жените.

— Приятно ми е — каза Съли, който както обикновено беше поел изцяло ролята на ръководител на екипа. — Не искате ли да влезете?

— Попита дали можеш да направиш нещо за нас? — отговори на въпроса с въпрос Усугук. Маршал отбеляза с изненада колко монотонно говореше мъжът.

— Да — отговори Съли, също толкова изненадан.

— Има нещо важно, което можете да направите... много важно. Можете да си тръгнете. Още днес. И повече не се връщайте.

Този отговор накара Съли да онемее.

— Защо? — попита Маршал след малко.

Мъжът посочи към връх Страх.

— Това е седалище на злото. Вашето присъствие тук е опасно за всички нас.

— Зло? — повтори Съли, който се беше съвзел. — Имаш предвид вулкана? Сега е угаснал и заспал.

Тунитът го погледна, а безбройните бръчки по лицето му се очертаха релефно на светлината на залязващото слънце. То представляваше маска от мъчително безпокойство.

— Какво зло? — попита Маршал.

Усугук отказа да се впуска в обяснения.

— Вие не трябва да сте тук — повтори той. — Нахълтвате на място, където нямате работа. Затова разгневихте древните. И то много.

— Древните? — възкликна Съли.

— Обикновено те са... — Усугук потърси точната дума... доброжелателни. С отворената длан на едната си ръка той очерта полукръг. — В миналото всички хора тук, онези с униформите и пушките, си стояха зад металните стени, които бяха построили. Дори днес войниците не бродят из забраненото място.

— Нищо не зная за някакво си забранено място — измърмори Гонзалес, — но си стоя вътре, където е хубаво и топло.

Усугук сякаш не го чу. Той продължаваше да гледа втренчено Съли.

— Вие сте различни. Навлязохте в територия, където не бива да стъпва жив човек. И сега древните са обхванати от ярост повече откогато и да било според паметта на моя народ. Тяхната ярост

боядисва небето кърваво. Небесата крещят от болка като раждаща жена.

— Не съм сигурен, какво искаш да кажеш с „крещят от болка“ — намеси се Съли, но странният цвят на небето се дължи просто на аугога borealis, или Северното сияние. То е предизвикано от слънчеви ветрове, които навлизат в земното магнитно поле. Вярно, че цветът е много необичаен, но сигурно и преди си виждал подобно нещо. — Сега Съли разиграваше ролята на добродушен глава на семейство, усмихваше се и се държеше покровителствено като човек, който обяснява нещо на малко дете. — Газовете в атмосферата отделят излишъка от енергия под формата на светлини. Различните газове излъчват фотони с различни дължини на вълните.

Ако това обяснение оказва някакво влияние на Усугук, той не го показва.

— Веднага щом видяхме колко са гневни духовете, тръгнахме насам. И оттогава вървим без почивка и без храна.

— Още една причина да влезете вътре — отбеляза Съли. — Ще ви дадем храна и нещо горещо за пиене.

— Защо планината е забранена? — попита Маршал.

Шаманът се обърна към него.

— Толкова ли не може да разберете? Вие всички чухте моето предупреждение. И сега отказвате да се вслушате в него? Планината е място на мрака. *Трябва* да си вървите.

— Не можем — отговори Съли. — Още не, но след няколко седмици, две или три, ще си тръгнем. А дотогава ти давам думата си, че...

Но шаманът заговори на тунитките.

— Аньок лубяр тусарнек — каза той. Една от жените започна шумно да плаче. Когато отново се обърна към учените, Усугук изгледа подред всеки от тях, а изражението на лицето му представляваше такава смесица от тъга и страх, че космите по врата на Маршал настръхнаха. След това извади малка кесия от парката си, потопи пръст в нея и надраска няколко груби знаци върху замръзналата тундра с толкова лепкава тъмна течност, че не би могла да е нещо друго, освен кръв. След това започна да декламира нещо на своя език с нисък и молитвен тон, обърна се и последва останалите, които вече се отдалечаваха по вечно замръзналата земя.

---

[1] Морски изотопни стадии — така се наричат редуващите се студени и топли периоди в земния палеологически климат, определени по изотопите на кислорода, извлечени с помощта на дълбочинни проби от земната кора на морското дъно. — Б.пр. ↑

[2] Ботуши от кожата на северен елен или тюлен. — Б.пр. ↑

[3] Всъщност става дума за народ, който според ескимоските легенди бил прогонен от инуитите, въпреки че се състоял от великани. — Б.пр. ↑

4

През следващите два дни от север задуха мразовит вятър, който донесе ясно небе и ужасно ниски температури. На третия ден в 11:00 часа Маршал, Съли и Феръдей излязоха от базата и закрачиха по замръзналата равнина, която се простираше без край на юг от връх Страх. Сутринта беше свършена и нито един облак не помрачаваше небесния купол от арктическо синьо. Вечно замръзналата земя под краката им беше твърда като бетон. Температурата беше около минус осемнадесет градуса по Целзий и ледникът поне временно беше спрял с ужасното си пукане и трясъци.

Внезапно мислите им бяха прекъснати от необикновено нисък тътен, странно приглушен от арктическия студ. На южния хоризонт се появи точка. Докато я наблюдаваха, тя бавно се превърна в хеликоптер, който летеше към тях.

Феръдей изпръхтя от неудоволствие.

— Все още мисля, че трябваше да изчакаме няколко дни. Защо трябваше веднага да се обаждаме?

— Такава беше уговорката — отговори Съли, оглеждайки приближаващия хеликоптер. — Ако се бяхме разтакавали, щяха да разберат.

Феръдей измърмори нещо, но очевидно не беше съгласен.

Съли му се смръщи.

— Казвал съм го и преди. Сключиш ли сделка с дявола, безсмислено е да се оплакваш от последствията.

Никой не отговори, защото просто нямаше нужда.

Университетът на Северен Масачузетс не се преструваше, че е първостепенно учебно заведение. Тъй като финансовите дарения бяха малко, управата му прибегна до сравнително нова тактика: осигуряваше финансирането на експедициите си от медийна компания в замяна на изключителни права и достъп до резултатите. Макар глобалното затопляне да не беше особен хит, то си оставаше актуално. „Тера Прайм“ финансира екипа, както беше направила с много други:

един екип изучаваше медицината на местните жители в джунглите на Амазония, други разкопаваха вероятния гроб на крал Артур с надежда да се докопат до някакви научни резултати, които да си заслужава да бъдат разработени във филм. В продължение на седмици Маршал беше стискал палци с надеждата, че ще успеят да завършат изследванията си, без да привлекат внимание. Сега надеждата му беше унищожена.

Учените се струпаха един до друг и чакаха повече от минута, докато хеликоптерът се приближи, направи кръг над лагера и накрая кацна върху едно сравнително равно място на около петдесетина метра от тях с плющящи във въздуха витла. Пътническата врата се отвори и оттам изскочи жена, облечена в кожено яке и джинси. Дългата ѝ черна коса се беше разпиляла по яката и леко се развяваше на вдигнатата от хеликоптера вихрушка. Беше слаба, може би на тридесетина години, и когато се обърна да вземе багажа си, Маршал видя добре оформено дупе.

— Привлекателна дяволица — измърмори той.

Жената вдигна чантите си и привеждайки се под витлата, тръгна към тях. Обърна се да махне с благодарност на пилота, а той отговори с вдигнат палец, след това даде газ, бързо се издигна и се стрелна на юг, бързайки да се върне там, откъдето бяха дошли.

Учените се приближиха, за да я посрещнат.

Съли свали ръкавицата си и бързо протегна ръка.

— Аз съм Джерард Съли — представи се той. — Климатолог и ръководител на екипа. Това са Евън Маршал и Райт Феръдей.

Жената се здрависа подред с всички. Маршал прецени ръкостискането ѝ като кратко и делово.

— А аз съм Кери Екберг, изпълнителен продуцент на „Тера Прайм“. Поздравления за вашето удивително откритие.

Съли взе едната ѝ чанта, а Маршал грабна другата.

— Продуцент? — повтори въпросително Съли. — Значи вие сте шефът?

Екберг се засмя.

— Не мисля. Ще откриете, че на снимачна площадка като тази, всеки, който носи тефтер с постановъчен план, е продуцент.

— Снимачна площадка? — измърмори Маршал.

— Във всеки случай за нас е такава — Тя се спря и внимателно се огледа наоколо, сякаш оценяваше драматургичното въздействие на

пейзажа.

— Доста леко сте облечена за Федералната пустинна зона — подхвърли Маршал.

— Разбирам. Прекарвам по-голяма част от времето си в Савана, Джорджия. Най-студеното място, на което съм попадала досега, е Ню Йорк през февруари. Ще накарам екипа да докара нещо на „Маунтин Хардуер“^[1].

— Облечена или не, ти си най-красивото нещо, което се е случвало някога на тази база — продължи Съли.

Кери Екберг спря да оглежда околността, за да го стрелне с поглед, и очите ѝ го огледаха от главата до краката. Тя не отговори, но се усмихна леко, сякаш този поглед ѝ беше позволил да го прецени.

Съли се изчерви леко и се изкашля.

— Да тръгваме ли? Внимавай къде стъпваш, защото околността е осеяна със стари вулканични тръби.

Той тръгна напред и започна да обсъжда сутрешните проучвания с Феръдей. Екберг не беше началник и очевидно се оказа невъзприемчива за нескопосаната му свалка. Това беше достатъчно да сложи край на интереса му към нея. Екберг и Маршал оформиха ариергарда.

— Любопитно е това, което каза преди малко — започна Маршал, — че нашата експедиция е снимачна площадка.

— Не исках да прозвучи безчувствено. Очевидно за вас това е работно място. Просто при снимки като тези времето е най-важното нещо. Не разполагаме с много. Между другото, сигурна съм, че вашият екип иска да се махнем колкото може по-скоро. Това е моята работа: да ускоря работата.

— Да ускориш работата?

— Да огледам местата, където ще се снима, да изработя план. Всъщност да подготвя пъртина и щом продуцентът и талантът кацнат, пътят им да е вече прокаран.

В себе си Маршал беше изненадан от тези приказки: продуценти, таланти. И той като другите учени предполагаше, че „Тера Прайм“ ще изпрати един или най-много двама души. Единият да насочва камерата, а вторият от време на време да се изправя пред нея.

— Значи ти вършиш тежката работа по подготовката, а след това идват големите клечки и обират славата?

Екберг се засмя с ясен богат контраалт, който звънна над вечно замръзналата земя.

— Предполагам, че и така може да се каже.

Те стигнаха до контролно-пропускателния пункт, който отдавна не работеше, и Екберг се вторачи напред с нескривана изненада.

— Боже мили, изобщо нямах представа колко голямо е това място.

— А какво очакваше? — обади се Съли. — Иглата или двуместни палатки?

— Фактически по-голямата част от базата е разположена под земята — обясни Маршал, когато минаха през входа в оградата и поеха по бетонния плац. — Построили са я в естествена долина, използвайки предварително изработени секции, а празното място са напълнили със замръзнала пръст и пемза. По-голямата част от видимите постройки подслоняват механични или технически системи: електроцентраля, радарни куполи и други подобни. Архитектите са искали да намалят колкото може повече видимата част. Затова е построена в сянката на единствената планина наоколо.

— От колко време не се използва?

— Отдавна — отговори Маршал. — Почти петдесет години.

— Мили Боже, а кой я поддържа? Нали разбираш, за да работят тоалетните и така нататък.

— Правителството нарича това „минимална поддръжка на инсталациите“. Тук има малко отделение войници, които поддържат съоръженията в изправност. Трима души от Инженерния корпус на армията под командването на Гонзалес. По-точно сержант Гонзалес. Те поддържат генераторите и електрическата мрежа, работните процеси на отоплителната система, сменят крушките и следят равнището на водните резервоари. А в момента играят ролята на наши бавачки.

— Петдесет години — Екберг поклати глава. — Предполагам, затова не са имали нищо против да ни я дадат под наем.

Маршал кимна.

— Въпреки това чичо Сам не е особено щедър наемодател. Ние ще платим повече от 100 000 долара, за да подслоним снимачния екип само за една седмица.

— Тук цари голяма скъпотия — намеси се Съли.

Екберг отново се огледа.

— И войниците са задължени да стоят тук?

— Сменят се на шест месеца. Или поне пехотинците. На сержант Гонзалес изглежда му харесва тук.

Екберг поклати глава.

— Очевидно е човек, който бяга от нещо.

Минаха през тежките външни врати и влязоха в сборния район, после тръгнаха надолу по дългото помещение за аклиматизация с подредени от двете страни гардеробчета за парки и зимно оборудване. След това минаха през още една врата и влязоха в самата база. Макар база „Страх“ да беше мъртва от половин век, военната атмосфера си оставаше много силна: американски знамена, стоманени стени, прагматични решения. Върху избледняващите плакати по стените се четяха правилници и предупреждения срещу нарушения на сигурността. Широк коридор се простираше надясно и наляво от площадката след входа и изчезваше в неизвестното. Районите в непосредствена близост бяха добре осветени, но по-далечните места тънеха в мрак, пробиван от някое самотно островче светлина.

В далечния край на площадката зад стъклената предна стена на караулното седеше мъж във военна униформа, който четеше книга с меки корици.

Маршал видя как Екберг сбръчка нос.

— Съжалявам — каза той и се засмя, — на мен също ми отне седмица, докато свикна с миризмата. Кой би помислил, че арктическата база ще мирише на трюмна вода като боен кораб? Хайде да вървим да ви регистрираме.

Те пресякоха площадката и поеха към стъкленото гише на караулното.

— Тед — произнесе Маршал вместо поздрав.

Мъжът зад стъклото кимна и отговори:

— Д-р Маршал. — Той беше висок, младееш, с късо подстригана рижа коса. На раменете му имаше нашивки на ефрейтор от инженерните войски.

— Това е Кери Екберг, която е пристигнала на разузнаване преди останалата част от екипа на документалния филм. — Маршал се обърна към Екберг: — Да ти представя Тед Филипс.

Филипс се загледа в жената със зле прикрит интерес.

— Едва тази сутрин получихме съобщението. Госпожице Екберг, моля да се подпишеш тук. — Той плъзна през отвора в долния край на стъклото дебела регистрационна книга.

Тя се подписа на посочения с чавка ред и я върна обратно. Филипс записа часа и датата, след това остави регистъра настрана.

— Ти ли ще я ориентираш из разрешените райони?

— Разчитай на мен — отговори Маршал.

Филипс кимна и след като стрелна още един поглед към Кери Екберг, отново насочи очи към книгата, която четеше. Съли поведе всички към близкото стълбище и групата започна да се спуска.

— Тук поне е топло — отбеляза Екберг.

— Само на горните етажи — обясни Съли. — Останалите се отопляват само колкото да не замръзват.

— Какво искаше да каже с „разрешени райони“? — попита тя.

— В тази централна пететажна част от базата са били квартирите на офицерите и се е провеждала голяма част от подслушването и следенето — обясни Маршал. — Имаме пълен достъп до нея, не че някой е имал времето, а и желанието да я проучи основно. Имаме ограничен достъп до южното крило, където са складирани и се поддържат голяма част от компютрите. Военнослужещите живеят там, а ние имаме ограничен достъп до горните етажи. Нямаме позволение да влизаме в северното крило.

— Какво има там?

Маршал вдигна рамене.

— Нямам представа.

Излязоха в друг коридор, който беше по-добре осветен от горния. Покрай стените лежеше струпана разнородна стара екипировка, сякаш мястото е било изоставено много набързо. Тук имаше още гардеробчета и указателни табели, върху които стрелки упътваха към разнообразни инсталации: „Радарни изображения“, „Команден център“, „Записи и следене“. От двете страни на коридорите имаше врати с малки, защитени с метални решетки прозорчета. Те бяха обозначени не с имена, а с поредица букви и числа.

— Тук на равнище Б разположихме временните си лаборатории — обясни Съли, като махна с палец към вратите. — По-нататък са кухнята, офицерската столова и съвещателната зала, която

превърнахме във временен район за почивка. Зад завоя на коридора са спалните помещения. За теб сме приготвили самостоятелна стая.

Екберг измърмори своите благодарности.

— Все още не разбирам кой изобщо би имал нужда от подобна база? — попита тя. — Имам предвид толкова далеч на север.

— Била е част от някогашната система за ранно предупреждение — обясни Маршал. — Чувала ли си някога за линията „Борови дървета“ или за изнесена напред линия за ранно предупреждение?

Екберг поклати глава.

— През 1949 г. Съветите взривили успешно атомна бомба. Това направо ни подлудило. Смятали сме, че ще им трябват поне още пет години, за да го направят. Тогава нашите тъпаци предсказали, че до пет години руснаците ще разполагат с достатъчно бомби, за да парализират Съединените щати. Затова започнало голямо свикване на набори, производство на самолети и оръжия, включително и разработване на Извънредна програма за разработка на изнесена напред система на териториална защита. Бреговете на Тихия и Атлантическия океан били добре защитени и тогава станало ясно, че основната заплаха ще се яви под формата на бомбардировачи, идващи откъм полюса. Но по онова време радарите били още съвсем примитивни. Не са могли да засичат летящи ниско самолети, нито обекти отвъд хоризонта.

— Затова е трябвало да приближат „очите“ си колкото може по-близо до врага?

— Точно така. След много умуване военните стигнали до общо заключение кои ще са трите най-вероятни маршрута, които руските бомбардировачи биха използвали в случай на нападение. Затова по тези маршрути изградили станции за ранно предупреждение, и то колкото се може по на север. Тази е една от тях. — Маршал поклати глава. — Смешното е, че по времето, когато е завършена, в края на петдесетте, тя вече била морално остаряла. Ракетите заместили самолетите като оръжейни системи за доставка на бомбите. Вече сме имали нужда от бърза и централизирана мрежа, която да се справи с този вид заплаха. Затова била изградена нова система, наречена СЕЙДЖ^[2], а тези бази били замразени.

Те завиха зад ъгъла и продължиха по друг коридор, който напомняше на казарма. Съли спря пред една от вратите, завъртя

дръжката и я тласна да се отвори. Видя се спартанска стая с желязно легло, бюро, гардероб и огледало. По-рано сутринта Чен, дипломантът, беше обрал по-голямата част от прахоляка.

— Това е стаята ти — обяви Съли.

Екберг хвърли един бърз поглед вътре и кимна в знак на благодарност, докато Съли и Маршал оставяха чантите ѝ на леглото.

— От Ню Йорк дотук е дълъг път — каза Съли — и ако си като нас, вероятно не си могла да спиш достатъчно по време на полета. Ако искаш да дремнеш или да се освежиш, моля, не се притеснявай. Душовете и тоалетните са надолу по коридора.

— Благодаря за предложението, но ще е по-добре веднага да се залавям за работа.

— Залавям за работа? — Съли я погледна объркано.

На Маршал му просветна.

— Искаш да кажеш, че трябва да го видиш?

— Разбира се! Нали за това съм тук. — Тя ги огледа. — Това е, ако нямате нищо против.

— Страхувам се, че имаме — отговори Съли. — През последните седмици са били забелязани няколко полярни мечки. А тези тръби от лава са крайно опасни. Но предполагам, че няма нищо лошо да го видиш отдалеч.

Екберг обмисли казаното и след това бавно кимна с глава.

— Благодаря.

— Евън ще те заведе горе. Нали си съгласен? А сега ме извинете, но трябва да довърша няколко опита. — След тези думи той ѝ отправи бегла усмивка, кимна на Маршал, а след това се обърна и закрачи по посока на временните лаборатории.

---

[1] Основана през 1993 в Калифорния фирма за производство на туристическа екипировка и дрехи. — Б.пр. ↑

[2] Полуавтоматична контролна система за проследяване и прехващане на неприятелски бомбардировачи, използвана от НОРАД (Северноамериканско командване за отбрана на въздушното пространство) от края на 50-те до 80-те години. — Б.пр. ↑

5

Удивително — промълви Кери Екберг, а думите ѝ вдигнаха пара във въздуха. — Не мисля, че някога съм виждала толкова ясно и наситеносиньо небе.

Вървяха нагоре по ледниковата долина, окъпани от ярка слънчева светлина. Въпреки плачливите намеци за неотложността на неговата работа, Феръдей избра да дойде с тях и сега пухтеше и хриптеше, докато се изкачваха. В течение на месец той изминаваше този път поне веднъж дневно и фактът, че той все още го затрудняваше, беше доказателство за годините заседнал живот, прекарани в лабораторията. За разлика от него Екберг крачеше напред с целеустремеността на трениран бегач. Очите ѝ се стрелкаха във всички посоки и не пропускаха нищо. От време на време измърморваше нещо в цифров диктофон. Беше облечена в резервната парка на Пени Барбър, нахлузена върху коженото ѝ яке.

— Разбирам какво имаш предвид — отговори Маршал. — Ще ми се да ни оставаше повече.

— Моля?

— Дните стават по-къси, и то бързо. Остават ни две, а може би три седмици добра дневна светлина. След това тук ще настъпят белите нощи. Двадесет часа дневно. А ние ще си заминем.

— Не е за чудене, че бързате. Във всеки случай при такова небе Джими ще излезе на терена.

— Джими?

— Джими Фортнъм, нашият главен оператор — тя погледна напред към ледника, чието тъмносиньо рамкираше острия лазур на небето. — Откъде връх Страх е получил името си?

— Кръстен е на Уилбърфорс Фиър^[1], изследователят, който го е открил.

— Това направило ли го е известен?

— Всъщност го е убило. Умрял е от измръзване в подножието на калдерата^[2].

— О — Екберг измърмори още нещо в своя диктофон, — калдера. Значи става дума за вулкан?

— Изгаснал вулкан. Наистина е доста странно — единственото геологическо образуване на хиляди квадратни километри замръзнала земя. Хората още спорят как е възникнал.

— Д-р Съли спомена, че е опасен. Какво искаше да каже с това?

— Връх Страх наистина е мъртъв конус от праисторическа лава. Времето и ледникът са го износили и затова е много чуплив. — Той посочи острите като нож гребени на долината, а после една от големите пещери, осеяли подножието на планината. — Тръби от лава, подобни на тези, възникват тогава, когато над активния поток от магма се образува кора. С годините те стават много трошливи и лесно могат да рухнат. В резултат планината е като голяма къщичка от карти. Ние направихме откритието в задната част на една от тези тръби.

— А белите мечки, които спомена?

— Красиви за гледане, но много агресивни. Особено днес, когато ареалът, в който живеят, намалява. Когато хората ти пристигнат, внимавай да не се пръскат извън оградения район, ако не носят оръжие. В базата има склад с мощни карабини.

Те се катериха около минута, преди Екберг отново да наруши мълчанието.

— Ти си палеоеколог, нали така?

— Да. По-точно кварталнерен^[3] еколог.

— И какво точно правиш тук?

— Палеоекологите като мен реконструират изчезналите екосистеми с помощта на вкаменелости и други древни свидетелства. Опитваме се да определим какви създания са се скитали по земята, с какво са се хранили, как са живели и умирали. Аз се опитвам да определя какъв вид екосистема е съществувала тук преди напредването на ледника.

— И сега, когато глетчерът се оттегля, доказателствата и пробите отново излизат на бял свят?

— Точно така.

Тя погледна Маршал с пронизващ въпросителен поглед.

— Какви проби?

— Следи от растения, слоеве кал, някои макроорганични останки като дърво.

— Кал и дърво — отбеляза Екберг.

Маршал се засмя.

— Не е достатъчно секси за „Тера Прайм“, а?

Тя се изсмя в отговор.

— Какво можеш да направиш с тях?

— Дървото и останалите органични материали могат да бъдат датирани с радиовъглерод. Така можем да определим преди колко време ледникът ги е затрупал. Калните проби се обработват за цветен пращец, който подсказва какви растения и дървета са преобладавали преди заледяването. Нали разбираш, съвременните еколози анализират света, какъвто е сега, след като през последните няколко столетия е бил подложен на силното въздействие на хората. Но с тези проби, с разчитането и наблюденията, които правя тук, аз мога да реконструирам света, който е съществувал, преди хората да се превърнат в господстващ елемент.

— Значи можеш да възсъздадеш миналото — отбеляза Екберг.

— Да, в известен смисъл.

— На мен ми звучи твърде секси. Предполагам, че глетчерът е съвършеното място за това, защото е замразил дълбоко всичко, запазвайки го като в машина на времето.

— Точно така — отговори Маршал. Беше впечатлен от нейната способност да преценява и схваща бързо непознати неща. — Също така не бива да се забравя, че когато ледът се стопи, той просто освобождава онова, което е крил. Няма щуране, няма копане с лопати и длета, за да откриеш вкаменелости и полувкаменелости.

— Много практичен подход. Какво представляват полувкаменелостите? Много малки вкаменелости?

Маршал отново трябваше да се засмее.

— Така палеолозите наричат нещата, които не са по-стари от десет хиляди години.

— Разбирам. — Тя се обърна към измъчения Феръдей. — Д-р Феръдей, а вие сте еволюционен биолог. Така ли е?

Феръдей се спря, за да си поеме дъх, и останалите любезно последваха неговия пример. После кимна, докато преместваше едnodневката си от едното рамо на другото.

— Какво означава това?

— Просто казано, аз изучавам как се променят видовете с времето — задъхано обясни Феръдей.

— Защо го правите тук, на толкова негостоприемно място?

— Моето изследване включва въздействието на глобалното затопляне върху развитието на видовете.

На лицето ѝ се появи усмивка.

— Значи наистина работите по глобалното затопляне, докато д-р Маршал просто се възползва от него.

В главата на Маршал зазвъня сигнал за тревога. „Тера Прайм“ бяха финансирани експедицията, защото учените приеха да се занимават с глобалното затопляне. Но усмивката на Кери Екберг беше приятелска, затова и той се усмихна в отговор.

Спряха отново за малко, за да може тя да запише още няколко бележки. Маршал чакаше и оглеждаше хоризонта, но изведнъж спря. Измъкна бинокъла си и го подаде на Екберг.

— Погледни. Там, върху вечната замръзналост в посока югозапад.

Тя погледа с бинокъла няколко секунди.

— Говорим за вълка, а той в кошарата. Две полярни мечки. — Погледа още малко, а след това му върна бинокъла. — Трябва ли да се връщаме?

— Тук горе в планината сме си добре. Обикновено един от нас е въоръжен.

— А защо сега не сме?

— Аз отказвам да нося оръжие, а Райт е много разсеян. Хайде, трябва да вървим.

Докато се приближаваха към ледника, Маршал погледна малко тревожно стената от лед, но настъпилите наскоро ниски температури бяха спрели топенето. Лицето на ледника изглеждаше почти същото, както преди три дни, когато пещерата за пръв път се показва.

— Това е пещерата — обяви той, като посочи към черния търбух близо до подножието на ледника.

Екберг погледна натам. Макар да не пролича по лицето ѝ, Маршал знаеше, че сигурно е разочарована, защото не може да надникне вътре. Той кимна на Феръдей. Биологът бръкна в джоба на парката си, измъкна голяма лъскава снимка и я подаде на Екберг.

— Ето какво отрихме вътре — каза Маршал. — Това е разпечатка от видеозаписа.

Тя трескаво грабна снимката. Вторачи се в нея и шумно си пое въздух.

— Умряло е с отворени очи — издиша Кери.

Никой не отговори, просто защото нямаше нужда.

— Боже мой, какво е това?

— Не можем да кажем със сигурност — обясни Маршал. — Както можеш да видиш на снимката, ледът е много матов, затова виждаме само очите и малко козина наоколо. Смятаме, че може да е смилодон.

— Какво?

— Смилодон. По-известен е като саблезъб тигър.

— Което на практика е невярно — намеси се Феръдей, — защото смилодонът произлиза от съвършено различна на тигъра линия.

Но Екберг изглежда не чуваше. Тя се беше вторачила във фотографията с широко разтворени очи, забравила за момент цифровия диктофон.

— Мислим така заради очите — обясни Маршал. — Приличат много на очите на големите котки. Всъщност на всички котки. Забележи, че са хищнически. Големи и насочени напред. Широк ирис, вертикални зеници. Обзалагам се, че аутопсията ще разкрие слой *tapetum lucidum*^[4] зад ретината.

— Откога е замразено? — попита тя.

— Саблезъбите тигри са изчезнали преди около 10 000 години — отговори Маршал. — Не знаем дали е станало заради настъпващия лед, загубата на жизненото пространство, изчезването на храната или пък някой вирус е прескочил видовата бариера. Като се има предвид времето, когато пещерата е била покрита от ледника, аз смятам, че е бил сред последните от своя вид.

— Още не сме сигурни как е замръзнал — добави Феръдей. Несъзнателното му примигване и големите воднисти очи му придаваха вида на леко слисано дете. — Животното вероятно е влязло в пещерата, за да се скрие от ледена буря, и е замръзнало там. Може да е било ранено или да е умирало от глад. А може просто да е умряло от старост. Подробните анализи ще ни дадат отговорите.

Кери Екберг бързо си възвърна професионалното присъствие на духа.

— Какво е това? — попита тя, сочейки към една вертикална дупка близо до трупа, широка около сантиметър и двадесетина милиметра.

— Както можеш да видиш, тук няма добра видимост — отговори Маршал. — Ледът е мръсен, задръстен е с праисторическа кал. Затова накарахме нашия дипломант да донесе устройство за радиосканиране. Той изпраща радиосигнали и измерва създалото се ехо. Нещо като ехограф.

— Или ехолот за откриване на рибни пасажи — подхвърли Екберг.

— Донякъде — отвори развеселено Маршал. — Изключително високотехнологичен ехолот за откриване на рибни пасажи. Както и да е. Заради състоянието на леда точни измервания не могат да бъдат направени, но тялото изглежда е дълго приблизително два метра и четиридесет и четири сантиметра. Ние преценяваме теглото му на около четиристотин четиридесет и пет килограма.

— По-подходящо за *Smilodon populator*, отколкото за *Smilodon fatalis* — намеси се Феръдей.

Екберг бавно поклати глава, а очите ѝ още бяха впити в снимката.

— Удивително — промълви тя. — Заровен под леда в продължение на хиляди години.

Над групата се спусна кратко мълчание. Застанал неподвижно, Маршал започна да усеща как студът се промъква през краищата на качулката му и започва да го щипе по ушите и бузите.

— Ти зададе много въпроси — каза той тихо. — Имаш ли нещо против да отговориш на един?

Екберг погледна към него.

— Питай.

— Ние знаем, че „Тера Прайм“ ще прави някакъв документален филм, но никой от нас няма представа какъв. Предполагаме, че ще опишеш нашата работа тук и ще завършиш, като разкажеш за нашата необичайна находка. За да остане записът за поколенията. Можеш ли да ни кажеш повече подробности?

На устата ѝ заигра крива усмивка.

— Д-р Маршал, всъщност кабелната мрежа не я е грижа за поколенията.

— Продължавай.

— Боя се, че подробностите трябва да ви каже Емилио Конти, главният изпълнителен продуцент. Обаче мога да ви обеща едно, д-р Маршал. Той гледа на това като на златен шанс, миг, за който е работил през цялата си професионална кариера. — Усмивката ѝ стана по-широка. — Вашата малка експедиция ще стане по-известна, отколкото сте си представяли и в най-необузданите мечти.

---

[1] Fear — фамилията на измисления изследовател означава на английски и страх. — Б.пр. ↑

[2] От испански, котел, казан — вулканично образувание, получено от рухването на вулкана в самия него. — Б.пр. ↑

[3] Квартернер е геологически период от 1,8 млн.г. пр.Хр. до наши дни. — Б.пр. ↑

[4] Слой тъкан в окото, разположен зад ретината или в нея. Той отразява видимата светлина обратно през ретината на животното, за да увеличи светлината на разположение на фоторецепторите. — Б.пр. ↑

6

Зората избухна над планинската верига Блу Ридж с яростен взрив на цветове. Слънцето, което се издигаше над връх Маршал, вля в есенното небе ярки отсенки, които обикновено се срещат само върху палитрите на художниците: жълто, светлосиньо, пурпурно и алено. Сънливите върхове и склонове бяха обрасли с тъмнозеленото и синьото на дъбовете, канадските ели, хикорията и яворите. Планините сякаш издишваха студен въздух и се загръщаха в дебели одеяла от мъгла, която затискаше дълбоките долини и коронясваше върховете с ефирни пръстени като монашески тонзури.

Джеръми Логан пусна колата под наем по инерция до пропускателния пункт Фронт Роял, плати таксата за влизане в парка и после потегли бавно. Имаше и по-бързи начини да стигне до целта си. Алеята „Скайлайн“ лъкатушеше като змия и по нея беше разрешена максимална скорост от 60 километра в час, но той беше подранил, а не бе минавал по този път от момче, когато идваше тук на палатка с баща си. Пред него алеята изчезваше в копринена мъглица, обещавайки едно пътуване, изпълнено едновременно с открития и носталгия.

От стереоуредбата на колата се носеше „Бохеми“ — записът от 1946 година с Тосканини и Лучия Албанезе в ролята на Мими. Той го спря, за да може да се съсредоточи върху преминаващия край колата пейзаж. Мястото, откъдето се откриваше гледка към долината Шенандоа. Бяха спирали там. Той си спомни силно подправените сандвичи с шунка и няколко снимки, направени с малкия „Кодак Инстаматик“.

Следваха Лоу Гап, Комтън Гап, Дженкинс Гап. Пролуките се появяваха една след друга пред него и неохотно разкриваха удивителните гледки към река Шенандоа и пъстрите хълмове на местността Вирджиния Пидмънт. Логан беше израснал в равните, ниски земи на Южна Каролина и си спомни как, преди да зърне за пръв път тези гледки с очите на момче, никога не си беше представял,

че на това относително малко пространство могат да бъдат струпани толкова драматични пейзажи.

При 43-тия километричен камък подмина завоя за изкачване към планината Ноб. Той и баща му бяха спрели и тук, за да изкачат близо четирите километра до върха. Логан си спомняше, че беше топъл ден и студената манерка, увиснала на врата му, беше покрита с ледена пот и пускаше капчици по кожата му. Баща му беше историк и физическите упражнения не бяха обичайни за него, а катеренето го накара да се задъха. Там, на върха, каза на Джеръми за рака.

При Торнтън Гап излезе от алеята и пое по щатското шосе покрай реката, което извеждаше от националния парк. При Сперивил зави на юг по шосе № 231 и започна да следва знаците до хижа Олд Раг.

За десет минути се оказа в сянката на планината. Със своите деветстотин и четиринадесет метра надморска височина Олд Раг беше сравнително нисък връх, но скалите за катерене до голото му теме бяха известни с предизвикателствата си. Въпреки това върхът не беше толкова прочут с туристическите си възможности, колкото с луксозния хотел, разположен в долината с форма на купа в неговото подножие. Архитект на сградата беше Ричард Морис Хънт. Олд Раг Лаундж беше пищна постройка, издигната в стила на Френския ренесанс. Приличаше най-вече на просторно шато, съвсем не на място сред дивия вирджински пейзаж. Когато Логан зави по частната алея за коли и ускори нагоре по лекия наклон, пред очите му се появи хотелът — сън от монолитни варовикови стени и цветни стъкла с възхитителни отсенъци в разделените вертикално по средата рамки. Несиметричната сграда се увенчаваше с екстравагантни куполи и минарета с медни покриви.

Логан мина покрай тучно игрище за голф с тридесет и шест дупки, а после подкара по грижливо подравнения чакъл към колонадата на входа. Подаде ключовете на очакващия го прислужник и влезе вътре.

— Ще се регистрирате ли, сър? — попита жената на рецепцията.

Логан поклати глава.

— Тук съм за обиколката.

— Разглеждането на бункера започва в десет часа.

— Запазих си индивидуално посещение. Казвам се Логан — и той плъзна визитката си по мраморния плот на рецепцията.

Жената разгледа картичката, обърна се към компютърния монитор и набра нещо на клавиатурата.

— Чудесно, д-р Логан. Бихте ли седнали във фоайето?

— Благодаря. — След като взе чантата си за документи, Логан прекоси кънтящото фоайе, увенчано с купол, и седна между две огромни коринтски колони, драпирани в червена коприна.

В течение на седем десетилетия хижата беше много популярна сред играещите голф и ловуващи аристократи от Стария доминион^[1], но през последните години си бе спечелила странна слава. Причината беше поддържаният на това място от 1952 година много секретен бункер за официални лица от правителството на Съединените щати. В случай на ядрена война конгресмените, сенаторите и други служители можеха да се оттеглят в скривалището под Олд Раг Лаундж, за да координират оттук военните операции, да гласуват нови закони и да се грижат за управлението на Америка, ако разбира се, все още беше останала страна, която да управляват. Докато оглеждаше пищното лоби, Логан се усмихна леко. Разбираемо беше защо водачите на правителството бяха избрали това място, за да се напъхат под земята. То се намираше достатъчно далеч от Вашингтон, за да избягнат най-лошото от холокоста, но въпреки това прекрасно оборудвано, за да преживеят Армагедон в удобство и лукс. Въпреки че бункерът беше изваден от активна служба през осемдесетте години, до 1992 г. все още се водеше в списъка със секретни обекти. Сега служеше за исторически музей, магнит за любителите на конспиративни теории — доста странна туристическа забележителност.

Логан вдигна очи и видя един нисък, малко дундест мъж с бял ленен костюм и панамена шапка, който бързаше през фоайето.

— Д-р Логан?

Заговореният се изправи.

— Да.

— Пърси Хънт, официалният историк на хижата. Тази сутрин аз ще бъда вашият фасилитатор.

Фасилитатор, помисли си Лоугън, докато стискаше протегнатата му ръка. Сигурно е онова, на което в старата хижа му викаха гид.

— Благодаря ви.

— Вие сте от Йейл. Прав ли съм? — Хънт стрелна очи към малък сгънат лист. И сега преподавате в Университета „Регина“ средновековна история?

— Да, но в момента съм в творчески отпуск.

Хънт пхна листчето в джоба на самото си.

— Чудесно. А сега бихте ли ме последвали, моля?

Той го поведе към арката в далечния край на фойето, която ги пропусна в коридор с елегантен дебел мокет. Стените му бяха покрити със спортни гравюри.

— Бункерът има два входа — каза Хънт. — Голяма външна врата, вградена в задната част на планината, която се използва от камиони и други тежки транспортни средства, и един асансьор зад главната конферентна зала на хотела. Ние ще влезем оттам.

Минаха покрай закрит плувен басейн, украсен с фалшиви гръцки мраморни статуи, банкетна зала, бална зала и влязоха в голяма, добре обзаведена конферентна зала. Без да спира, Хънт се насочи към двойната врата в дъното, покрита с тапети, за да прилича на останалите стени в залата.

— Конгресът е щял да използва това пространство за заседанията си, стига да е оцеляло — обясни той. — В противен случай щели да ползват по-малките помещения долу. Той посочи стената пред тях. — Тя защитава противовзривните врати на асансьора. — Отвори вратите с известно усилие и отзад се показа малко помещение с друга врата в далечния край. След като я отключи с ключ, който държеше закачен на ланец, Хънт го въведе в голям асансьор, боядисан в зелено. Щом затвори вратата, използва същия ключ, за да отключи командното табло на асансьора. По него нямаше копчета за различни етажи, нито никакви светлинни индикатори.

Спускането продължи много дълго. След като минаха тридесетина секунди, Хънт се обърна към своя гост.

— Е, д-р Логан, какво точно ви интересува? Техническите съоръжения? Квартирите? Лазаретът? Питам, защото учени, които си поръчват частна обиколка, се интересуват от нещо съвсем определено. Колкото повече ми кажете, толкова повече ще мога да ви помогна.

Логан го погледна.

— Всъщност, господин Хънт, сам по себе си бункерът не ме интересува.

— Не ви интересува? Тогава защо...

— Тук съм, за да прегледам архива „Омега“.

Очите на Хънт се ококориха.

— Архивът? Съжалявам, но това е напълно невъзможно.

— Информацията в тези архиви беше разсекретена в... — Логан погледна часовника си — ... осем часа тази сутрин. Значи преди седемдесет минути. Сега той е общественодостъпен.

— Да, да, обаче съответните процедури по разсекретяване... преглеждане, проверки и други подобни... първо трябва да се направи това и тогава... А и молбите трябва да минат по каналния ред.

— Мен ме интересува само едно досие. Можете да гледате, ще го прочета във ваше присъствие. А щом стана дума за каналния ред, мисля, че ще приемете това за достатъчно, за да премахне всякакви възражения. — Логан отвори чантата си, извади сгънат лист, в чийто горен край беше отпечатан гербът на Съединените щати, и го подаде на Хънт.

Нисичкият мъж плъзна поглед по писмото, а очите му се ококориха още повече. Той облиза устни и каза:

— Много добре, д-р Логан. Много добре, но аз въпреки това се нуждаю от устно разрешение.

Логан посочи подписа в долния край на писмото.

— Разбира се, ако настина желаете да го обезпокоите... можете да го направите. Обаче, след като се върнем в хотела. Ще ми трябват само няколко минути, ако бъда оставен да проведа проучването си, без да ми се пречи.

Хънт свали очилата, избърса ги в пеша на сакото, върна ги на място и накрая намести сламената си шапка.

— Мога ли да попитам... — гласът му затрепери и той се изкашля — какъв интерес може да има професор по средновековна история към архива „Омега“?

Логан го погледна благо.

— Господин Хънт, както споменах по-рано, аз съм в творчески отпуск.

Вратата на асансьора изскърца и се отвори към бетонен тунел с полукръгъл таван и метални решетки по пода.

— Моля, последвайте ме — измърмори Хънт и закрачи бързо надолу по тунела. Беше много студено и влажно. Редица крушки с

нагриващи се жички висяха от тавана в кръгли фасунги на къси кабели и осветяваха пътя им. Високо на една от стените бяха закрепени дълги зелени тръби, които потъваха дълбоко навътре в бункера. Хънт наложи бърз ход, защото очевидно вече не беше разположен да води разговори. Минаха край няколко отвора на пресичащи пътя им тунели и покрай нещо, което приличаше на спалня, после край голямо помещение с телевизионни камери, чиято задна стена беше покрита със снимки на сградата на Капитолия, заснета в сезона, когато цъфтят черешите. Тогава Хънт свърна встрани от главния коридор. Прекоси помещение, пълно с контролни табла на електрически уреди, и стигна до малкото преддверие след него. Плъзна настрана една фалшива стена в задната част на помещението и пред погледа му се показа тежка метална врата, окачена на масивни панти. Хънт извади друг ключ от джоба си и го пъкна в централно разположената ключалка.

— Архивът е отгатък — каза той. — Моля, намерете досието и го прегледайте колкото може по-бързо, защото трябва по най-бърз начин да получа разрешение.

— Няма да се бавя — успокои го Логан.

Хънт се смръщи и кимна. След това завъртя ключа и дръпна вратата да се отвори. От черната вътрешност на помещението ги лъкна застоял и пращен въздух. Миризмата накара пулса на Логан да се учести.

Архивът „Омега“ беше точно такова откритие, заради което Джеръми Логан, чиято титла на учен медиавист, макар и вярна, беше нещо като благородническа димна завеса, живееше. През годините след Втората световна война правителството се беше възползвало от полагащата се на конгресния бункер секретност, за да съхранява там много тайни военни архиви. Макар самият бункер да беше разсекретен цяло десетилетие по-рано, трябваше да минат още много години и да бъде оказан голям политически натиск от историци, журналисти и защитници на правото на информация, за да отпаднат ограниченията върху архива „Омега“. И макар че технически погледнато той беше разсекретен тази сутрин, стандартната процедура изискваше представители на службите по сигурността да прегледат досиетата и преди да бъде разрешен достъпът на широката общественост до тях, да махнат онези, които все още са смятани за тайни. За да си осигури

кратко посещение преди това окончателно прочистване на архива, Логан беше изискал да му върнат няколко услуги.

Помещението, в което влезе, беше напълно тъмно, но някакво шесто чувство му подсказа, че е голямо или по-точно огромно. Той опипа стената до себе си, почувства цяла редица ключове и щракна наслуки няколко от тях.

С лек шум цели редици луминесцентни лампи започнаха да примигват и да се пробуждат за живот на различни места пред него, заливайки с малки кръгове светлина океана от мрак, който се простираше на всички страни. Той щракна още ключове и най-сетне целият архив беше зает от светлина. Безброй триметрови масленозелени шкафове с чекмеджета бяха подредени в болезнено прави колони, простиращи се назад, докдето стигат очите. Той стоеше на прага, премигваше и постепенно се приспособяваше към необятните размери. Пространството пред него беше по-широко от футболно игрище и поне толкова дълго. Очите му се плъзнаха по безбройните редици картотечни шкафове. Количеството на складираната тук потенциално интересна информация, като държавни тайни, научни патенти, конфискувано културно и национално наследство, комплекти дадени под клетва показания, чиито противоречия можеха да се окажат особено поучителни, можеше да му осигури приятни занимания в продължение на години.

Неспокойното размърдване до него припомни на Логан, че разполага само с взето назаем време. С усмивка и кимване той стисна по-здраво дръжката на чантата си и закрачи напред. Досието, което го интересуваше най-много, се отнасяше за събитие, случило се в Италия през 1944 г. Докато се сражавали с германците за контрола на Касино, части от Пета армия реквизирали древна крепост — Кастело Диаволус. Отдавна запуснатият замък някога бил дом на скандален алхимик, който провеждал крайно обезпокоителни опити. След американската окупация замъкът бил изгорен до основи, а тайната лаборатория в мазето напълно разграбена. Логан се опитваше да проследи постиженията на алхимика и съдбата на чудатите му опити. Най-добрата възможност да научи нещо повече от онова, което вече знаеше, се намираще тук, сред прашасващите папки на архива „Омега“.

Той закрачи бързо надолу покрай металните шкафове, плъзгайки наслуки очи по етикетите на чекмеджетата. Скоро установи, че се

подредени хронологически, а след това и по видове въоръжени сили. Трябваша му само десет минути, за да открие 1944 г. Още пет му отне категорията, отнасяща се до Пета армия. А само за минута попадна на досиетата, свързани с италианския фронт. Измъкна съответното чекмедже до края. Вътре имаше дълга поне деветдесет сантиметра редица кафяви и сиви папки, свързани с операциите при Касино. Бяха прашни, доста избелели и нямаха вид някой да ги е пипал. Бързо прелистване на списъка със заглавия го отведе при дебела папка с етикет „Форт Диаволис — тактически и стратегически операции“.

Той стрелна поглед към Хънт, който стоеше наблизо с вид на изпълнена с неодобрение почетна дама.

— Намерих го — успокои го Логан. — Има ли тук някъде маса за четене, която мога да използвам за проучванията си?

Хънт примигна и подсмръкна.

— Столовата е надолу по коридора — отговори той. — Ще ви заведе там.

Логан извади досието и точно се готвеше да затвори чекмеджето, когато се спря. Изваждането на папката беше открило друга зад нея, също толкова избеляла. На етикета с наименованието беше изписана само една дума: „Страх“.

Логан инстинктивно се протегна към нея и я дръпна напред. Папката беше много тънка. Зад нея имаше още една, озаглавена по същия начин.

Две копия на секретни документи, съхранявани на едно и също място? Тук нещо не беше наред.

Той стрелна скрит поглед към Хънт, който крачеше надолу по коридора между тежките шкафове с гръб към него. Когато насочи погледа си отново към отвореното чекмедже, Логан отвори едната от двете еднакви папки и плъзна поглед по първата страница.

СТРОГО СЕКРЕТНО

АРМИЯ НА СЪЕДИНЕНИТЕ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ

Доклад до: Вътрешна анкетна комисия относно:

1. Аномалия Д-1 и допълнителен анализ на
2. Обстоятелствата около смъртта на научния екип
3. Препоръки (спешни)

От: Х. Н. Роуз

Командващ офицер база „Страх“

Дата: 7 май 1958 г.
Номер за справки:
Б 2837 (а)

Като изследовател на ненормалното, Логан имаше силни инстинкти, които вече бяха напълно разбудени, но сега направо подскочи. Това беше невероятна възможност и той не се поколеба. Отвори чантата си, колкото се може по-тихо, пъхна едната от двете тънички папки сред разните други документи вътре и я затвори отново. После постави папката на замъка Дяволус отгоре върху черната кожа. Докато затваряше чекмеджето си наложи безизразна маска и се обърна, за да последва фасилитатора Хънт извън къртящото хранилище, надолу по бетонния коридор.

---

[1] Прякор на Вирджиния, защото като колония на Британия по време на гражданската война остава вярна на короната. — Б.пр. ↑

В течение само на пет дни база „Страх“ се промени напълно. Трите акра бетонен плац между входа и оградата загъмжаха като мравуняк от разнообразни дейности. Ден и нощ пристигаха хеликоптери и малки самолети, които стоварваха работници, припаси, храна, гориво и всякакъв вид екзотични съоръжения. Тихите, оскъдно осветени коридори на централното крило на базата заприличаха на градски булеварди. Отвсякъде се носеха разговори, тракане на компютърни клавиатури и бръмчене на машинарии. Електростанцията на базата, която досега работеше близо до минимума на възможностите си, сега беше засилена до 50 процента и нарушаваше арктическата тишина със своето бучене. В началото сержант Гонзалес и екипът му от трима военни инженери изглеждаха смаяни, а после раздражени от това неочаквано нахлуване, което превърна тяхната някога сънлива база в кошер от изискваща много поддръжка градска изтънченост. Малкият екип работеше денонощно. Съединяваха скъсани кабели, запушваха течове, отпушваха радиатори и като краен резултат направиха няколко десетки помещения, които не бяха използвани петдесет години, отново обитаеми.

Евън Маршал се спускаше надолу по планината, а на рамото му висеше хладилна чанта, наполовина пълна с проби. Когато преполови пътя до базата, се спря да почине и започна да оглежда малкия град в краката си, окъпан от слънчевата светлина на ранния следобед. Екипът от документалисти, естествено, беше настанен в топлите стаи на базата. Няколко помещения на равнище Б бяха заети от сценичните работници, осветителите, публицистите, помощниците на продуцентите, а в по-хубавите офицерски стаи на равнище В, бяха настанени продуцентът, главният оператор и представителят на кабелната телевизия. Въпреки това плацът беше осеян с помощни сгради. Той можеше да различи няколко предпроизводствени навеса, складове и други временни постройки. В единия край снегомобил „Снежна котка“, тромав вседеход с масивни, прилични на танкови,

вериги пазеше горивен склад, който би предизвикал завист и в армейска дивизия. А встрани от всичко останало, макар и все още зад оградата, стоеше куб с метални стени. Тайнствена конструкция, за която учените не успяха да научат нищо.

С пристигането тази сутрин на Емилио Конти, главния продуцент и творческата сила зад проекта, вратоломната бързина се беше увеличила още. По негова заповед големите машини почти блокираха върха на ледниковата долина, затруднявайки достъпа на учените до тяхното работно място. Маршал чу, че продуцентът прекарал първите си часове тук, обикаляйки базата с операторите си, за да изучи как светлината пада върху снега, лавата и ледника. Огледал внимателно всичко от десетина различни ъгли през широкоъгълния обектив, който висеше на врата му. Кери беше с него през цялото време, за да го информира какво е свършила и да го подбутва да бърза, докато записваше нарежданията му за следващите дни.

Наистина, тези дни обещаваха да бъдат интересни.

Маршал вдигна хладилната чанта, праметна я през рамо и продължи да се спуска от планината. Чувстваше се смъртно уморен. Както обикновено, снощи му беше трудно да заспи, а шумните попълнения на база „Страх“ съвсем не му бяха помогнали.

Трудно можеше да повярва, че от откритието им беше минала само една седмица. На него лично почти му се искаше да не бяха откривали това нещо. Трескавата дейност го правеше нещастен, защото беше твърде различна от грижливия, предпазлив подход, който учените предпочитаха. Освен това не му харесваше, че екипът документалисти беше толкова съдържан и едва ли не потаен относно подробностите на своя проект. Но най-неприятното беше, че всичко това го разсейваше, а многото хора му се пречкаха из краката и спъваха неговата работа. Времето, което им оставаше, за да работят, бързо изтичаше. Единственото хубаво в цялата тази треска е, помисли си той, че колкото по-бързо работят кинаджиите, толкова по-бързо ще се пръждосат по дяволите.

Заобиколи снегомобила и влезе в лагера. Един от членовете на филмовия екип мина покрай него с дълъг метален прът и Маршал трябваше да се дръпне, за да не бъде халосан по главата. Входът на базата беше запрещен от групичка служители на „Тера Прайм“, застанали гърбом към него. Когато остави хладилната чанта на земята

и отвори капака, за да провери пробите, чу оплаквания, произнесени с високи кавгаджийски гласове.

— Това е най-ужасната снимачна площадка, на която някога съм работил — подхвърли един глас. — А съм бачкал в какви ли не лайна.

— Гъзът ми ще окапе от студ — намеси се втори. — Буквално. Смятам, че е измръзнал.

— Какво си мисли Конти? Да дойдем тук, напред пустошта, само заради някаква мъртва животинка.

— И всички тия мекотели, които се размотават наоколо и се пречкат по нашата снимачна площадка.

Нашата снимачна площадка, помисли си Маршал с тъжна усмивка.

— Като стана дума за размотаване, чухте ли приказките за белите мечки? Ако не замръзнем до смърт, много е вероятно да бъдем изядени.

— Трябва да ни плащат вредни.

— Това място смърди. Налягането на водата никакво го няма, а храната е скапана. Аз съм свикнал с прясна храна. Нарязан ананас, канапета с хайвер, сандвичи с домати, суши... А тук получаваме затворнически дажби боб, хотдог, замразен спанак.

От далечния край на сградата изведнъж се понесоха радостни викове. Миг по-късно се повториха. След като затвори хладилната чанта, Маршал се затътри натам, за да види какво става.

Десетина души се бяха насъбрали около малката конструкция с метални стени. Те се поздравяваха, стискаха си ръцете и се прегръщаха. Близо до тях стоеше Конти, продуцентът. Той беше нисък мъж, тъмнокос, с късо подстригана козя брадичка. Беше застанал със скръстени ръце и наблюдаваше празнуващата групичка. Наблизо стоеше представителят на кабелната телевизия. Казваше се Улф. До него стояха двамата оператори. Единият с голяма камера на рамото, а другият с по-малка в ръцете. И още един мъж, онзи, който за малко не го нокаутира преди малко, държеше микрофон, закрепен към дългия метален прът, известен и като бамбук. Кабелите от камерите бяха включени към някакво устройство на колана му.

Маршал загледа с любопитство Конти. Името, с което се ползваше, го беше изпреварило. Неговият документален филм — „От смъртоносните води“, за проучването с изследователски подводници

на най-големите дълбини на океана, беше спечелил половин дузина отличия и още се въртеше в различни музеи и кинозалони „Ай Макс“^[1]. Беше заснел и няколко други документални филми за природата и кризите в околната среда и всички те се радваха на успех сред критиката и публиката. С козята си брадичка и превзето държане и с големия обектив, който висеше на врата му като огромен черен диамант, той беше истинско възплъщение на блестящия и ексцентричен режисьор. Единствените неща, които му липсват, помисли си Маршал, са мегафон и широк бял шал. Припомни си, че външният вид може да лъже. Този човек не само беше уважаван, но и влиятелен.

— Отново! — нареди Конти, изяждайки думите с лек италиански акцент. — Този път с повече въодушевление. Помнете, че вие сте го направили. Мисията е изпълнена. Нека го видя по лицата, да го чуя в гласовете ви.

— Работи — каза мъжът с камерата на рамо.

— Начало — извика Конти.

От насъбралата се група отново се понесоха викове на ликуване. Хората подскачаха, кряскаха и пищяха, тупаха се по гърбовете. Маршал се огледа удивено, като отново с болка осъзна колко малко знае за проекта.

Кери Екберг стоеше наблизко, загледана внимателно в сцената. През последните няколко дена тя беше ужасно заета, но винаги когато се срещаха, му се усмихваше любезно. За разлика от голяма част от филмовия екип, който смяташе, че учените са досада, която просто трябва да се търпи.

Той пристъпи към нея.

— Какво се е случило?

— Всичко свърши — отговори жената. — Голям успех.

— Свърши?

— Е, поне това заснемаме.

— Но... — започна той и след това изведнъж разбра. Конти снимаше как екипът реагира на успешния край... когато той наистина настъпи. Изглежда продуцентът заснемаше всичко, което може, колкото може по-бързо, независимо дали беше истинско или изиграно. Очевидно за него концепцията на линейното време не съществуваше и Маршал осъзна, че има много да учи за документалното кино.

Конти закима, очевидно доволен от последния дубъл. Той се обърна към мъжа с малката камера:

— Хвана ли всичко?

Мъжът се усмихна и вдигна палец в потвърждение. Конти плъзна поглед от него към Кери Екберг и забеляза Маршал.

— Ти си Маршал, нали? Екологът?

— Да, палеоеколог.

Конти плъзна поглед по големия си тефтер и с молива, стиснат в ръка с дебела ръкавица, сложи чавка на нещо.

— Чудесно. Вие сте следващите в списъка. — Той отново погледна към Маршал, но този път по-внимателно. Очите му се плъзнаха от главата до краката, сякаш оценяваха парче говеждо. — Би ли събрал останалата част от вашия екип в сборния район, облечени за излизане? След петнадесет минути, ако е възможно. Ако сте всички заедно, това ще увеличи реализма на заснетия материал.

— Какво ще снимате?

— Отиваме в планината.

Маршал се поколеба.

— С удоволствие ще повикам останалите, но мисля, че е време да обясните какво ще документирате тук. Не казахте нищо определено. Не искам да преча, но достатъчно дълго ни държахте в неведение.

Конти подуши ледения въздух.

— Ще заснемем всичко, което можем, преди да пристигне Ашли.

— Това също е нещо, което не разбирам. Защо е нужно една водеща да лети чак дотук? Защо не може да добави своя текст в Ню Йорк, когато филмът е монтиран и редактиран?

— Защото не говорим просто за четене на текст — отговори Конти, — а за документална драма. Голяма документална драма.

Маршал се смръщи.

— Какво общо има документалната драма с нашата работа тук? Или с откритата котка?

На това Конти отговори с едва забележима усмивка.

— Има много общо с котката, професор Маршал. Защото ние ще се качим горе в планината и ще я изрежем от леда.

Маршал усети как го полазва хлад, толкова невероятни му се сториха тези думи.

— Ще я изрежете?

— В цял блок. За да можем да я пренесем до нашето специално подготвено хранилище. То ще бъде запечатано, а леда ще стоим в контролирана среда. — Конти замълча, за да придаде по-голям драматизъм на казаното. — А щом отново отворим хранилището, ще го направим на живо тук, на място, пред публика от приблизително десет милиона зрители.

---

[1] ШАХ е филмов формат, създаден от трима канадци, който позволява прожектирането на филми в много по-голям формат и резолюция. — Б.пр. ↑

8

Маршал се почувства толкова замаян, че известно време не можа да продума. После така както неочаквано го беше обхванало, смайването изчезна, отнесено от гняв, на какъвто той дори не подозираше, че е способен.

— Съжалявам — каза той, като сам се изненада от спокойния си тон, — но това няма да стане.

Усмивката не изчезна от лицето Конти.

— Няма ли?

— Не, няма.

— И защо?

Когато продуцентът зададе своя въпрос, Маршал видя Съли да се приближава откъм базата. Без съмнение беше чул суматохата, причинена от последните снимки на Конти, и сега идваше да види какво става. Климатологът се умилкваше около Конти при всяка възможност, нетърпелив да прави услуги и в замяна, ако е възможно, да получи някаква второстепенна роля в продукцията.

— Господин Конти ми каза истинската причина, заради която са тук — обяви Маршал, когато Съли се присъедини към тях.

— О — отговори Съли, — и каква е тя?

— Искат да изрежат смилодона от ледената пещера и да го размразят пред предаващи на живо телевизионни камери.

Съли примигна изненадан от това разкритие, но нищо не каза.

Маршал се обърна отново към продуцента:

— Едно е да превземете базата, да пречите на изследванията ни и да позволите на вашите хора да се отнасят към нас като с натрапници. Но аз няма да ви позволя да застрашите нашата работа.

Конти кръстоса ръце. Маршал осъзна, че Кери Екберг го гледа настойчиво.

— Този труп представлява важно, а може би особено важно научно откритие — продължи той. — Не е никакъв евтин номер за печелене на популярност, който да използвате за собствените си цели.

Ако за това сте дошли, съжалявам, че сте си пропилили времето и парите. Можете още сега да си стегнете багажа и да си вървите.

Съли успя да се съвземе от изненадата и явно взе да осъзнава какво казва Маршал.

— О, Евън, наистина няма нужда...

— И още нещо — Маршал прекъсна Съли, — вече казах на госпожица Екберг, че пещерата е несигурна. Вибрациите от тежките машини могат да срутят всичко върху главите ви. Така че дори и да не се възпротивим на щурата ви идея, няма начин да ви разрешим достъп дотам.

Конти присви устни.

— Разбирам. Има ли нещо друго?

Маршал се вторачи в него.

— Това не е ли достатъчно? Просто не може да получите котката.

Той зачака отговора на Конти, но вместо да отговори, продуцентът хвърли многозначителен поглед на Улф, представителя на кабелната телевизия.

Той прочисти гърло и за пръв път му чуха гласа:

— Всъщност, д-р Маршал, вие сте прав. Нещата наистина са прости: ние можем да правим каквото си поискаме.

Маршал се обърна към Улф, усещайки се, че стиска зъби.

— Какви ги приказвате?

— Ако искаме да изрежем котката от леда, можем да го направим. Ако искаме да я изкопаем и да я опечем на скара — и това можем. — Мъжът бръкна в парката си и извади сноп листа, които подаде на Маршал.

Той не посегна да ги вземе.

— Какво е това? — попита той.

— Това е договорът, който вашият д-р Съли и ръководителят на изследователския отдел на Северномасачузетския университет подписаха с „Тера Прайм“.

Когато Маршал не отговори, Улф продължи:

— В замяна на финансирането на вашата шестседмична експедиция „Тера Прайм“ и съответно нейният корпоративен собственик „Блекпул Ентърпрайзис“ имат неограничен достъп не само до работната ви площадка, но и до всички ваши открития по наша лична преценка.

Маршал неохотно пое документа.

— Член шести — подхвърли Улф. — Ключовата дума е „неограничен“.

Маршал бегло прегледа договора. Всичко беше така, както казваше Улф. „Тера Прайм“ разполагаше с контрол върху всяка физическа и интелектуална собственост, която тяхната експедиция щеше да произведе. Не беше разбрал, че „Тера Прайм“ е поделение на „Блекпул“, и това не му хареса. Ричард Блекпул беше печално известен със сензационната си експлоататорска журналистика. Очевидно Улф бе очаквал, че този момент ще настъпи. Затова разнасяше договора със себе си. Маршал го огледа по-внимателно. Дори с парка Улф беше кльощав, почти скелетоподобен, с късо подстригана кестенява коса и безизразно лице. Той отвърна на погледа му със светлите си безизразни очи.

Маршал се обърна към Съли.

— И си подписал това?

Съли вдигна рамене.

— Иначе нямаше да има експедиция. Откъде можехме да знаем, че ще се случи така?

Маршал не му отговори. Изведнъж се почувства ужасно уморен. Без да каже нищо, сгъна наново договора и го върна на Улф.

9

Четвърт час по-късно една голяма група пое нагоре по ледниковата долина към пещерата. Освен учените, Конти и неговия антураж от асистенти, тук бяха Кери Екберг, двамата оператори и тонтехникът. Пеша или на снегомобила ги следваха десетина корави на вид общи работници в кожени якета. Снегомобилът беше натоварен до горе с дървени палети. Тези мъже не бяха официални членове на снимачния екип, а местни люде, докарани със самолет от Анкоридж, за да свършат за няколко дни тежката работа. Кери вече им беше обяснила, че трябва да бързат, за да заснемат основните неща на живо, след като продуцентът вече беше на място, а звездата на път. Парите се топяха бързо, затова снимачните площадки и реквизитът трябваше да бъдат построени колкото се може по-бързо.

Обикновено изкачването до лицето на ледник Страх отнемаше двадесет минути, но днес те бяха няколко пъти повече. Конти спираше непрекъснато, за да могат операторите да снимат планината, долината под нея и самата група. Веднъж дори спря всички само за да се втренчи замислено в ледника. Най-странното беше, че след това накара да заснемат множество кадри с Екберг от всякакви възможни ъгли, само не и анфас.

— За какво са му? — попита Маршал след петото подобно изпълнение.

Кери си вдигна качулката.

— Аз дублирам Ашли.

Маршал кимна с разбиране. Водещата Ашли Дейвис щеше да пристигне едва след два дена, но това не можеше да попречи на Конти да снима.

— Предполагам, че е както ти каза: при снимки като тези часовникът е най-важното.

— Точно така. — Тя стрелна поглед към него. — Виж, съжалявам за случилото се преди малко. Искаше ми се да мога да те предупредя, но получих строги заповеди. Това трябваше да направи Улф.

— Значи той е шефът, а аз си помислих, че е Конти.

— Емилио отговаря за творческата страна. Снимките, осветлението, режисурата, окончателният монтаж. Обаче парите ги дава кабелната телевизия. Затова тя има последната дума. А тук, накрая на света, Улф е кабелната телевизия.

Маршал погледна през рамо надолу по планината. Улф не беше дошъл с тях, но се виждаше далеч там долу. Дребна фигурка, изпита и прилична на привидение, застанала неподвижно извън оградата с втренчен в тях поглед.

Маршал се обърна с въздишка.

— Това нормално ли е? Цялото това спиране, гледане, снимане отново и отново?

— Всъщност не. Конти изразходва три пъти повече филмова лента от обичайното.

— И защо?

— Защото иска това да е неговата Мона Лиза. Лебедовата му песен. Рисува доста, за да сглоби цялото това нещо.

— Защо великият режисьор трамбова заедно с непосветените нагоре по планината? Аз смятах, че ще се вози в снегомобила.

— Исква да бъде заснет „на терен“, както казваме ние. Това ще изглежда по-добре на видеото за това как е заснет филма, което накрая ще съпътства дивидито.

Маршал поклати глава с тихо смайване от цирка, в който се беше превърнало снимането на документалния филм.

Те започнаха отново да се изкачват и почти веднага Конти се обърна към тях.

— Има ли нещо, което трябва да знам — попита той Маршал със своя изяждащ думите италиански акцент.

— За кое?

Продуцентът описа широк полукръг с ръката си.

— За всичко. Мястото, времето, местната фауна... всичко, което би придало допълнителен цвят на проекта.

— Има много неща, които би трябвало да знаеш. Това е очарователен геологически район.

Продуцентът кимна с известно съмнение.

— Когато се върнем, ще насроча интервю с теб.

Съли, който чу този разговор, се втурна насам.

— За мен, като ръководител на екипа, ще бъде удоволствие да ти окажа всяка подкрепа, от която имате нужда.

Конти разсеяно кимна повторно, защото погледът му отново се беше насочил към ледника.

Маршал се запита дали трябва да каже на продуцента за живеещите наблизно хора. Те вероятно бяха точно от типа „цвят“, който Конти търсеше. Но бързо реши да не го прави. Последното нещо, което тунитите искаха или заслужаваха, беше един шумен и невеж снимачен екип да се стовари върху селото им. Не беше необходимо да се пита как биха реагирали те, ако можеха да видят как се е преобразил връх Страх през последните дни.

Погледна скришом към Конти. Трудно му беше да прецени режисьора. Зад всичките си артистични пози човекът показваше и едно кораво неотстъпчиво лице. Направо най-невъзможното съчетание: наполовина Труман Капоти и наполовина Дейвид Лийн^[1]. Това раздвоение беше смуцаващо.

Сега ледената пещера лежеше пред тях, черната ѝ паст беше скрита от тежката екипировка: нисък, тежък самоходен кран с балонни гуми и още едно превозно средство, което Маршал не можа да разпознае. Бяха боядисани в яркожълто, което изпъкваше ослепително на фона на натрупания сняг и бледосиния глетчер. Докато операторите сменяха обективи, а тонтехникът подготвяше преносимия си миксер, отрядът мъжаги в кожени якета се разпръсна около машините. Двамина се качиха в кабините, а останалите започнаха да свалят дървените палети от снегомобила и да подреждат съдържанието им в задната част на самоходния кран. Когато се вгледа по-внимателно, Маршал видя, че това са брезентови торби, пълни с хидравлични крикове.

Компютърният експерт Пени Барбър гледаше с присвити очи как мъжете работят. В едната си ръка, скрита в дебела ръкавица, държеше джобен компютър, а в другата цифрова камера. Тя беше поподозрителна и от Маршал към снимачния екип.

— Мога да предположа за какво е тъпият кран — измърмори тя, — обаче другото нещо какво е?

Маршал се вторачи за около секунда в превозното средство. То гъмжеше от екипировка, която му приличаше на средновековна.

— Представа нямам.

— Запиши си — обърна се Конти към Екберг. — Искам четирицветна палитра: бялото на снега, небесносиньото на небето, лазура на ледника и черното на пещерата. Трябва да стане пейзаж в синьо. Когато стигнем до лабораторията, ще използваме специалния процес. — Той стрелна поглед към операторите. — Готови ли сте?

— Готови — отговори Фортнъм, главният оператор.

— И аз съм готов, господин Конти — обади се помощник-операторът Тусан.

— Трябва да сте много внимателни — намеси се Маршал. — Подът е чист лед и е много хлъзгав. И както вече казах, тези тръби от лава са много трошливи. Всичко това е направо налудничав риск. Едно погрешно движение и ще срутите всичко.

— Благодаря, д-р Маршал. — Конти се обърна отново към операторите. — Фортнъм? Тусан? Ако чуete остър пукот, докато сме вътре, панорамирайте събраните лица. Изберете най-уплашеното и го покажете в едър план.

Операторите се спогледаха притеснено, но кимнаха в знак на съгласие.

Конти огледа за последен път околността и даде знак на Тусан.

— Тишина на снимачната площадка! — изрева операторът. Бъбренето престана веднага.

Конти насочи поглед към пещерата.

— Начало!

Една дигитална клапа изтрака и камерите заработиха. Едновременно с това тежките машини потеглиха с оглушителен рев. Сред стърженето на предавките, те залитнаха към лицето на ледника. Конти и малката му група помощници поеха след тях. Операторът изостана, грижливо правейки панорамни снимки. С огромно нежелание Маршал последва останалите към пещерата. Имаше ужасяващото предчувствие, че надменността на Конти ще ги закопае до един.

Пред входа на пещерата машините спряха, за да дадат възможност на общите работници да свалят част от брезентовите торби от платформата на самоходния кран. От покривите на жълтите кабинни светнаха мощни прожектори, зацракаха предавки и машините отново потеглиха напред, но сега много по-бавно и постепенно изчезнаха под ниския таван на пещерата. Маршал и останалите ги

последваха в индийска нишка. Този път сухият леден въздух в пещерата беше натежал от пушека на дизелите. Стените диво вибрираха, а шумът беше оглушителен. Когато хвърли поглед през рамо, Маршал видя, че под командата на едрия бригадир общите работници вадеха хидравличните крикове от торбите и ги вмъкваха на място между пода и тавана. Това временно укрепване го накара да се почувства съвсем малко по-добре.

Той тръгна надолу по тунела. Нямаше нужда от фенерче, защото прожекторите от кабините и светлините на камерите бяха превърнали тръбата от лава в бляскавосиньо огледало. Отпред се чу силно стържене, когато една от машините издраска ниския таван.

Маршал забеляза как въпреки фалшивото си изражение на решимост Съли пребледнява при този звук.

След това пещерата се разшири. Таванът се вдигна по-високо и малката група бързо оформи кръг около почистеното пространство на пода. Един след друг дизелите спряха да работят и за миг настана оглушителна тишина. Тихо пукане отекна под свода на пещерата, докато ледът се наместваше под тежестта на големите машини. Общите работници приключиха подсигуряването с хидравличните крикове и се оттеглиха назад.

В следващите няколко секунди не продума никой. Всички се бяха загледали в големите мъртви очи, вторачени в тях. Маршал огледа събраните един по един. Кери Екберг се беше намръщила и изглеждаше обезпокоена. Пени Барбър вкарваше къси бележки в джобния си компютър. Конти беше загледан в мъглявия лед, очевидно със здраво разклатено самодоволство. Феръдей, който премигваше зад прекалено големите си очила, вадеше от джоба си измервателни инструменти. А Съли сияеше от нещо като родителска гордост.

Най-накрая Конти се съвзе.

— Фортнъм, Тусан, хванахте ли това?

— Да — отговори помощник-оператора.

— Панорамирахте ли учените?

— Два пъти.

— Чудесно — продуцентът се обърна към Съли. — Моля, очертайте животното.

Съли се прокашля.

— Да очертая?

— Леденият блок, който ще изрежем от пода на пещерата. Нали разбирате, не искаме случайно да му отрежем бутчето.

Съли потрепери, пристъпи дръзко напред и след няколко прошепнати консултации с Феръдей, направи някакви сметки и с джобното си ножче надраска груба продълговата фигура в леда.

— Дълбочина? — попита бригадирът Крийл.

Съли погледна към Пени Барбър, която провери в джобния компютър.

— Два метра и седемдесет — обяви тя.

Крийл се обърна към мъжа пред контролното табло на машината.

— Направи ги два и осемдесет.

Пещерата отново се изпълни с рева на дизелов двигател и тежката миризма на отработилите газове. Докато камерите снимаха, един от общите работници с дистанционно в ръка насочи телескопичната механична ръка от странната на вид машина към леда и бавно я спусна в очертаната от Съли форма.

— Дръпнете се назад — предупреди ги Крийл.

На върха на инструмента се появи лъч силна червена светлина. На секундата ледът под него започна да се разделя и ври.

— Лазер за военни цели — обясни Конти. — Много мощен, но по-точен от пилата на бижутер.

Всички гледаха, докато уредът бавно изрязваше очертаната в замъгления кафеникав лед. Един от работниците включи преносим компресор, закрепен отстрани на шасито на самоходния кран. После вкара нещо подобно на шнорхел в удължаващия се срез и започна да засмуква стопения лед в дебела гумена тръба, която насочи надолу в пазвите на ледената пещера. Маршал имаше чувството, че става свидетел на някакво чудовищно зъболечение. Макар че ученият в него се бунтуваше при самата мисъл за подобно начинание, той все пак изпита облекчение от очевидните грижи, които се полагаха.

След двадесет минути всичко свърши. Продълговатата фигура, която Съли бе очертал върху леда, сега представляваше дълбок канал, широк около три сантиметра от двете страни и почти шест в останалата част. Настана малка пауза, докато Анг пристъпи напред и използва дистанционен образен сензор, за да потвърди, че срезът е достатъчно дълбок. След това лазерът беше прибран и от машината започна да се разгъва телескопът на друга странна ръка. Нещо, което

на Маршал му заприлича на манипулатора на робот, но много по-широко, беше закрепено в края. То заработи с жуженето на насекомо.

— Какво е това? — попита той бригадира Крийл.

— Странична бургия — избоботи мъжът, заглушавайки шума. — С диамантен връх.

Уредът бавно потъна в един от по-широките срезове в леда. Бръмченето се превърна в настойчив писък, когато на дълбочина два метра и осемдесет бургията захвапа древния лед. Шнорхелът пак беше спуснат в отвора и степенният лед отново започна да се стича по пода на пещерата. Сега се разтегна още една механична ръка и спря над отвора, готова да подпъхне подпори под ледения блок.

Страничното рязане отне по-малко време и след десет минути бургията беше извадена. По знак на бригадира един от общите работници донесе четири абордажни куки, спусна ги в отвора и ги закачи за краищата на ледения блок. Те бяха допълнително подсигурени с дебели брезентови ленти.

Конти отново насочи поглед към двамата оператори Фортнъм и Тусан.

— Искам чисти кадри. Ще имаме само една възможност да заснемем това.

Цялата работа спря, защото Конти настоя да застане на ръце и крака и да огледа блока с нос на два сантиметра от леда. Фортнъм снимаше действията на режисьора.

— Продължаваме — най-сетне обяви Конти, докато се изправяше със знаменателно разлюлян обектив на врата.

Бригадирът даде знак на своя екип. С подновен рев на дизела лебедката, закрепена на самоходния багер, започна да работи. Чу се звън и тракане, работникът закрепил куките към дебелите вериги и лебедката бавно ги опъна. За миг всички останаха втренчени в опитите на куките да повдигнат опъващия се лед сред оглушителния вой на дизела и скърцането на лебедката. И тогава с басово стържене, което сякаш разтърси цялата планина, леденият блок започна да се издига.

— Леко — нареди бригадирът.

Конти погледна към Фортнъм.

— Сега насочи камерата си към машините. Кадрите ти трябва да изглеждат като милувка. Те вадят нашето съкровище от ледения му затвор.

Бавно, много бавно замръзналата котка се издигаше от леглото, в което беше прекарала десетки хиляди години. Учените започнаха да се бутат напред, за да видят всичко с очите си, и трескаво водеха бележки. Маршал пристъпи заедно с всички, като се взираше напрегнато. Въпреки безмилостния блясък на прожекторите леденият блок остана непрозрачен заради замръзналата в него снежна буря от кал и отломки с цвят на гъст дим. Повърхността на среза беше осеяна с вълнообразни каналчета, там, където лазерът беше проникнал, за да освободи саблезъбия от плен. Боже мили, помисли си Маршал, и той завладян, без да иска от мига, та този блок тежи най-малко четири тона.

Блокът се издигаше все по-високо и по-високо, докато не се чу как кранът се удари в тавана. Тогава най-накрая се залюля свободно, наклони се остро, остърга заснежения под, като за малко не помете Феръдей, който беше зает да го изследва с акустичен спектрометър. Хората се заблъскаха и запрепъваха, за да се дръпнат от пътя му.

— Изравни го! — изрева Крийл.

Лебедката изквича възмутено, когато кранистът даде газ до края. Блокът се наклони обратно, завъртя се диво и предпазливо се отпусна на пещерния под. Операторът на крана намали за миг оборотите, после бавно и внимателно вдигна отново блока, завъртя го и го отпусна на платформата. Чу се остро съскане на хидравликата на крана. Докато камерите снимаха, общите работници обезопасиха ледения блок върху платформата и за изолация хвърлиха върху него дебела насмолена хартия. След минути всичко свърши и машините потеглиха обратно нагоре през тунела, а безбройните хидравлични крикове бяха прибрани от местата им и върнати в брезентовите торби. Котката в леденото си убежище беше на път към хранилището с контролирана среда. Там щеше да стои заключена на сигурно място, докато не се размрази, за да я покажат на живо на милионната публика.

Конти огледа тунела с очевидно задоволство, изписано на лицето му.

— Ще използваме изтеглящите се машини като контрапункт — каза той на Фортнъм. — Снимай излизането им от тунела, а след това панорамирай базата. Искам много материал. Ще го използваме за заключителните кадри.

После се обърна към Маршал.

— Готов ли си за интервюто?

---

[1] Известен английски кинорежисьор и продуцент. „Лорънс Арабски“, „Доктор Живаго“ и др. — Б.пр. ↑

10

Когато влязоха отново в съкрушителната топлина на фоайето в базата, Конти кимна на тонтехника и помощник-оператора Тусан да го придружат. После се обърна към Маршал.

— Можем да те снимаме в твоята лаборатория.

— Оттук. — Маршал ги поведе надолу по централното стълбище, по широкия коридор, после свърна надясно в пресечката и спря пред полуотворена врата.

— Стигнахме.

Конти надниква и се огледа набързо.

— Това ли е твоята лаборатория?

— Да, защо?

— Прекалено спретната е. Къде е екипировката ти? Пробите? Епруветките за анализ?

— Моите проби се съхраняват в хладилен шкаф надолу по коридора. За екипировката имаме отделно помещение, макар че оставихме по-тежките неща в Обърн. Тази експедиция е основно за наблюдения и събиране на проби. Ще ги анализираме по-късно.

— А епруветките за тестове?

Маршал се усмихна леко.

— Палеоекологите нямат голяма полза от епруветки за анализи.

Конти се замисли за миг.

— Забелязах, че на идване минахме край една по-подходяща лаборатория.

— По-подходяща? — повтори Маршал, но Конти вече крачеше обратно по коридора, следван плътно от тонтехника и оператора.

— Тук — каза той пред прага на помещението, в което всяка възможна повърхност беше заета от списания, ксерокопия, пластмасови съдове за проби и инструменти.

— Но това е лабораторията на Райт — възрази Маршал. — Не можем да я използваме.

Конти дигна обектива, който се люлееше на врата му и започна да оглежда Маршал през него.

— И защо не?

Маршал се поколеба. Той осъзна, че настина няма някаква причина да не използват лабораторията на Феръдей.

— Тогава защо не интервюираш него?

— Защото, д-р Маршал, как да се изразя по-внимателно... камерата няма да бъде любезна с д-р Феръдей. Ти обаче притежаваш грубовата академична привлекателност. А сега можем ли да започваме?

Маршал отново вдигна рамене. Беше му трудно да говори с човек, който го гледаше през голям обектив.

Конти влезе в помещението, без да сваля обектива, и упъти Тусан къде да разположи камерата. Операторът закрачи към дъното на лабораторията, а тонтехникът го последва.

— Д-р Маршал — продължи Конти, — ще те снимаме как влизаш и сядаш зад писалището. Готов ли си?

— Предполагам.

Конти пусна обектива.

— Начало.

Докато камерата снимаше, Маршал влезе в лабораторията, но се спря, когато видя купчината бумаги върху стола на Феръдей за бюрото.

— Стоп — Конти блъсна хартиите на пода и върна Маршал обратно в коридора. — Хайде да опитаме отново.

Маршал влезе още веднъж през вратата в лабораторията.

— Стоп! — излая Конти. После му се намръщи. — Не влизай като на разходка. Нека видим малко вълнение в крачките ти. Току-що направихте голямо откритие.

— И какво е то?

— Разбира се, саблезъбият тигър. Нека зрителите видят твоето въодушевление. Нека съпреживеят тръпката на това чудо чрез теб.

— Не разбирам. Нали целият този цирк е, за да се размрази трупът на живо.

Конти извъртя очи.

— Не можеш да запълниш седемдесет часа и половина в праймтайм само с това. Моля те, д-р Маршал, включи се в програмата. Трябва да покажем цялата предистория. Натрупването. Накарай

публиката да повярва напълно. Няма да отворим хранилището, преди да заснемем и последната част.

Маршал бавно кимна. Реши да пробва да направи онова, за което Конти го беше помолил: да се включи в програмата. Затова преглътна раздразнението си от фалша на ситуацията и се опита да забрави възмущението си от жертвата на науката пред олтара на шоуто. Напомни си, че Конти е продуцент, увенчан с награди. Че неговият филм „От смъртоносните води“ е еталон за модерно документално кино. Че да има публика от милиони, може да се окаже само от полза за бъдещите му изследвания.

Затова излезе отново в коридора.

— Начало! — извика Конти за трети път. Маршал влезе енергично, настани се зад писалището и се престори, че върши нещо с лаптопа на Феръдей.

— Стоп и го запиши на твърдия диск — нареди Конти. — Това вече е много по-добре. — Той заобиколи писалището. — Сега ще ти задам няколко въпроса при изключена камера, а ти ще им отговориш, когато те снимаме. Не забравяй, че в окончателния вариант на филма въпросите ще ти задавам не аз, а Ашли. — Той погледна надолу към тефтера си. — Добре е първо да обясниш защо изобщо сте тук.

— Всъщност по три причини. Първо, искахме да видим какво е въздействието на глобалното затопляне върху субарктическата околна среда и в частност върху ледниците. Второ, търсехме спокойно място, където можем да проведем анализите си. Трето, трябваше да направим гореказаното на сравнително ниска цена. База „Страх“ отговаря и на трите условия.

— Но защо точно тази планина?

— Защото тук има ледник. Да се изучава оттеглянето на ледниците е отличен начин за измерване на глобалното затопляне. Нека обясня. Горната част на ледника, там, където пада снегът, се нарича зона на акумулиране. Долната част, неговото подножие, е зоната на отмиване или аблация, както е известен още този процес. Тук ледът се губи заради топенето. Един здрав ледник разполага с голяма акумулираща зона. А ледник Страх не е здрав. Неговата акумулираща зона е малка. Д-р Съли записва скоростта на неговото отстъпление. За да се формира този ледник са били нужни десет хиляди години. Десет

столетия, за да стигне дотук. Тревожната новина е, че ледникът е отстъпил с тридесет метра само през последните дванадесет месеца...

Той млъкна. Тусан беше свалил камерата, а Конти отново ровеше из тефтера си. Времето е пари, напомни си Маршал сам.

Конти вдигна поглед.

— Д-р Маршал, какво е научното име на котката?

— Смилодон.

— С какво се храни смилодонът?

— Това е едно от нещата, които се надявам да можем да уточним с по-големи подробности. Съдържанието на стомаха би трябвало...

— Благодаря, докторе, виждам накъде биеш. Нека се придържаме към по-общите неща... Тази котка месоядна ли е била?

— Всички котки са месоядни.

— Яла ли е хора?

— Предполагам, когато е успявала да ги хване.

По лицето на Конти се появи нетърпеливо изражение.

— Би ли го заявил за камерата?

Маршал хвърли поглед към камерата и въпреки че се почувства глупаво, каза:

— Смилодоните са яли човешки същества.

— Чудесно. Как се почувства ти, д-р Маршал, когато открихте котката?

Маршал се смръщи.

— Как съм се почувствал? Шокиран. Изненадан.

Конти поклати глава.

— Не може да кажеш това.

— Защо не? Настина бях страшно изненадан.

— Нима очакваш нашите спонсори да плащат по 500 000 долара на минута, за да чуят от теб, че си бил „изненадан“? — Конти се замисли за миг. След това обърна тефтера, извади от джоба си маркер и написа нещо на гърба му. — Бих искал да прочетеш това на глас. Само за да изпробваме звука. — И той вдигна гърба на тефтера пред очите му.

Маршал се взря в написаното на ръка.

— Почувствах се така, сякаш съм надникнал в сърцето на мрака.

— Моля още веднъж. Бавно и по-драматично. Гледай в камерата, а не към тефтера.

Маршал повтори изречението. Конти кимна доволно, след което се обърна към помощник-оператора.

— Хвана ли това?

Тусан кимна. Тогава Конти се обърна към тонтехника.

— Записа ли го?

— Да, шефе, записах го.

— Чакай малко — обади се Маршал. — Не съм казал подобно нещо. Думите бяха твои.

Конти разтвори ръце.

— Бива си ги, нали?

Маршал изгуби търпение.

— Теб не те интересува научната достоверност. Просто не ти дреме за нея и точка. Единственото, което искаш, е едно добро шоу.

— Докторе, на мен за това ми плащат. А сега нека поговорим за теб. — Конти отново погледна надолу към тефтера си. — Накарах моите документалисти да се поровят малко за членовете на вашата експедиция. Твоята история, д-р Маршал, е особено интересна. Бил си офицер с награди. Носител си на сребърната звезда, но са те уволнили дисциплинарно от армията. Това вярно ли е?

— Ако е вярно, едва ли очакваш да говоря за това.

— Хайде да опитаме отново. — Конти притисна дланите си една в друга. — Северномасачузетският университет е... как да кажа?... Не се слави с качеството на своето академично тяло. Как човек като теб става учен, и то на място като това?

Маршал не отговори.

— Имаш квалификация на снайперист. Защо само ти от вашата експедиция отказваш да носиш карабина за самозащита?

Маршал се изправи рязко.

— Знаеш ли какво? Върви да си намериш друг, на когото да бърникаш из душата. Повече няма да отговарям на въпросите ти.

Когато Конти отвори уста, за да каже нещо, Маршал пристъпи към него.

— Ако се опиташ да зададеш още някой въпрос, ще те сритам по малкия досаден гъз.

Настъпи напрегнато мълчание. Конти го гледаше със същия преценяващ поглед, който му беше хвърлил точно преди Улф да извади договора. Мина доста време, преди да заговори.

— Д-р Маршал, нека ти обясня нещо. Аз съм влиятелен човек. И то не само в Ню Йорк и Холивуд. Ако решиш да ме превърнеш в свой враг, ще направиш много голяма грешка. — Той избърса надрасканите думи от гърба на тефтера с длан и се обърна към Тусан.

— Виж дали можеш да намериш д-р Съли. Нещо ми подсказва, че той ще бъде по-склонен да ни сътрудничи.

По-късно същата вечер Маршал крачеше по натъпканите с екипировка коридори на равнище Б. В своята лаборатория, а по-късно в апартамента се чувстваше разсеян и разстроен от грубия разговор, а тракането на минаващите с екипировката хора не правеше нещата по-леки. Тъй като знаеше, че както обикновено, ще заспи трудно, той се насочи към повърхността за нощната си разходка, която се беше превърнала в нещо като традиция за него.

Изкачи се по стъпалата и тръгна през входното фоайе, а стъпките му отекваха по металния под, покрит с балатум. Както очакваше, в караулното имаше човек. След пристигането на снимачния екип сержант Гонзалес пращаше наряд, независимо от останалите задължения на войниците. Но за изненада на Маршал, на пост беше самият Гонзалес.

Сержантът му кимна, когато го наближи. Въпреки че беше на петдесет и няколко, мъжът излъчваше усецането за почти неизчерпаеми сили.

— Докторе — усмихна му се той, — пак ли на редовната вечерна разходка?

— Точно така — отговори Маршал. Почувства лека изненада. Не знаеше, че Гонзалес следи какво прави. — Сънят ме спохожда трудно.

— Не съм изненадан, с този купон, който се вихри долу — смръщи се Гонзалес. Малката му кръгла глава сякаш излизаше направо от раменете и когато я поклати неодобрително, по задната част на врата му се появиха дебели гънки.

Маршал се засмя.

— Вярно, че са малко шумни.

Гонзалес изпръхтя неодобрително.

— Извинявам се, докторе, но шумът е най-малкото. Просто са твърде много. Не очаквахме и наполовина толкова хора и сега базата ми е претоварена. Инсталациите са стари и са поддържани само за леко натоварване. А сегашното е много по-голямо. Ние сме само

четирима и не може да бавим всички. Следобед Марселин хвана един от тях, че е нарушил периметъра и се разхожда в сектор „Военни операции“. — Той се смръщи още повече. — Направо се изкушавам да подам официално оплакване.

— Нещата скоро ще се оправят. Мисля, че десетина си заминават утре. — Беше чул, че когато по-голямата част от филмовия материал бъде заснета, много от общите работници ще се върнат на юг.

Гонзалес изръмжа.

— Това не е достатъчно скоро за мен.

Маршал го погледна замислено. Гонзалес беше казал „моята база“. Имаше право да изпитва чувство на собственост. Сега, когато му оставаше съвсем малко до пенсия, той вероятно беше прекарал повече от двадесет години в база „Страх“, напълно изолиран и само на около триста и няколко километра от Арктическият кръг. Направо не беше за вярване. Нямаше съмнение, че другите войници нямаха търпение командировката им да свърши. Може би е тук вече толкова дълго, предположи Маршал, че не може да си представи да живее някъде другаде. Или както бе намекнала Кери Екберг, той е просто човек, който цени много своето уединение.

Махна на Гонзалес и се насочи към главния вход. Големият външен термометър в помещението за аклиматизация показваше минус петнадесет градуса по Целзий. Маршал отвори гардеробчето си, нахлузи парката, плетения шлем, апреските и ръкавиците. След това мина през сборния район, отвори външната врата и излезе в нощта.

Бетонният плац пред базата лежеше смълчан под огромния звезден купол. Маршал се спря за миг, за да привикне към щипещия леден въздух. После закрачи в нощта, пъхнал ръцете си в ръкавици в джобовете, като внимаваше да не се спъне в електрическите кабели, които се извиваха под краката му. Вятърът беше утихнал изцяло и почти пълната луна хвърляше призрачно синя светлина върху околността. Сега, когато целият снимачен екип се намираше в база „Страх“, сглобяемите бараки и складове бяха напълно тихи и сякаш потънали в дълбок сън. Единственият шум се носеше от електроцентралата, която тътнеше от усилие да захранва новите гладни за енергия обитатели.

Той се спря при оградата и се огледа внимателно наляво и надясно. Откакто бяха пристигнали, поне десетина пъти бяха

забелязвали бели мечки, но тази вечер той не видя тъмна сянка да кръстосва безкрайната вечна замръзналост или грозните извивки на древната лава. Придърпа качулката по-плътно към лицето си и мина покрай празния пропуск, оставяйки на краката си сами да избират пътя.

Скоро започна да се изкачва по стръмната пътека към ледника, а дъхът му се носеше назад на големи облаци пара. След като се загрея от ходенето, крачките му станаха по-леки и той започна с лекота да размахва ръце. След едно добро разкършване може би щеше да успее да заспи въпреки шума, който вдигаше снимачният екип.

След петнадесет минути склонът стана по-полегат. Тежките машини бяха преместени и сега имаше пряка видимост към езика на ледника, тъмносиня стена, която на лунната светлина сякаш гореше със свой собствен вътрешен огън. А там, в сенките, се криеше малкият черен отвор на ледената пещера...

Изведнъж спря. Пред входа на пещерата стояха хора. Три сенки се открояваха неподвижни на фона на ледника.

Започна бавно да се приближава. Долови приглушените звуци на разговора им. Когато чува хрущенето на стъпките му, хората се обърнаха и за своя изненада той разпозна останалите учени: Съли, Феръдей и Пени Барбър. Единственият член на екипа, който липсваше, беше дипломантът Анг. Сякаш се бяха събрали край мястото на откритието след предварителна уговорка.

Съли кимна на Маршал, когато се приближи достатъчно.

— Прекрасна нощ за разходка — отбеляза той. През рамото му беше праметната една от ловните карабини на експедицията.

— По-хубаво е от лудостта в базата — отговори Маршал.

Ако очакваше, че винаги дипломатичният Съли ще възрази срещу думите му, беше сгрешил. Климатологът направи кисела физиономия.

— Заснеха някаква сцена в тактическия център, който е до моята лаборатория. Представяйки се за нас, моля ви се. Повториха снимките поне десет пъти. Не можех да чувам дори собствените си мисли.

— Като стана дума за кино, как мина интервюто ти? — попита Маршал.

Изражението на Съли стана още по-кисело.

— Конти спря наред снимките. Тонтехникът се оплака, че съм изяждал думите. Представяш ли си!

Маршал кимна.

Съли се обърна към Барбър.

— Нали не изяждам думите?

— Тази вечер проклетите тъпанари блокираха сървърта ни — каза тя, вместо да отговори. — Сякаш не си носят достатъчно лаптопи, та трябваше да се бъркат и в нашата техника. Опитаха се да ми замаят главата с приказки за „оказване на специална помощ“, но аз вдигнах голям шум.

— Когато отидох да вечерям, имаше само едно свободно място — вметна Маршал.

— Поне си намерил къде да седнеш — каза Барбър. — А аз трябваше да чакам десет минути права, преди да успея да се заредя. Взех ябълка и пакет чипс и ги отнесох в лабораторията.

Маршал погледна към Феръдей. Биологът не се включи в разговора. Вместо това стоеше вперил очи в пещерата, очевидно потънал в мисли.

Макар да знаеше, че не бива да го прави, Маршал все пак попита:

— Е, Райт, ти какво ще кажеш за положението?

Феръдей не отговори. Продължи да гледа в черната паст, която лежеше пред тях.

Маршал лекичко го потупа.

— Ей, Феръдей, събуди се.

Едва тогава биологът откъсна поглед от пещерата. Луната придаде призрачен блясък на дебелиите стъкла на очилата му и той се вторачи през тях с вид на извънземен заради уголемените от диоптрите очи.

— О, извинете. Просто размишлявах.

Съли въздъхна.

— Е, добре, нека чуем. Каква е днешната страховита теория?

— Не е теория, а обикновено наблюдение. — Когато никой не отговори, Феръдей продължи. — Спомняте ли си вчера, когато изрязваха смилодона от леда?

— Ние също бяхме там — отговори Съли. — И какво?

— Събрах малко данни със звуковия спектрометър. Нали разбирате, след като първите данни от образния сензор, които взех от горе на долу, се оказаха доста неточни, а сега вече имах достъп до среза, исках да...

— Схванахме за какво става дума — прекъсна го Съли, като махна със скритата си в ръкавица ръка.

— Добре. Днес прекарах по-голямата част от следобеда в анализ на данните. Те не отговарят.

— Не отговарят на какво? — попита Маршал.

— Не отговарят на смилодон.

— Не се прави на глупак! — намеси се Барбър. — Нали го видя? Заедно с всички нас и онези тъпаци?

— Видях много малко, и то в крайно замъглена среда. Звуковият анализатор ми предостави много повече данни за анализ.

— И какво твърдиш? — любопитства Маршал.

— Казвам, че каквото и да има вътре в ледения блок, изглежда много по-голямо, за да бъде саблезъб тигър.

Малката група потъна в мълчание, опитвайки се да осмисли чутото. След няколко минути Съли прочисти гърлото си.

— Сигурно е някаква грешка. Видял си някакъв облак от отломки, може би слой пясък или чакъл, замръзнали така, че да напомнят труп.

Райт само поклати глава.

— Колко точно по-голямо? — попита Барбър.

— Не мога да бъда точен. Може би два пъти.

Учените се спогледаха.

— Два пъти? — възкликна маршал. — Тогава на какво прилича? Мастоdont?

Феръдей поклати глава.

— Мамут?

Феръдей вдигна рамене.

— По отношение на размерите данните са много точни, обаче не са толкова ясни за... ъъ... формата.

Отново настъпи мълчание.

— Това бяха котешки очи — тихо настоя Барбър. — Обзалагам се.

— И на мен ми се сториха такива — потвърди Маршал. Той погледна Феръдей. — Сигурен ли си, че тези нови данни са точни?

— Направих два пъти анализа. Проверих всичко повторно.

— В това няма смисъл — каза Барбър. — Ако не е смилодон, нито мастодонт или мамут... какво по дяволите е тогава?

— Има само един начин да разберем — отговори Маршал. — Освен това ми писна да ме подритват на собствения ни изследователски терен. — И бързо се спусна по хълма към базата.

12

На равнище В, три етажа под земята, Конти не само беше заел стаите на командира на базата, но и тези на заместника му за свой личен апартамент. Изглежда се подразни, че делегацията от учени го безпокои. Когато му обясниха за какво става въпрос, раздразнението му видимо се усили.

— В никакъв случай — отговори той, застанал на прага. — Хранилището е с климатичен контрол и го съхранява замразен при определена температура.

— Ние няма да разтопим леда — посочи Съли.

— А между другото, отвън е доста под нулата — добави Маршал — или не си забелязал?

— Никой не може да види животното — повтори Конти. — Такива са правилата.

— Ние вече сме го виждали — отбеляза Барбър. — Забрави ли?

— Това няма значение. Не може да ви се разреши и точка.

Маршал се зачуди, защо продуцентът е толкова собственически настроен.

— Няма да откраднем шибаното нещо. Просто искаме да го огледаме по-внимателно.

Конти извъртя очи.

— Хранилището трябва да бъде заключено. Блекпул даде точни писмени нареждания по този въпрос. За рекламната кампания е важно да не бъде отваряно преди предаването на живо.

— Рекламата — повтори Маршал. — Нали сте кръстили специалното си предаване „Възкръсването на тигъра“? Ти и вашите спонсори ще излезете големи тъпаци, ако отворите хранилището в най-гледаното телевизионно време и намерите на пода умряла мечка.

Конти не отговори веднага. Той огледа учените един по един, а лицето му се смръщи от напрегнат размисъл. Най-накрая въздъхна.

— Хубаво. Но само вие четиримата. Никакви камери, нито някаква друга екипировка. Ще бъдете претърсени, преди да влезете, и

ще ви наблюдаваме внимателно, докато сте вътре. И не бива да казвате никому какво сте видели. Не забравяйте, че вече сте подписали декларации за не разгласяване на видяното и сте обвързани с големи глоби.

— Разбираме — отговори Съли за всички.

Конти кимна.

— Добре, само пет минути.

Междувременно беше станало по-студено. Термометърът беше паднал на почти двадесет под нулата, а звездите проблясваха остро от черната бездна над главите им. Хранилището беше сглобено близо до оградата и заобиколено от високи стълбове с натриеви прожектори. Ниската постройка се издигаше над земята върху тежки сгурбетонни блокчета. Дебел сноп кабели водеше от него право до електростанцията, а в задния му край беше поставен помощен генератор, готов да поеме веднага охлаждането, ако основните дизели откажат. Не че има кой знае каква нужда от всичко това, помисли си Маршал, докато се потупваше, за да се стопли в арктическия студ.

Малката група се спря пред стъпалата към входа на хранилището. Маршал забеляза, че предната стена има панти в левия си край и очевидно се отваряше подобно на вратите на банковите хранилища. По дясната страна имаше накачени три тежки катинара. Без съмнение повече за външен ефект, отколкото от нужда, защото в центъра на вратата беше монтиран огромен избираща диск. А до него върху табло зад дебела метална решетка, подсигурена с друг катинар, бяха подредени циферблатите и бутоните за контрол на вътрешната температура.

Един от техниците на Конти, млад мъж на име Хълси, се приближи откъм гъсталака сглобяеми сгради, а тежките му ботуши хрущяха по вечно замръзналата земя. Той провери един по един джобовете на учените и у Феръдей откри цифрова камера.

— Той винаги я носи — обясни Съли. — Мисля, че са му я присадили, когато се е родил.

Хълси прибра камерата и кимна на Конти.

— Моля, обърнете се — нареди продуцентът.

Маршал изпълни молбата. След малко чу шума от завъртането на избирателния диск на вратата на хранилището, а после звучното потракване, когато тежката ключалка се превъртя. После се чуха три отчетливи щраквания, докато Хълси свалеше катинарите.

— Можете да се обърнете — разреши Конти.

Когато Маршал се обърна, видя Хълси да отваря предната стена на хранилището. Дебел лъч от ярка жълта светлина се стрелна навън. Конти им махна да влизат.

Маршал последва Съли, Феръдей и Барбър нагоре по стъпалата. Конти и, техникът влязоха последни и затвориха вратата зад себе си. Вътре имаше много малко място, където да застанат. Леденият блок изпълваше почти цялото пространство на хранилището. Единствените неща в него бяха редицата болезнено ярки лампи, монтирани на покрива, и малкият преносим нагревател в задния край. Маршал знаеше, че ще го включат, когато дойде времето трупът да бъде разтопен и показан на света.

Подът поддаваше прекалено, за да бъде от стомана. Когато погледна по-внимателно надолу, Маршал забеляза с изненада, че е направен от дърво, боядисано в сребристо, за да прилича на метал. Дъските бяха осеяни с малки дупки, без съмнение предвидени за оттичане на стопения лед, когато контролираният процес започне. Той поклати глава: още една холивудска хитрина като излишните катинари. Камерите нямаше да покажат пода, така че за какво да се правят допълнителни разходи за стомана, като изключим подпорните колони.

Конти кимна на техника да дръпне насмолената хартия. След това се обърна към учените.

— Не забравяйте, че имате само пет минути.

Хълси се протегна и с усилие дръпна тежкото покривало от ледения блок, оставяйки го да падне на пода. В същия миг на Маршал му спря дъха и той едва не падна от изненада.

— Исусе — промълви Съли с напрегнат глас.

Макар страните на блока да си оставаха с остри ръбове и замръзнали, горната му част очевидно се беше трила в изолиращото покривало по време на пътуването надолу от планината и сега беше лъсната до блясък и гладка като огледало. Това беше страната, която гледаше напред към вратата на хранилището. От вътрешността на леда

големите жълти очи неумолимо гледаха към Маршал. Но не това му причини толкова силен шок.

Когато беше дете, го измъчваше един повтарящ се сън. В него се събуждаше у дома в леглото си. Беше сам, защото неговите родители и по-голямата, му сестра бяха изчезнали по необясним начин. Беше късно и нямаше ток, а всички прозорци бяха отворени към нощта навън. Къщата беше пълна с мъгла. Всеки път отхвърляше завивките, макар да знаеше, че не бива. Всички спомени за този сън бяха болезнени, забравимо реални. Студът на мъглата по лицето, гладкото дърво на дюшемето под нозете му. Той излизаше от спалнята си и тръгваше към стълбището. Площадката на горния етаж беше пълна с гъста, подобна на супа сивкава пара. Слязъл до средата, той спираше, защото срещу него нагоре по стълбата пълзеше ужасяващо чудовище: огромно, подобно на котка, с пламтящи очи, остри зъби, огромни предни лапи със стърчащи жестоки, хищни нокти. Той стоеше вторачен и вкаменен от ужас. Бавно, много бавно все по-голяма част от създанието излизаше от мъглата. Провиснала мазна грива и рамене, потрепващи от мускули. Докато се приближаваше, то го гледаше, без да примигва, а дълбоко от гърдите му се откъртваше звук. Звук, който той по-скоро усещаше, отколкото чуваше. Неизказано първичен рев на омраза, глад, желание... Тогава парализата го напускаше, той се обръщаше и хукваше, пиццейки, нагоре към своята стая, а стълбището се люшкеше под тежестта на създанието и трясъкът на неговата маса се приближаваше все повече, а смрадта на дъха му топлеше врата му...

Маршал поклати глава и прекара длан по очите си. Въпреки арктическият студ в хранилището тежка, притеснителна топлина изпълни крайниците му.

По размери и обща форма мъртвото нещо в леда беше същото създание, което го преследваше в кошмара. Дори мъглявостта на ледения блок напомняше мъглата в неговия сън. Докато се взираше в него, Маршал преглътна. Виждаха се само горната част на главата и предната четвъртина на животното. Те се показваха през бъркотията от замръзнала кал, но бяха напълно достатъчни, за да го убедят, че това не е саблезъб тигър.

Маршал се обърна към останалите. Всички се бяха вторачили в леда, по лицата им се четяха шок и смайване, а по това на Хълси —

нещо, което си беше чист страх. Дори Конти изглежда недоумяваше и поклати глава.

— Май ще ни трябва по-широк обектив — измърмори той.

— Няма съмнение, че това е доста противно създание — отбеляза Барбър.

— Какво е? — попита Съли.

— Мога да ви кажа какво не е — отговори Феръдей. — Не е смилодон. Не е и мамут.

Маршал положи усилие да прогони детските си страхове, за да може да огледа колкото може по-аналитично трупа.

— По предните крака има косми — отбеляза той. — Косми. И са прекалено мускулести... и твърде дълги.

— Твърде дълги за какво? — попита Конти.

— За всичко — Маршал вдигна рамене, когато престореното му научно безпристрастие изчезна. Той размени погледи с другите учени. Питаше се дали споделят неговото мнение. Макар да се виждаше относително малко от съществото, то не приличаше на нищо друго на света както в миналото, така и в неговото настояще.

Доста време никой не продума. Най-накрая Съли наруши мълчанието.

— Какво искаш да кажеш? — попита той. — Че пред нас лежи непозната на науката форма на живот от епохата на вкаменелостите?

— Може би. Но каквото и да е, мисля, че ще има жизненоважно значение за историята на изкопаемите — каза Феръдей.

Маршал се смръщи.

— Какво означава това?

— Имам предвид теорията за еволюционните турбуленции — Феръдей прочисти гърлото си. — Това е нещо, което се проявява от време на време в биологията. Според теорията, когато животинските популации стават прекалено многобройни за възможностите на екосферата да ги изхранва или някой вид се приспособи прекалено добре и изгуби своята еволюционна енергия, се появява ново същество, което да прекрати бума на популациите или да предизвика нови промени.

— Машина за убиване — каза Пени Барбър, хвърляйки поглед към ледения блок.

— Точно така. Стига машината за убиване да не е прекалено успешна, защото ще избие популациите, ще изгуби хранителните си източници и накрая ще се обърне срещу останалите от същия вид.

— Ти говориш за ефекта „Калисто“ — отбеляза Маршал. — Алтернативната теория за това каква е причината за смъртта на динозаврите. — Феръдей кимна, а очилата му пръснаха наоколо ярки отблясъци.

— Защиатава я от Фрок от Нюйоркския музей за естествена история — продължи Маршал. — Но след като той изчезна, не мисля, че се е появил друг неин поддръжник.

— Може би нашият Райт е новият ѝ защитник — предположи Барбър с мрачна усмивка.

— Това ми звучи много съмнително — каза Съли. — Според мен, дори да си прав, този труп вече не е заплаха за когото и да било, да не говорим за цял вид.

Конти се размърда неспокойно. По-голямата част от шока беше изчезнала от лицето му и сега изражението му отново стана леко презрително.

— Не разбирам защо всички толкова се развълнувахте — каза той. — Можете да видите само главата и раменете му. Плюс една лапа.

— *Esse signum* — отговори Маршал и махна с палец към леда.

— Е, съвсем скоро ще разберем — отговори Конти. — Засега си остава тигър. А между другото вашите пет минути изтекоха. — Той се обърна към техника. — Господин Хълси, върнете камерата на д-р Феръдей. После завийте това и се погрижете всички ключалки да са затворени. Аз ще съпроводя нашите приятели обратно до базата.

13

Маршал се събуди от чукане по вратата на малкото помещение, което някога вероятно бе служило за жилище на някой сержант, а сега беше негова спалня. Замаяно се претърколи на една страна, после на другата и падна от тясното легло.

— Какво? — изграчи той с пресъхнало гърло.

— Облечи се, скъпи — чу се гласът на Пени Барбър. — И побързай, не бива да пропускаш това.

Маршал се изправи, потърка очи и погледна с полуслепи очи часовника си. Почти шест. Както обикновено, бе прекарал неспокойна нощ и беше заспал преди около два часа. Стана, бързо се облече в топлия сух въздух на базата и излезе в коридора. Барбър го чакаше нетърпеливо.

— Хайде — махна тя с ръка.

— Какво има?

— Сам ще видиш — и го поведе по кънтящите коридори, а след това нагоре по централното стълбище към изхода на базата. Облякоха се в помещението за аклиматизация. Маршал забеляза, че откакто си беше легнал да спи, температурата значително се бе повишила. Минаха през сборния район и излязоха навън.

Маршал се спря, премигвайки уморено в сумрака преди съмване. Въпреки ранния час работният ден вече беше започнал. Чуваше се чукане, викове и воят на безжична бормашина. Като фон на тези шумове се чуваше и друг звук. Стори му се познат, но естеството му му убягваше. Барбър го поведе между гъсто струпаните сглобяеми сгради и се спря недалеч от хранилището, където се беше събрала малка групичка зяпачи. С лека усмивка тя посочи отвъд оградата на базата.

Маршал се вторачи в мрака. Най-напред не видя нищо, но после забеляза в далечината две разфокусирани светли точки. Докато гледаше, те започнаха да нарастват. Гневни жълти кръгове, които неприятно му заприличаха на очите, вторачени в него изпод леда.

Докато те продължаваха да се приближават, започнаха да се виждат и други малки светлинки. Онзи звуков фон, който бе доловил, също започна да се усилва. Едва сега го разпозна: дизелов двигател, и то голям.

— Какво по дяволите...? — започна той.

Един огромен влекач с полуремарке се приближаваше към тях през снега. Той ставаше все по-голям, докато накрая не спря в яркия кръг светлина пред портала на базата и остана там с работещ на празен ход двигател. Осемнадесетте гуми бяха покрити с предпазни калъфи и дебели вериги, а кабината беше украсена с филиграни от скреж. Предното стъкло бе замъглено от леден слой, а фаровете и покритата с брезент предна решетка не се виждаха, скрити под покривало от лед.

Барбър заби лакът в ребрата му и се изкиска.

— Камион с ремарке. Това не се вижда всеки ден в Зоната.

Маршал го гледаше удивен.

— Как е стигнал до тук? Ние се намираме на стотина километра от най-близкия път!

— Проправил си е свой.

Маршал я погледна.

— Аз зададох същите въпроси. Онези люде там, които ме светнаха, че камионът ще дойде, ми обясниха. — И тя посочи най-близките зяпачи. — Шофьорът е известен като „арктически шофьор“. Хора като него карат по „зимни пътища“. Пътища, които съществуват само през най-студените месеци на годината и минават по права линия над замръзналите езера. Временна магистрала за превоз на стоки и екипировка до отдалечени лагери и селища, до които няма редовен достъп.

— Над замръзнали езера?

— Не е работа за хора със слаби сърца, а?

— По дяволите — каза Маршал. Гледката беше толкова нелепа — голям камион тук, във Федералната пустинна зона. Направо не беше за вярване.

— Обикновено пътуват между Йелоунайф и Порт Радиум — обясни Барбър. — Но това тук е специална доставка.

— Защо? Какво толкова важно не е могло да бъде превозено със самолет?

— Това — и Барбър посочи ремаркетото отзад.

Досега вниманието на Маршал беше съсредоточено върху кабината на камиона. Но когато премести поглед върху товара, който носеше, видя, че това не е обичайният правоъгълен контейнер, а нещо, което повече приличаше на каравана „Айрстрийм“^[1], само че много по-голяма. Слънцето току-що беше започнало да наднича иззад хоризонта и караваната заблестя на дневната светлина. По някакъв странен начин тя му напомняше подводниците, които понякога виждаше закотвени в Темза, докато минаваше с колата през Ню Лондон на път за къщата на родителите си в Денбъри^[2]. Покритите му с метал страни се издигаха гладки към нежно заобления покрив, окичен с цяла гора от антени и сателитни чинии. На големите прозорци висяха скъпи на вид пердета, грижливо затворени. Високо на задната стена имаше балкон със сгъваеми столове — много странна подробност, като се има предвид суровият климат.

Двигателят на влекача отново зарева и машината потегли напред сред дрънченето на веригите. Двама яки общи работници в кожени якета се отделиха от групата зяпачи, затътриха се към вратите и ги отвориха широко. Влекачът превключи на задна, с поредица оглушителни резове на двигателя потегли назад и започна да вкарва товара си зад оградата. Подпомаган от общите работници, той вкара ремаркетото доста навътре в двора на базата. Тогава оборотите на дизела спаднаха, шофьорът премести лоста на скоростите на „паркиране“, загаси двигателя и след една последна въздишка на въздушните си спирачки машината застина на място. Вратата на кабината се отвори и арктическият шофьор, слаб млад мъж със силен тен и шарена хавайска риза, скочи на земята, след което се залови да откача полуремаркетото. В този миг вратата на пътника се отвори и отвътре се показва още един човек, който слезе по-предпазливо. Беше русокос и висок, може би на четиридесет и пет, с къса брада. Мъжът стъпи върху вечната замръзналост с очевидно облекчение. Издърпа голяма брезентова торба и чанта за преносим компютър от кабината на влекача, праметна ги през рамо и сковано закрачи към базата. Когато мина покрай Маршал и Барбър, им кимна.

— Този тип май е леко позеленял — изкиска се Барбър.

Появи се още един общ работник, който започна да развива дебели жълти електрически кабели от макара и да ги включва в панела, монтиран отстрани на караваната.

Маршал кимна към него.

— Според теб какво му е предназначението на това?

— За нейно величество — отговори Барбър.

— Какво?

Но докато казваше това, Маршал чу нов звук — пляска на витла на приближаващ хеликоптер. Когато шумът се усили, той забеляза, че не издава тънкото свистене на товарните машини, които през последните дни пренасяха екипировката за снимачната площадка.

Писькът на турбините беше по-гладък, нисък и мощен.

Скоро птицата се показа ниско над хоризонта и той осъзна защо. Това не беше някоя от леките машини, които обслужваха затъntenите краища, а „Сикорски v76Ц++“, най-люксоznият сред хеликоптерите. Сега лесно се досети коя е „нейно величество“.

Машината се приближаваше бързо, увисна над базата за миг и кацна на вечно замръзналата земя обезпокоително близо до оградата, като вдигна боцкащи облаци сняг и ледени парченца. Зяпачите бързо побягнаха, покривайки лицата си с ръце, и отстъпиха зад най-близките сгради. Когато воят на турбините намалѐ и ледената буря утихна, отстрани на хеликоптера зейна люк и в него се появи тънка като молив жена в шлифер от „Бърбери“. Тя се спусна по стъпалата, после спря и огледа струпаните сгради с непроницаемо изражение. Отвори чадър, който въртящите се все още витла за малко не изтръгнаха от ръцете ѝ, и започна да се изкачва обратно. На вратата се показа втора жена. Тя носеше нещо, което заприлича на Маршал на палто от хермелин, и двете започнаха да слизат по стълбите. Маршал се помъчи да зърне лицето на жената с хермелина, но онази с шлифера я пазеше толкова плътно от вихрушката на витлата, че не можеше да види нищо повече от крайчеца на коженото палто, проблясването на хубави крака и блясъка на черни токчета, които чаткаха по вечно замръзналата земя.

Стълбата се прибра навътре, люкът се затвори и воят на турбините се усили. Хеликоптерът се отлепи от земята, а витлата запляскаха по-бързо. Докато машината се издигаше и бързо увеличаваше скоростта си, Барбър се изхили гласно.

Едва сега Маршал забеляза, че и Кери Екберг е тук и наблюдава кацането. Сега тя излезе напред, за да пресрещне новопристигналите.

— Госпожице Дейвис — чу я Маршал да казва, — аз съм Кери Екберг, изпълнителен продуцент. Разговаряхме в Ню Йорк и само

искаха да кажа, че за мен ще бъде удоволствие, ако мога да направя нещо, за да бъде престоят ви тук по...

Но ако някоя от жените, тази в шлифера или другата в хермелина, я чу, с нищо не го показва. Отминаха я, изкачиха металните стъпала до блестящата каравана, вмъкнаха се вътре и здраво затвориха вратата зад себе си.

---

[1] Марка известни каравани от алуминий с формата на кренвирш. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за гр. Ню Лондон, Кънектикът, кръстен на Лондон. Там също има река Темза. — Б.пр. ↑

През целия ден температурата пълзеше нагоре. Първо стигна минус дванадесет по целзий, а след това минус шест, което накара Конти да погне филмовия екип да заснеме за всеки случай покритите със сняг околности. Под бляскавата слънчева светлина настроението на снимачния екип се подобри чувствително, защото военните парки бяха изместени от вълнени пуловери и пухени якета. Откъм връх Страх пак се понесоха пукот и трясъци, когато лицето на ледника отново започна да се руши. Гонзалес изпрати екипа си от военни инженери да смени счупен лагер, който предизвика спирането на един от генераторите. Следобед по-голямата част от местните общи работници, които бяха извършили предвидените строителни работи, бяха откарани на юг до Анкоридж с два товарни хеликоптера. Те щяха да се върнат едва след завършването на снимките. Само Крийл, едрият бригадир, който изглеждаше така, сякаш закусва стоманени болтове, остана в базата. Около три следобед Ашли Дейвис излезе от своята суперкаравана, огледа околните сгради с отвращение и пое към базата, придружавана от личната си помощница в шлифера, вероятно за да бъде въведена в обстановката от Конти.

След вечеря Маршал се върна в лабораторията, където беше прекарал деня в здрава работа, без да се види с никого. Тъй като по-голямата част от снимачния екип беше отвън и се подготвяше за предаването на следващия ден, базата бе относително спокойна и нямаше какво толкова да го разсейва. Надвесен над една таблица с данни от изследванията, той беше толкова погълнат от работата си, че не чу как вратата на лабораторията тихо се отвори. Не усети, че има компания, докато един женски глас не започна да декламира:

*„Нежно танцуваха под полярното небе и падаха на
жълти цветове,*

подскачаха пъргаво на сребристи крака и взор пронизваха с ослепяващ блясък.

На небето танцуваха котилъон с розови и сребърни обувки.

Не беше гледка това за очи човешки, а за погледа на Господ“.

Той се изправи и обърна назад. Кери Екберг по джинси и тениска беше вътре и се облягаше на масата. В угълчетата на устата ѝ се криеше усмивка.

Той цитира в отговор:

„Виеха се като гнездо от гневни змии, съскаци и сернисто бледи.

После бързо се превърнаха в огромен дракон, замахващ с назъбена опашка“.

— Значи така — каза той. — Отново ли се появиха?

— И още как.

— Знаеш ли, откакто дойдох тук и за първи път видях тези светлини, все чакам някой да цитира Робърт У. Сървис. Но не смятах, че ще си ти.

— Заобичах го, откакто по-големият ми брат ме уплаши до смърт, защото ми чете на глас „Кремацията на Сам Макги“ в двуместна палатка на светлината на фенерче.

— Моята история не е много по-различна — той погледна часовника си. — Боже мили, десет часа. — Маршал се протегна, за да си изправи гърба, и погледна към нея. — Смятах, че ще хвърчиш наоколо с всевъзможни подробности за уточняване в последната минута.

Тя поклати глава.

— Аз съм изпълнителен продуцент, забрави ли? Върша предварителната работа, грижа се всички да знаят какви са следващите им стъпки. След като талантът пристигне, се отдръпвам назад и гледам как се разгръща.

Талантът, помисли си Маршал, сецайки се за несъстоялата се среща между Екберг и Ашли Дейвис, на която стана свидетел тази сутрин.

— А ти? Не съм те виждала цял ден. Какво голямо откритие направи?

— Ние, палеоекологите, не правим големи открития. Просто се опитваме да отговаряме на въпроси и да запълваме празнините.

— Тогава защо работиш толкова до късно? Това няма къде да избяга — махна с ръка тя по посока на глетчера.

— Всъщност намалява много по-бързо, отколкото можеш да си представиш. — Той се обърна към масата и взе едно малко жълто цвете. — Тази сутрин го намерих пред оградата на базата, беше пробилло снега. Преди десет години най-северният ареал на това цвете беше на сто и шейсет километра южно оттук. Това показва как глобалното затопляне е променило нещата само за едно десетилетие.

— Но нали глобалното затопляне подпомага твоята работа?

— Топенето на ледника ми помага да събера повече проби по-бързо. Мога да събирам всичко от лицето на топящия се ледник: цветен прашец, насекоми, борови семена и дори въздушни мехури, за да определя количеството въглероден окис в древния въздух. Това, разбира се, е по-приятно, отколкото ваденето на сондажни сърца от леда. Но не означава, че съм привърженик на глобалното затопляне. Учените трябва да бъдат обективни.

Тя го гледаше, а шеговитата ѝ усмивка ставаше все по-широка.

— А ти такъв ли си? Обективен?

Той се поколеба. После въздъхна.

— Ако искаш да знаеш истината... не. Глобалното затопляне ужасно ме плаши, но не съм активист. Просто разбирам по-добре последствията от останалите хора. Ние вече губим контрол над положението.

Земята е забележително издръжлива, тя е напълно способна да се възстановява сама. Но тенденцията на затопляне се ускорява твърде бързо, а едновременно с него настъпват още сто верижни реакции...

Той спря и тихичко се засмя.

— Предполага се, че трябва да бъда неутрален по този въпрос. Ако Съли ме чуе какви ги приказвам, ще му падна в ръчичките.

— Няма да му кажа. Оценявам високо това, че си искрен.

Той вдигна рамене.

— Всъщност е много смешно. В краткосрочен план аз имам полза от топенето на ледника, но когато той изчезне, всички доказателства, които са нужни за моите изследвания, ще изчезнат заедно с него. Всичко ще бъде отмито в океана. Това е единствената ми възможност да проуча глетчера и да събера проби.

— Значи за това гориш тока до късно. Съжалявам, че те прекъснах.

— Шегуваш ли се? Много се радвам на посещението ти. Не само аз съм зает. Погледни себе си: задаваш въпроси, вършиш подготвителната работа, за да изглежда звездата добре. А тя май не е особено благодарна за здравата ти работа.

Кери направи гримаса, но отказа да бъде въввлечена в подобен разговор.

— Ние, изпълнителните продуценти, носим своя кръст точно както и ти своя — тя хвърли поглед встрани. — Свириш ли? — и тя посочи синтезатора, облегал на стената в ъгъла.

Маршал кимна.

— Най-вече блус и джаз.

— Добър ли си?

Той се засмя.

— Предполагам, достатъчно. Бих могъл да си вадя хляба с това, но свиря с група в един клуб в Уобърн. Най-вече обичам да настройвам синтезатори. Разбира се, днес това вече не се налага, защото всички звуци са предварително подготвени, а ти само избираш формата на вълната от компютърното меню. Но като младеж обичах настройващите осцилатори и филтри. Сам си направих синтезатора.

— Някой ден трябва да ни посвириш. — Тя стана. — Мисля, че е по-добре да се връщам навън. Преди малко подготвих откъс за Северното сияние и предполагам, че Емилио вече снима.

Маршал също се изправи.

— Ще дойда с теб, ако нямаш нищо против.

Горе в помещението за аклиматизация Маршал видя, че термометърът показва минус два градуса. Той облече олекотената си парка, поведе Кери Екберг през сборния район и след това навън от

базата, където попаднаха в средата на контролиран хаос. Въпреки късния час плацът бе оживен от звуци и светлини. Сценични работници издигаха триподи за камери и разполагаха на позиция големи подпорни конструкции срещу хранилището, подготвяйки снимачната площадка за снимките на следващия ден. Недалеч от караваната на Ашли Дейвис един осветител монтираше прожектор, за да усилва светлината за предстоящите снимки. Тонтехникът обсъждаше оживено нещо с Фортнъм, главния оператор. Улф, човекът за връзка с кабелната телевизия, стоеше като привидение до снегомобила с ръце в джобовете и мълчаливо наблюдаваше случващото се. Още десетина души просто висяха наоколо на малки групички и гледаха към нощното небе.

Маршал последва примера им и погледна нагоре. От онова, което видя, направо му спря дъхът. Беше предполагал, че ярката светлина около него е напълно изкуствена. Вместо това видя, че тя идва от най-странното и необикновено северно сияние, което някога беше виждал. Цялото небе пламтеше от слоеве вълнообразно полюшваща се светлина. Стори му се, че беше материална, гъст, подобен на живак блясък, който сякаш пълзеше по небето. Тя висеше толкова ниско над главата му, че той изпита нелепия подтик да се наведе. Имаше цвят, който му беше трудно да опише: невероятно наситено тъмночервено с призрачен, лек радиоактивен блясък.

— Исусе — промърмори той.

Екберг го погледна.

— Мислех, че вече си свикнал.

— Това не е обикновено северно сияние. Обикновено виждаш променящи се цветни ивици. Но тази вечер има само една. Виж колко е наситена.

— Да, прилича на вино. Или кръв. Доста е зловещо. — Тя го погледна, а лицето ѝ призрачно блестеше с отразена светлина. — Значи досега не си виждал подобно?

— Всъщност само веднъж. През нощта, когато открихме тигъра. — Той замълча. — Но тази вечер ефектът е два пъти по-силен. И е толкова ниско на небето, че направо можеш да го докоснеш.

— Въобразявам ли си, или издава звуци? — Екберг беше наклонила глава настрана и сякаш се ослушваше. Маршал направи същото. Той знаеше, че е невъзможно. Но въпреки това сред

дрънченето на екипировката и бученето на генераторите се чуваше нещо. В един миг трещеше като далечна гръмотевица, а в следващия стенеше като раждаща жена и винаги в съзвучие с отслабването и усиляването на светлината. Той си спомни словата на възрастния мъж: „Древните са бесни. Яростта им оцветява небето с кръв. Небесата крещат от болка като раждаща жена“.

Маршал поклати глава. Беше чувал истории за това как Северното сияние пъшка и плаче, но винаги ги беше причислявал към легендите. Може би защото светлината беше много по-близо до земята от обикновено, възникваше някакъв свързан с това звуков феномен. Точно се готвеше да се върне вътре, за да вдигне под тревога колегите си, когато забеляза Феръдей. Биологът стоеше между две сглобяеми бараки с магнитометър в едната ръка и цифрова камера в другата. Изглежда също беше забелязал какво става, защото и двете бяха вдигнати към небето.

Маршал усети движение откъм едната страна, обърна се и видя, че се приближават арктическият шофьор и неговият спътник. Въпреки студа шофьорът още носеше ярката си риза на цветя.

— Страхотна гледка, а? — каза той.

Маршал просто поклати глава.

— Виждал съм доста северни сияния — продължи мъжът, — но това надминава всичко.

— Инуитите вярват, че това са духовете на мъртвите — отговори Маршал.

— Така е — потвърди пътникът с подстриганата брада. — При това не са особено дружелюбни. Те използват небето, за да играят футбол с човешки черепа. Легендата твърди, че ако подсвирнеш, когато Северното сияние е загаснало, тези духове може да слязат и да вземат и твоята глава.

Екберг потрепери.

— Тогава, моля ви, никакво свирене. Аз много държа на главата си.

Маршал погледна новопристигналия с любопитство.

— Не бяха чувал това.

— И аз, докато не преспях в Йелоунайф — Той кимна към шофьора. — Там този приятел любезно ми предложи да ме докара.

Маршал се засмя.

— Нямахте много доволен вид, когато слязохте от камиона.

Брадацият пушна тънка усмивка. Вече се беше съвзел след пътуването, което изглежда е било много мъчително.

— Тогава ми се стори добра идея — той протегна ръка. — Казвам се Логан.

Шофьорът последва примера му.

— А аз Карадайн.

Маршал представи Кери Екберг и себе си.

— Нещо ми подсказва, че не си оттук — обърна се той към шофьора.

— Точно така. Веро Бийч, Калифорния. Заплащането тук е страхотно, но от друга страна, в Аляска има прекалено много неща, от които изобщо нямам нужда.

— И от какво по-точно? — любопитства Екберг.

— Снегът, ледът. Хората. Особено мъжете в червени фланелени ризи.

— Мъжете — повтори Екберг.

— Точно така. По тези места съотношението мъже/ жени е десет към едно. Казват, че ако една жена прояви интерес, изгледите са добри, но гледката обикновено е кофти.

Всички се засмяха.

— Трябва да се връщам в базата — каза мъжът на име Логан. — Изглежда информацията за пристигането ми не е дошла навреме и добрият сержант Гонзалес се нуждае от обяснение за присъствието ми тук. Беше ми приятно да се запознаем. — Той им кимна последователно и тръгна към главния вход.

Те го наблюдаваха как се отдалечава.

— Не го познавам — обърна се Екберг към шофьора. — Да не би да е от екипа на Ашли Дейвидс?

— Сам си е господар — обясни Карадайн.

— Тогава какво прави тук?

Шофьорът вдигна рамене.

— Каза ми, че е професор. Обясни, че бил енигмолог.

— Какъв? — попита Маршал.

— Енигмолог.

— Значи е с теб, така ли? — попита го Екберг.

— Не — отрече Маршал. — И за мен е загадка.

Той се огледа отново. Атмосферата беше изпълнена с такова вълнение, че се усещаше направо физически и не можеше да бъде обяснено изцяло със Северното сияние. Въпреки трескавото щуране като в мравуняк, изглежда всичко вървеше по график. Грижливо изчисленото разтопяване на ледения блок вече беше започнало. От време на време Маршал виждаше как от пода на хранилището прокапва вода от стопения лед. Утре в четири след обед, когато на Източното крайбрежие щеше да е настъпило най-гледаното телевизионно време, камерите щяха да заработят и документалният филм на живо да започне. Накрая щяха да отворят хранилището. А след това, осъзна изведнъж Маршал, екипът щеше да си събере багажа и върху връх Страх отново да се спусне спокойствие. И през оставащите две седмици от техния престой работата им щеше да тръгне в обичайното русло.

Той гореше от нетърпение да се върне предишното спокойствие. Въпреки това не можеше да отрече, че в тази нощ има нещо специално, нещо необикновено и вълнуващо, и изпитваше нелепо удоволствие, че е част от нея.

В този момент Ашли Дейвис излезе от караваната, придружавана от Конти, личната си помощница и пресаташето. Те се насочиха към малкото празно пространство около пропуска, където Фортнъм, Тусан, главният осветител и началникът на сценичните работници ги очакваха.

— Сигурна ли си, че си се облякла достатъчно топло? — чу Маршал угодническия глас на Конти.

— Добре съм, скъпи — отговори Дейвис с тона на мъченица, примирена със ставащото. Беше сменила скъпия хермелин с елегантно яке от мармот с качулка.

— Снимките няма да отнемат повече от десет минути, и то в най-лошия случай — каза Конти. — Вече сме заснели фонвете и останалите неща. — Те дори не погледнаха към Маршал, когато минаха край него.

— По-добре да се залавям за работа — каза Екберг. — Ще се видим по-късно. — И тя се присъедини към пресаташето, което завършваше малката процесия.

Карадайн се ухили и поклати глава. Той дъвчеше голямо топче дъвка, което караше скулите му да се издуват като бузи на хамстер.

— Какво ще кажеш? Да останем ли да гледаме този цирк?

— Ако можеш да устискаш на студа — отговори Маршал и кимна към леката риза на шофьора.

— По дяволите, та това не е студ. Хайде, ела да си намерим места на първия ред. — Мъжът взе два сандъка, обърна ги по дължина, разположи се на единия и с церемониален жест покани Маршал да седне до него.

Край пропускателния пункт настъпи последна суматоха, прожекторите светнаха, Кери пусна аутокюто, за да провери дали работи, звуковата проба също мина. Носът на Ашли Дейвис беше напудрен за последен път, преди да прогони гримьорката с ругатня. После се чу трясъкът на електронната клапа, Конти изрева:

— Начало! — и камерите заработиха. Капризното и гневно изражение на Дейвис на мига се смени с омайваща усмивка, а лицето ѝ някак си стана едновременно развълнувано, драматично и съблазнително.

— Мигът почти настъпи — каза тя в камерите с притаен дъх, сякаш беше участвала в цялото бачкане през последната седмица. — След по-малко от двадесет и четири часа хранилището ще бъде отворено и древната загадка ще бъде разрешена. Сякаш природата сама разбира колко е сериозен този миг, затова тази вечер ни показва най-необикновената игра на Северното сияние, ненадмината по своето величие и привлекателност...

Въпреки че база „Страх“ потъна в относителна тишина, защото всички си бяха легнали в очакване на тежкия утрешен ден, Маршал както обикновено прекара неспокойна нощ, въртейки се в спартанската си стая. Колкото и да се опитваше, не можеше да си намери удобно място. Щом придърпваше завивките, му ставаше прекалено топло, а отхвърлеше ли ги настрана, гърбът му замръзваше. От време на време мускулите на ръцете и краката му се свиваха спазматично и той не можеше да се освободи от усещането, че въпреки доказателствата, които сочеха противното, нещо съвсем не е наред.

Най-накрая потъна в полусън, в който пред вътрешния му взор се разгърна поредица тревожни образи. Беше навън и се разхождаше сам из вечната замръзналост под странното и гневно Северно сияние. В съня му то беше много по-ниско откогато и да било, толкова ниско, сякаш тежеше на раменете му. Докато вървеше, го гледаше със смесица от ужас и безпокойство. В един миг се спря и се намръщи от изненада. Пред него на неравната и замръзнала почва светлините наистина се срещаха със земята, лепкави ручей като от наклонена свещ се стичаха наоколо. Докато гледаше, неясните очертания станаха по-големи, започнаха да се втвърдяват и придобиха форма. Появиха се ръце и крака. Настъпи ужасяваща пауза. После те започнаха да се приближават към него. Първо бавно, а после все по-бързо. Имаше нещо ужасяващо в приближаването им, защото телата непрекъснато ту се издуваха, ту хлътваха. А очевидният глад, с който протягаха своите къси ръце към него, бе ужасяващ. Той се обърна, за да побегне, но със страховитата пълзяща парализа на кошмарите откри, че оловните му крака са прекалено бавни, за да избяга...

Стресна се и се изправи в леглото. Беше потен, а чаршафите бяха усукани около него като саван на мъртвец. Погледна с ококорени очи наляво и надясно в мрака и изчака дъхът му да се успокои и спомените за съня да избледнеят.

След минута погледна часовника си. Беше пет без петнадесет.

— Мамка му — измърмори той и се отпусна отново на влажната възглавница.

Повече нямаше да може да заспи. Не и тази нощ. Отново се изправи, после стана и бързо се облече в сумрака на своята стая, за да се измъкне навън в коридора.

Базата беше толкова тиха, че му напомни за първите нощи, прекарани тук, когато лабиринтът на сенчестите коридори и дългите изоставени пространства сякаш се готвеха да надвият малката група учени. Стъпките му звънтяха по железния под и той изпита глупавия подтик да върви на пръсти. Остави секцията със спалните помещения зад гърба си, мина покрай лабораториите, столовата и кухнята и свърна надолу по коридора към един район на базата, който никога не използваша: лабиринт от помещения с екипировка и наблюдателни постове. Спря. В далечината се чуваше съвсем слаба музика. Предположи, че идва от нечий Си Ди плейър. На осемстотин километра околоръст тук нямаше радиостанции, а дори и по-отдалечените се съсредоточаваха върху цената на дизела и тазгодишното разгонване на лосовете.

С ръце в джобовете той навлезе по-дълбоко в лабиринта от подслушвателни постове. Колкото и да се опитваше, не можеше да се отърси от потискащото го мрачно предчувствие. То дори сякаш се усилваше. Извратеното убеждение, като се имат предвид вълненията на настъпващия ден, че ще се случи нещо ужасяващо.

Отново се спря. Тази клаустрофобична база, обгърната от бдително мълчание, само засилваше мрачното му настроение. Стигна до входното фоайе, мина покрай затъмнената караулка, пресече сборния район и навлече парката си, докато крачеше. Бяха минали само осем часа, откакто за последно беше вън, но в сегашното му психическо състояние нищо не можеше да го задържи в обитаваната от сенки база.

Той забеляза с изненада, че светлинният спектакъл на Северното сияние е станал още по-бурен: едно гъсто, наситено пулсиращо и трепкащо червено. То преобразяваше целия плац с неговите временни бараки и сглобяеми хижи, палатки и струпани на купчини припаси в монохромен космически пейзаж. Маршал прибра фенерчето в джоба си. Вятърът се беше усилил много и блъскаше хлабавите покривала и недобре вързаните въжета, но дори това не можеше да обясни

призрачните пукания и стенания, които, беше готов да се закълне в това, идваха от светлините.

Имаше и нещо друго, което изглеждаше странно, но му трябваше известно време, за да осъзнае за какво става въпрос. Вятърът, който галеше бузите му, беше почти топъл. Сякаш в Зоната беше настъпило някакво фалшиво лято. Бавно дръпна ципа на парка. Трябваше да погледне термометъра, преди да излезе.

Запромъква се между ниските временни сгради, чиито гърбове бяха осветени в кървавочервено, а другите им части потънали в сянка. Докато крачеше, от гъсто струпаните сгради пред него прозвуча глухо блъскане.

Той се спря в червения сумрак. Дали имаше някого другиго навън?

Учените, снимачният екип и тайнственият новопристигнал Логан, всички спяха в базата. Единственото изключение беше Ашли Дейвис в нейната каравана и Карадайн, шофьорът. Той погледна към караваната. Беше тъмна и никъде не се виждаше дори най-слабата светлинка.

— Карадайн? — повика той тихо.

Блъскането се чу отново.

Маршал направи крачка напред и се показа между двете складови палатки. Сега вече можеше да вижда влекача на Карадайн. Погледна към задната част на кабината, където беше спалнята. Прозорците ѝ бяха тъмни.

Той остана неподвижен и напрегнато се заслуша. Чу тъжния вой на вятъра, ниското боботене на дизелите в електростанцията, мъркането на помощния генератор, закрепен за задната част на караваната, и от време на време призрачното мърморене и стенанията, които изглежда идваха от Северното сияние. Но това беше всичко.

Поклати глава и се усмихна въпреки волята си. Ето го тук в навечерието на онова, което обещавахе да се превърне в най-паметния ден от неговия живот... а той изпада в умопомрачение заради някакъв лош сън. Ще отиде до оградата, ще я обиколи два пъти по дължина, а после ще се върне в своята лаборатория. Дори да не успее да свърши нещо полезно, поне можеше да опита. Той изпъна рамене и направи крачка напред.

Блъскането се чу отново. От мястото, където беше застанал, Маршал можа да определи посоката. Идваше откъм хранилището.

Той бавно тръгна натам. То стоеше самотно, северната му страна беше обляна в неестествената светлина, а останалата част тънеше в мрак. Дори без фенерчето Маршал можеше да различи блещукането на водата под него. Очевидно автоматичният процес на размразяване вече беше значително напреднал. Утре този стоманен контейнер и неговото съдържание щяха да бъдат звездите в предаването. Маршал извади фенерчето от джоба си и насочи лъча му към внушителната сребриста конструкция. Всичко изглеждаше непроменено, а наоколо нямаше никого другиго.

И тогава чу блъскането още веднъж. Въоръжен с фенерчето, Маршал установи източника: парче дърво, което висеше свободно в деветсантиметровия просвет под хранилището.

Маршал се смръщи. Немарлива работа, помисли си той. Трябва да се погрижат за това, преди да започне вариететната програма на Конти. Или пък нещо просто се е отчупило от конструкцията. Вятърът люшкеше парчето дърво точно над локвата мръсна вода от стопения лед...

... Не, тук нещо не беше както трябва. Това пред очите му не беше локва, а по-скоро езеро. Езеро, пълно с парчета мръсен лед. Защо имаше толкова много вода, и то за толкова късо време?

Той се приближи, коленичи и насочи лъча на фенерчето към водата от разтопения лед. Маршал се смръщи и повдигна лъча към отчупеното парче дърво. То изпука отново, когато вятърът го разлюля. Долният му край беше жестоко сцепен. Той бавно насочи светлината на фенерчето от дъската към долната част на хранилището.

В дървения под беше изрязана голяма кръгла дупка с неравни краища. И дори на играещата светлина от фенерчето, Маршал можа да види, че хранилището е празно.

Само тридесет минути по-късно сънливата база „Страх“ беше напълно будна. Сега Маршал, заедно с всички останали, седеше на стар сгъваем стол в Операционния център на равнище Б. Това беше единственото помещение, достатъчно голямо, за да побере толкова хора. Той огледа лицата на насъбралите се. Някои, като Кери Екберг и Съли, изглеждаха смаяни. Други бяха просто със зачервени очи. Фортнъм, главният оператор, седеше с обронена глава и юмруците му несъзнателно се свиваха и разпускаха.

Бяха се събрали по молба на Улф, представителя на кабелната телевизия. Всъщност, помисли си Маршал, поканата съвсем не прозвуча като молба. Повече приличаше на заповед.

Когато за пръв път научи новината, Емилио Конти остана като замаян, парализиран от неочакваното обръщане на късмета. Но сега, докато Маршал гледаше как режисьорът крачи напред-назад пред разположените в полукръг столове, той видя други чувства, изписани по неговото лице — отчаяние и ярост.

— Първо — излая Конти, без да спира да крачи, — фактите. По някое време между полунощ и пет сутринта хранилището е било разбито и активите — той изяде края на думата — извадени. Откраднати. Д-р Маршал, който е сред нас, е открил станалото. — Конти му хвърли кратък поглед, а черните му очи проблясваха от недоверие. — Говорих с ръководствата на „Тера Прайм“ и „Блекпул“. Предвид обстоятелствата те нямаха друг избор и тазвечерното предаване на живо беше отменено. Вместо това ще бъде излъчен наново „От смъртоносни води“. — Той почти изплю думите. — Ще върнат дванадесет милиона долара от реклами на своите спонсори. И това в добавка на осемте милиона, които похарчиха, за да направят всичко това възможно.

Той спря за миг и се вторачи в събраните хора, след това продължи да крачи напред-назад.

— Това са фактите. Второ, предположения. Между нас има къртица. Човек, който получава пари от конкурентна кабелна телевизия. Или може би някой, който работи за посредник на търговец на екзотични предмети с връзки в музеи и богати колекционери от чужбина.

Застаналата до Маршал Пеги Барбър изпръхтя.

— Малоумщини.

— Малоумщини? — обърна се Конти към нея. — Случвало се е и преди. Това не е просто артефакт, а активи.

— Активи? — възкликна Барбър. — Какви ги говорите?

— Говорим за стока — отговори Улф вместо Конти. Човекът от кабелната телевизия беше застанал най-отзад до сержант Гонзалес и прехвърляше стъклена пръчица за разбъркване на безалкохолни напитки из устата си. — Нещо много повече от вечерно забавление. Един многократно използваем ресурс на кабелната телевизия. Нещо, което би могло да се използва по най-разнообразни начини. Например да се излага в музеи, да се дава под наем на университети и изследователски институции, да се използва за други предавания или за продължение на това. Може би бъдеща легенда на телевизията или пък неин талисман.

Талисман, помисли си Маршал. Досега не беше имал представа колко амбициозни са били плановете на Блекпул за замръзналата котка.

Когато Улф застана отпред, Конти спря да крачи и се присъедини към него.

— Като кабелна телевизия, „Тера Прайм“ се явява член на една много малка общност — продължи Улф. — Въпреки усилията, които положихме да запазим всичко в тайна, знаехме, че за този проект ще се разчуе. Но бяхме сигурни, че нашият подбор ще елиминира всички, които не са на сто процента сигурни. — Той вдигна ръка до устата си и извади пръчицата. — Очевидно нашата увереност не е била оправдана.

Маршал забеляза, че по-голямата част от снимачния екип слуша с наведена глава. Само неговите колеги учени изглеждаха изненадани от тези приказки за заговор.

— Какво точно искаш да кажеш? — попита Съли.

— Една минутка — Улф се обърна към Гонзалес. — Завършихте ли с преброяването?

Гонзалес кимна.

— Има ли някой, който липсва?

— Само един. Новопристигналият д-р Логан. В момента моите хора го издирват.

— А някой друг от екипа на телевизията или експедицията?

— Не, всички са тук.

Едва тогава Улф се обърна отново към Съли.

— Казвам, че имаме основание да смятаме, че на някого в тази база е платено да открадне екземпляра за трета страна. Уговорката е направена или преди пристигането ни на терена, или на някакъв по-късен етап. За да научим повече, ще прегледаме всички разговори от и с база „Страх“, проведени през последните седемдесет и два часа.

— Смятах, че държите всичко под контрол — обади се Маршал.
— Процесът на топене, охраната, всичко. Как изобщо е станало това?

— Още не знаем — отговори Улф. — Изглежда топенето е било ускорено. Очевидно от онзи, който е задигнал трупа. Това е напълно автоматизиран процес, имаше помощен генератор, така че нищо не би могло да се обърка без външна намеса. Проверихме извън оградата. Няма следи тази нощ да е кацал и излитал самолет. Това означава, че активите са все още тук.

— А отпечатъците от стъпки? — сети се някой. — Не можете ли да ги проследите?

— След стопяването на леда около хранилището има толкова много стъпки, че е невъзможно — отговори Улф. — А извън този район вечно замръзналата земя е прекалено корава, за да останат някакви следи по нея.

— Ако някой го е откраднал, защо не е офейкал със снегомобила? — попита Маршал. — Държите ключовете в помещението за аклиматизация, така че всеки би могъл да ги вземе.

— Прекалено очебийно и твърде бавно транспортно средство. Крадецът ще използва самолет. — Конти огледа събраните. — Ще проверим вещите на всички, стаите, всичко.

Улф спря странните си безизразни очи на Гонзалес.

— Сержанте, нали разполагаш с плановете на база „Страх“?

— За централното и южното крило — да.

— А за третото, северното?

— То е забранено и сигурно заключено.

— И няма начин някой да влезе?

— Никакъв.

Улф помълча няколко секунди втренчен в сержанта, сякаш му беше хрумнала някаква нова мисъл.

— Моля, донеси ми каквото ти е разрешено — Той огледа помещението. — Когато тази среща свърши, искам всички да се върнете в стаите си. Ще се опитаме да приключим с претърсването колкото се може по-бързо. А междувременно бъдете нащрек. Ако видите нещо подозрително, действия, разговор, каквото и да е — елате при мен.

Маршал местеше поглед между Улф и Конти. Не беше сигурен какво го изненада повече: толкова присъщото им предположение за предателство или бързината, с която Улф се готвеше да се справи с него.

Ашли Дейвис седеше неутешима на първия ред, с кръстосани под остър ъгъл крака. Под коженото палто носеше разкошна нощница от коприна, а дългата ѝ руса коса беше разрошена.

— Забавлявайте се да си играете на полицаи — обади се тя. — Емилио, междувременно би ли уредил да си замина веднага за Ню Йорк? Ако работата с тигъра се е провалила, все още имам възможност да водя специалното предаване за обезцветяването на Големия риф от ракообразни.

— Бариерен — поправи я Маршал.

Дейвис го погледна.

— Големият бариерен риф.

— Имам човек, който работи по въпроса — каза Улф, като преди това стрелна Маршал с предупредителен поглед. — Между другото, госпожице Дейвис, тази нощ ти и господин Карадайн сте били най-близо до хранилището. Да си видяла или чула нещо необичайно?

— Нищо — отговори Дейвис, очевидно раздражена, че я споменават едновременно с някакъв камионджия.

— А ти? — Улф стрелна Карадайн с поглед. Той беше наклонил стола си под доста опасен ъгъл и само вдигна рамене.

— Когато срещата завърши, искам да говоря с вас двамата — Улф премести поглед върху Маршал. — И с теб също.

— Защо?

— Защото ти съобщи за кражбата — отговори Улф, сякаш това действие само по себе си го превръщаше в заподозрян.

— Един момент — намеси се Съли. — А новопристигналият д-р Логан? Защо не е тук?

— Ще проверим.

— Едно е да изстрелваш заповеди и да затваряш хората по стаите им, но съвсем друго да започнеш да разпитваш екипа ми без мое разрешение.

— Твоят екип — излая Улф в отговор, — ще бъде разпитан първи. Вие сте единствените, които не са били одобрени предварително за проекта на кабелната телевизия.

— Логан също не е одобрен, нали така? И между другото, какво общо има одобрението с каквото и да било? — Очевидно рязката загуба на всяка възможност за телевизионно безсмъртие в комбинация с нахлуването на този бюрократ на неговата територия бе пробудила у Съли неговото чувство за собственост.

— Има много общо — отговори Улф. — Големината на този трофей, не само от гледна точка на науката, но и като научни кариери...

Съли отвори уста, после я затвори, но лицето му стана червено като цвекло.

— Мисля, че изяснихме всичко — Улф погледна към Конти. — Искаш ли да добавиш нещо?

— Само следното — каза продуцентът. — Преди двадесет минути говорих с президента на „Блекпул Ентъртеймънт Груп“. Това беше един от най-неприятните разговори, които някога съм водил. — Той огледа помещението. — Сега говоря на човека или хората, които са го направили. Вие си знаете кои сте. Господин Блекпул счита стойността на това откритие за неизчислима и затова смята неговото изчезване за грубо криминално престъпление. — Той отново направи пауза. — Тази кражба няма, повтарям, няма да бъде сметната за провал и черна точка върху моето творчество. Активите са тук и вие няма да имате възможност да се измъкнете с тях. Ние ще ги намерим, ще пренапишем сценария на нашето документално предаване и ще излезем пред публиката с още по-велико произведение на изкуството.

Маршал се качваше много бавно по щанцованите метални стъпала.

Стълбището беше тясно и тъмно, осветено от само една луминесцентна тръба. Електрическите крушки бяха дефицитна стока и въпреки присъствието на снимачния екип голяма част от базата оставаше напълно тъмна.

Чувстваше се по-уморен откогато и да е през живота си. Умората не беше физическа, а пълно емоционално изтощение. Беше забелязал същото и по опънатите лица на другите. След толкова усилия, такава голяма подготовка, внезапно изчезване изуми всички. Над цялата база висеше въпросът: кой го е направил?

Когато стигна до края на стълбището, той се спря пред затворена врата без прозорци. Погледна часовника си: осем и пет вечерта. Бяха минали петнадесет часа, откакто бе открил липсата на котката. Петнадесет безкрайни ужасни часове, изпълнени с недоверие, подозрения и несигурност. А сега, веднага след вечеря, имейл от Феръдей ги вика веднага в ПРВН.

Маршал се протегна към дръжката, натисна я и отвори вратата. Зад нея лежеше дълго ниско помещение, което приличаше на контролната кула на някое летище. Четирите му стени бяха покрити с прозорци, които гледаха към безкрайната ледена шир на Зоната. Помещението беше тъмно като стълбището и сумрачната светлина се отразяваше в екраните на дузина остарели радарни станции, подредени в прави редици. Остарели екрани, високи метър и осемдесет, бяха поставени в диагоналните ъгли на помещението. Пред всеки от тях имаше прожекционен апарат, потънал в прах и неизползван близо половин век.

Това беше помещението за радиовъздушно наблюдение, известно и като ПРВН, нервният център на база „Страх“ и най-високо разположената ѝ част зад оградата. Когато се огледа, той успя да различи три неясни фигури, заели места на една заседателна маса:

Съли, Пени Барбър и дипломантът Анг Чен. Чен му махна апатично. Съли беше подпрял лакти на коленете си, а брадичката беше отпуснал между дланите. Когато чу шума от вратата, просто вдигна очи, сетне отново ги отправи към пода.

Три вечери седмично се събираха в ПРВН, за да обменят данни за напредъка на своята работа. Никой вече не помнеше кой точно избра ПРВН за срещите им, но малко след пристигането им тук, да се събират на това странно място се превърна в редовен ритуал. Това обаче не беше формална среща: Феръдей искаше спешно да говори с тях.

Сякаш го беше планирал предварително, вратата се отвори и последен влезе Райт Феръдей с тънка папка под мишница. Обичайното разсеяно изражение беше изчезнало от лицето на биолога. Той мина бързо край радарните станции, като очилата му слабо проблясваха, и седна между Съли и Чен.

Известно време никой не проговори. Най-накрая Пени Барбър се изкашля:

— И така, да си събираме ли багажа?

Никой не отговори.

— Защото това ми каза онзи педал Конти. Той и неговият щурмовак Улф.

— Имаме само още две седмици работа по проекта — обади се Маршал. — Дори да го закрийт, бюрокрацията работи бавно. Можем да довършим работата си навреме.

Барбър сякаш не го беше чула.

— Бъркаха с лапите си из всичките ми чекмеджета. Каза, че ние сме го направили. Каза, че според него всички участваме. Каза, че искаме екземпляра лично за себе си и за университета.

— Пени, забрави това — излая Съли. — Той просто се зъби на всеки, който му е под ръка.

— Не спря да се заяжда с мен... не млъкваше... о, Боже — и Барбър зарови лице в дланите си, а тялото ѝ се разтърси от силни ридания.

Маршал бързо се протегна и прегърна компютърджийката през рамо.

— Копеле — измърмори Съли.

— Може би ще можем да го открием — обади се Чен. — Или човекът, който го е откраднал. Не може да са стигнали далече. Всъщност трябва да са още тук. Тогава ще ни оставят на мира, защото ще могат да направят извънредното си предаване.

Барбър подсмръкна и внимателно се измъкна от прегръдката на Маршал.

— Не можем да направим нищо, което Улф вече да не е направил — отговори Съли. — А и между другото, той едва ли ще ни се довери. Обяви това съвсем недвусмислено. Не знам защо толкова се е вторачил в нас. Този доктор Логан изглежда твърде подозрителен. Да не мислите, че пристигането му вчера е случайност? И защо не беше на срещата?

— Да, защо наистина? — повтори Маршал. Той също си беше задавал този въпрос.

— Докато си почивах в стаята, влязох в интернет и се порових малко за Джеръми Логан. Излиза, че е професор по средновековна история в Йейл. Миналата година е публикувал монография за някакво генетично разстройство, което засегнало фараоните и семействата им в Древен Египет. А по-миналата — монография за някакъв спектрален феномен в Салем, Масачузетс. Спектрален феномен — той почти се изплю. — Това звучи ли ви като работа на професор по история?

Когато никой не отговори, Съли въздъхна и се огледа.

— Добре де, тези предположения няма да ни доведат никъде. Райт, за какво искаше да ни видиш? Да не би, за да споделиш последната си теория за деня?

Феръдей го стрелна с поглед.

— Не теория, а няколко снимки — отговори той.

Съли изръмжа.

— Пак ли снимки? Затова ли сме тук? Трябва да знаеш, че си сбъркал професията си.

Феръдей не обърна внимание на думите му.

— Когато Евън ни каза за кражбата, щом първите викове и писъци утигнаха, аз отидох при хранилището. Вратата беше широко отворена. Изглежда никого вече не го беше грижа за него. Затова направих малко снимки.

Съли се смръщи.

— Защо?

— Защо човек прави снимки? За да документира нещо — той направи пауза. — Конти вече ни обвиняваше. Затова си помислих... е, може би ще открия доказателства, които ще ни оневинят. Обаче успях да ги разпечатам едва преди час. — Той отвори папката пред тях, извади десетина снимки 8x10 см и ги подаде на Съли.

Климатологът бързо ги разгледа и ги подаде на Маршал, като беше очевидно, че нищо не го е впечатлило. На първата се виждаше неясната вътрешност на хранилището. Различни по големина парчета лед покриваха пода, но иначе то беше празно, като се изключи нагревателят в задната част и голямата дупка между Т-образните греди. Той се обърна, за да види втората снимка. Тази беше по-ясна: близък план на самия отвор.

— Е? — настоя Съли.

— Хората говореха, че крадецът трябва да е пропъзлял под хранилището — отговори Феръдей. Той свали очилата и започна да ги почиства в края на вратовръзката си. — И е нарязал ледения блок с ножовка.

— Да, всички чухме това. И какво от това?

— Видя ли снимката на дупката? Обърни внимание на резките.

— На какво?

— На резките от триона. Ако някой е влязъл в хранилището отдолу, следите би трябвало да вървят отдолу нагоре. Когато огледах краищата на дупката обаче, резките сякаш вървяха точно в обратната посока. От горе на долу.

— Дай да видя — Съли дръпна снимките от ръцете на Маршал и ги огледа внимателно. — Нищо не виждам.

— Може ли? — Маршал си взе снимките обратно, и отново заразглежда близкия план. Въпреки че сребрилата боя на пода отразяваше ярката светлина в хранилището, той веднага видя, че Феръдей е прав. Треските не стърчаха от долу на горе, а очевидно сочеха надолу.

— Който и да го е направил, не е проникнал отдолу — каза той. — Изрязали са дупката отвътре.

Съли махна с ръка.

— Заприличали сте на Улф и си въобразявате разни неща.

— Не, всичко се вижда съвсем ясно — Маршал погледна към Феръдей. — Знаеш ли какво означава това?

Феръдей кимна.

— Означава, че който и да е откраднал котката, е знаел комбинацията на ключалката на хранилището.

Досега Маршал не беше прекрачвал по-навътре от прага в просторния апартамент на Конти. Обаче щом режисьорът му махна да влезе, той веднага разбра защо Конти е заел не само квартирата на командира, но и тази на неговия заместник. Несиметрично разположените, но спартански помещения на равнище В, бяха превърнати в дълъг разкошен салон. Навсякъде имаше кожени дивани, кадифени отоманки и тапицирани пейки, а подовете бяха застлани със скъпи персийски килими. Драперии и постмодерни картини в не натрапващи се рамки скриваха сивите метални стени. Центърът на помещението се заемаше от огромен сто инчов плазмен телевизор, а основата му бе скрита от редица кресла, подредени пред него. Частно кино за гледане на новини, игрални филми и, Маршал беше сигурен, най-големите успехи на Емилио Конти.

Режисьорът беше любезен и дори весел, а единственият признак, че не е спал от тридесет и шест часа, бяха тъмните кръгове по очите му.

— Добро утро, д-р Маршал — посрещна го той с усмивка. — Добро утро. Хайде влизай. Седем и половина, чудесно. Оценявам точността. — Той беше гледал нещо на широкия екран с черно-бяла, леко зърнеста картина, но с едно щракване на дистанционното го изключи.

— Заповядай, седни.

Поведе го през помещението. През отворената врата Маршал видя малка съвещателна маса, заобиколена от ергономични работни столове. В далечния ъгъл стоеше монтажна маса „Мовиола“, а от макарите висяха филмови ленти. Маршал се вторачи в нея, питайки се дали този анахронизъм — все пак беше изобретена през тридесетте години — е част от творческото вдъхновение на Конти, или просто израз на режисьорска привързаност?

Конти седна на едно от креслата пред екрана и покани с жест Маршал да направи същото.

— Какво мислиш за малката ми прожекционна зала? — попита той все още с усмивка на лицето.

— Гледах как докараха това нещо с хеликоптер — отговори той и кимна към плазмения телевизор. — Реших, че е някакъв особено важен елемент от технологията на документалистиката.

— Важен е — отговори Конти. — Не само за монтирането на филма, но и за да запазя разсъдъка си здрав. — Той махна към двете лавици с дивидита, които обрамчваха телевизора. — Виждаш ли дисковете? Това е моята справочна библиотека. Най-великите филми, които са правени някога. Най-красивите, най-новаторските и предизвикващите най-много размисли. „Крайцерът Потьомкин“, „Нетърпимост“, „Рашомон“, „Двойна осигуреност“, „Приключението“, „Седмият печат“ — всички са тук. Никога не пътувам без тях. Те, д-р Маршал, са не само моята утеха, но и моят оракул, моят Делфийски храм. Някои посягат към Библията за напътствия, а други към И Чинг^[1]. Аз имам тях. И те никога не са ме проваляли. Ето това например. — С щракване на дистанционното Конти пусна наново филма. Лицето на Виктър Матюър с неговото вечно разтревожено изражение изпълни екрана. — „Целувката на смъртта“. Гледал ли си го?

Маршал поклати глава.

Конти намали звука до шепот.

— Забравен шедевър от 1947 г. Филмът, с който Хенри Хатауей пробива. Сигурно познаваш творчеството на Хатауей: „Къщата на 92-ра улица“, „Улица «Мадлен» № 13“. Както и да е. Героят Ник Бианко... — Конти посочи Матюър, чието ненужно подчертано лице сега беше обрамчено от затворнически решетки — ... е изпратен в Синг Синг заради дребно престъпление. Там е измамен от своя адвокат мошеник. За да си издейства пускане под гаранция, сключва сделка с районния прокурор. Съгласява се да доноси за един убиец психопат на име Томи Удо.

— Звучи интересно.

— Меко казано. Не само е блестящ филм, но предлага и точното решение на моя проблем.

Маршал сбръчка чело.

— Не разбирам.

— Когато открихме, че котката я няма, аз бях на път да изпадна в паника. Страхувах се, че моят документален филм и дори кариерата ми са в опасност. Можеш да си представиш как се чувствах. Това трябваше да стане моят шедевър. Да ме постави редом с Айнщайн.

Документален филм, излъчен в праймтайма, учуди се Маршал. Обаче реши, че е по-добре да си трае.

— Половината нощ крачех насам-натам, тревожех се и размишлявах какво да правя. След това се обърнах към тях — той махна към лавиците — и те отново ми дадоха отговора, от който имах нужда.

Маршал не отговори и изчака Конти да продължи, а той пак махна към екрана.

— Трябва да знаеш, че „Целувката на нощта“ е творба, известна като черна документалистика. Отчасти документален филм, отчасти криминале. Твърде интересна концепция. Много напредничава.

Той се обърна към Маршал, а светлината от екрана хвърляше върху чертите на лицето му черно-бели сенки.

— Вчера, разгорещен от случилото се, бях сигурен, че това е кражба. Сега, когато имах време да помисля, промених мнението си. Сигурен съм, че е било саботаж.

— Саботаж? — повтори като ехо Маршал Конти кимна.

— Котката е толкова ценна, че логистиката за изнасянето ѝ от базата, за тайнственото ѝ изчезване, просто не може да сработи. — Той допря върховете на пръстите си. — Крадците, а те трябва да са поне двама, защото активите са прекалено тежки, за да се справи сам човек, имат нужда от транспорт. А това би било невъзможно да бъде скрито от нас. Ако някой си тръгне по-рано, ние веднага ще разберем.

— А Карадайн, шофьорът на камиона? Той не само разполага с транспорт, но е и от новопристигналите.

— Кабината на влекача беше основно претърсена и той даде отчет за всичките си действия. Както казах, да се открадне котката ще е трудно до невъзможност. Но ако някой е искал единствено да попречи на документалния филм и да провали предаването на живо... — Той вдигна рамене. — Тогаво просто е трябвало да пусне трупа в някоя пукнатина на ледника. Никой няма да може да го намери.

— Кой би искал да направи подобно нещо? — попита Маршал.

Конти го погледна.

— Ти.

Маршал го погледна изненадано.

— Аз?

— Добре де, вие, учените. Особено ти. Но след по-задълбочено обмисляне смятам, че д-р Съли е най-очевидният избор. Той изглежда особено озлобен, че не го направих звезда във „Възкресението на тигъра“.

Маршал поклати глава.

— Това е лудост. Документалният филм трябваше да бъде излъчен на живо вчера, а днес щяхте да си заминете. Защо да си усложнява живота със саботаж?

— Вярно, аз щях да си замина днес. Но постпродукцията на успешно предаване отнема още няколко дена. Да не говорим за разглобяването на снимачните площадки и събирането на екипировката. Когато казах на Съли какъв е приблизителният времеви план, той не изглеждаше особено зарадван. — Конти го погледна изпитателно. Усмивката му вече я нямаше. — Съли ми прилича на импулсивен човек. А ти не. Затова се спрях на теб. Въпреки малкия ни сблъсък онзи ден смятам, че си разумен човек. Може би много повече от своите колеги осъзнаваш какъв е залогът. Така че къде, по дяволите, е шибаната котка?

Маршал отвърна на втречения му поглед. Въпреки грижливо композираното му изражение, беше очевидно, че Конти играе за банк, търсейки какъвто и да е начин, за да спаси положението.

— А Логан? — попита Маршал, спомняйки си снощния разговор в помещението за ПРВН. — Пристигна тук от нищото. Никой не знае какво иска. Казаха ми, че е професор в Йейл. Професор по история. Това не ти ли се струва странно и много подозрително?

— Странно е. Толкова странно, че трябва да го изключа като заподозрян. Той е прекалено очевиден. Между другото вече ти споменах. Аз залагам на саботаж, а не на кражба. А д-р Логан няма причини да саботира моето предаване. И така, къде е котката? Мисля, че Съли трябва да ти е казал. Може ли да бъде намерена отново?

— Съли нищо не ми е казвал. Сбъркал си адреса, човече. Трябва да търсиш сред твоите собствени хора.

Конти го изгледа внимателно, а изражението му постепенно се отпусна и започна да излъчва нещо като съжаление.

— Това е работа на Улф. — Той въздъхна. — Слушай, дълго време обмислях положението и мога да изляза от него по два начина. Ако намеря котката, мога да направя филма, който първоначално възнамерявах да снимам. С моите способности мога да превърна дори това забавяне в изгода. Ще направя нещата по-вълнуващи и ще увеличи публиката. Всички ще спечелят. Или... мога да превърна случилото се в криминална история.

Той посочи с палец към екрана на плазмения телевизор.

— Винаги съм искал да направя криминален филм. И сега ще имам възможност, с тази разлика, че ще разкажа истинска история. Грандиозна история, документирана лично от мен, която се развива в реално време. Саботажът, разследването, крайният триумф на справедливостта. Д-р Маршал, подобна история никога няма да умре. Представи си рекламата, положителна или отрицателна, за хората, които участват. Единственото, което трябва да направя, е да разпределя ролите. Да намеря героя и... злодея.

На големия екран Виктор Матюър пресичаше оживена улица, а силуетът на града зад гърба му се извисяваше като безброй зъби.

— Погледни го — каза Конти. — Някакъв най-обикновен Джо, попаднал в нещо по-голямо от него самия. Напомня ли ти някого?

Маршал не отговори.

Конти отново се размърда.

— Е, д-р Маршал, какво избираш? Ще постъпиш ли както трябва? Ще помогнеш ли на ченгетата, като предадеш лошия? Или ще направиш нещо друго... нещо много по-глупаво?

Когато Матюър изчезна от екрана, камерата панорамира друга фигура, която се криеше в тъмна пресечка. Блед, слаб, облечен изцяло в черно, с бяла вратовръзка и със странно безизразни очи. Томи Удо. След като излезе от скривалището си, той се огледа внимателно, а после изчезна в един вход.

— Винаги съм харесвал Ричард Уидмарк в тази роля — каза Конти. — Играе толкова добре психопат. Неговият маниеризъм, нервният му смях като лай на хиена — истински гений.

Сега убиецът се качваше безшумно по тясно стълбище.

— Надявах се да дам на теб ролята на Матюър — продължи Конти, — но сега не съм толкова сигурен. Започваш повече да ми приличаш на Уидмарк.

Убиецът беше влязъл в апартамента и се изправи пред ужасената възрастна дама в инвалиден стол.

— Това е майката на Ник Бианко — обясни Конти.

Камерата наблюдаваше с монохромно безразличие, докато мъжът разпитваше и блъскаше жената. Сега Уидмарк се усмихваше със странна крива усмивка, завъртя инвалидната количка и я избута от бедняшкия апартамент на стълбищната площадка.

— Гледай сега — обади се Конти. — Впечатляващ момент от историята на киното.

Уидмарк, който продължаваше да се усмихва, бледа ухилена мъртвешка глава в черен костюм, разположи количката срещу най-горните стъпала. Настъпи съвсем къса пауза. След това с внезапен мощен тласък той я запрати заедно с нейния ритащ и махащ с ръце обитател надолу по пътя, от който нямаше връщане.

Конти спря кадъра с изкривеното лице на Уидмарк.

— От кабелната телевизия ще ми се обадят след шест часа. Давам ти четири, за да направиш своя избор.

Маршал се изправи, без да каже нещо.

— Д-р Маршал, не забравяй, че аз така или иначе ще ти дам едната или другата роля.

---

[1] Древна китайска книга за гадаене. — Б.пр. ↑

19

През отминалите дни офицерската столова беше пълна с шум и суетня, излъчвайки онзи тип неудържимо веселие, подхождащо повече на студентски купон, отколкото на отдалечена военна база. Тази сутрин обаче тя приличаше по-скоро на морга. Хората седяха по двама или трима на маса и разсеяно ровеха из закуската, като почти не разговаряха помежду си. Разменяха се прикрити подозрителни погледи, сякаш виновните може да са навсякъде. Застанал на прага, Маршал осъзна, че по същество това е вярно. Всеки можеше да е престъпникът.

Очите му се спряха на една отдалечена маса, където седеше сам човек и четеше книга. Беше светлокос и слаб, с грижливо подстригана брада. Логан, професорът по история.

Маршал си взе парче пълнозърнест хляб и чаша чай, а после съвсем импулсивно седна срещу Логан.

— Добро утро — поздрави той.

Логан остави книгата „Озареният“ от Уолтър Бенджамин и погледна през масата.

— Това съвсем не е сигурно.

— Прав сте. — Маршал отвори малка кутийка мармалад и намаза филията си.

— Предполагам, че за тях е много по-лошо, отколкото за нас. — Логан кимна към съседната маса, където седяха двамата оператори, Фортнъм и Тусон, и вдървено побутваха бърканите яйца в чиниите си със сковани от шока изражения. Голяма част от снимачният екип беше пратен да претърсва базата и околностите ѝ за изчезналата котка.

— Вярно е. Никой не е прецакал работата, с която си изкарвам хляба. — Маршал внимаваше да говори лековато. — А при вас как е?

Логан продължи да бърка кафето си.

— Не е повлияна от станалото.

— Радвам се да го чуя. Вие сте професор, нали? По средновековна история?

Логан започна да бърка по-бавно кафето.

— Точно така.

— Този период ми е много интересен. Дори се залових да чета историята на Контрареформацията. — Това беше само наполовина лъжа. Маршал наистина четеше подобен труд, но с надеждата, че крайно сухото изложение ще му помогне да заспи.

Логан повдигна вежди. Той имаше сини очи, които на пръв поглед изглеждаха сънливи, но всъщност бяха умни и пронизващи.

— Аха.

— Току-що свърших главата за Събора в Трент. Направо е невероятно какво влияние е оказал на католическата литургия.

Логан кимна.

— И откакто се събира за четвърти път през... въъ... 1572 г., нали така, не е имало по-влиятелен събор.

Бъркането престана. Логан отпи глътка кафе и направи гримаса.

— Ужасно нещо.

— Трябва да минете на чай като мен.

— Може би ще го направя — Логан остави чашата. — В Трент са проведени три събора, а не четири.

Маршал не отговори.

— И последният е през 1563, а не 1572 г.

Маршал поклати глава.

— Очевидно съм бил по-уморен, отколкото съм смятал, за да объркам така нещата.

Логан се усмихна едва доловимо.

— А аз мисля, че сте ги схванали много добре.

Настъпи кратко и неловко мълчание. Накрая Маршал се изсмя изкуствено.

— Прав сте. Съжалявам, постъпих доста дебелашки.

— Не мога да ви обвинявам. Пристигам от нищото със странна професия и без особена причина да пребивавам тук. И веднага след пристигането ми настава ад.

— Дори така да е, нямах право да постъпвам така. — Маршал се поколеба. — Не че може да мине за извинение, но току-що идвам от среща с този неприятен тип Конти.

— Режисьора? Той и онзи питбул от кабелната телевизия Улф ме разпитаха много подробно вчера следобед. Не съм виждал толкова

параноични хора.

— Да, а най-лошото нещо е, че е заразно. Аз също прихванах голяма доза. — И тя продължаваше да действа. Някои от нещата, които Конти каза за Съли, бяха по-убедителни, от колкото на Маршал му се искаше да признае. Той погледна часовника си. Разполагаше с три часа и половина, за да вземе решение.

Отхапа от пълнозърнестата си филийка.

— Защо сте тук, ако мога да попитам?

Логан отмести чантата си встрани.

— Лекарска препоръка. Нали разбирате, климатът и така нататък. Маршал поклати глава.

— Заслужих и го.

На масата отново се възцари мълчание, но този път не беше нито мъчително, нито неловко. Маршал довърши препечената си филийка. Междувременно усети, че подозренията му срещу Логан се разсейват. Разбира се, за това нямаше логична причина, освен тази, че професорът най-вероятно беше такъв, какъвто твърдеше, че е. Може би имаше нещо в него, особена прямота, която затрудняваше да го подозираш.

Логан въздъхна.

— Добре, хайде да започнем отначало. Джержми Логан — Той протегна приятелски ръка през масата.

Маршал я стисна.

— Евън Марш.

Логан се облегна на стола и заговори тихо.

— Когато става дума за изследванията ми, гледам да държа карите си близо до гърдите. Така постигам по-голям напредък. Предполагам, че няма причина да не ти кажа. Може би дори ще съумееш да ми помогнеш, разбира се, стига да не казваш на другите.

— Дадено.

— Всъщност смятам, че сам ще разбереш, че е по-мъдро да си траеш.

— Някой спомена, че си енигмолог. Не бяха чувал за тази... въъ... дисциплина.

— И никой друг не е. Някога жена ми ме нарече така на шега. — Логан вдигна рамене. — Това ми помага да се сезцам за нея.

— Какво общо има това със средновековната история?

— Много малко, но да бъдеш професор по история е много полезно. Това отваря врати, обезкуражава въпроси, или поне през по-голямата част от времето. Аз разгадавам загадки. Обяснявам необясненото. Колкото по-странно и тайнствено е то, толкова по-добре. Понякога го правя професионално за други хора. Друг път, както сега, работя за себе си.

Маршал отпи от чая.

— Преподаването на история няма ли да ти осигури по-редовно заплащане?

— Парите не са съществен проблем. А задачите, които изпълнявам за други хора, се заплащат изключително добре. Особено онези, които не ми е позволено да описвам в професионалните списания. — Той стана. — Извинявай, но ще отида да си взема чай.

Маршал изчака, докато Логан си приготви напитката, и се върна на масата. Той се движеше с леки, грациозни движения, подходящи повече на атлет, отколкото на професор.

— Какво знаеш за база „Страх“? — попита той, когато отново се настани на масата.

— Каквото и всички останали. Поне така мисля. База за ранно предупреждение, създадена да ни пази срещу неочаквано нападение на руснаците. Извадена от употреба през 50-те години, когато на въоръжение е взета системата СЕЙДЖ.

— Знаеш ли, че докато е била действаща, тук е работил научен екип?

Маршал вдигна вежди.

— Не.

Логан отпи от чая.

— Миналата седмица получих достъп до архив от току-що разсекретени правителствени документи. По една случайност проучвах друг въпрос от средновековната история и търсех армейски документи от Втората световна война. Намерих ги, но попаднах и на нещо друго.

Той отпи отново от чая.

— По-точно открих доклад от някой си полковник Роуз до армейска следствена комисия. Роуз бил командир на база „Страх“ по това време. Докладът е много кратък, всъщност представлява резюме.

По план след няколко дни полковникът трябвало да отлети за Вашингтон, за да докладва лично и по-подробно.

— И какво е станало?

— Докладът бил прибран на погрешно място. Беше пъхнат зад папката, която аз търсех, непрочетен и очевидно забравен в продължение на половин столетие. Както казах, той е много кратък, но в него се споменава, че научният екип, придаден към база „Страх“, е измрял неочаквано в разстояние на два дни през април 1958 г.

— Целият екип?

Логан махна с ръка.

— Не, това не е точно. Екипът бил от осем човека. Седем умрели.

— А осмият? — попита тихо Маршал.

— В доклада на Роуз не се споменава какво се е случило с него или нея.

— Какво са правили тук?

— Не зная с подробности. Всичко, което Роуз споменава, е, че анализират някаква аномалия.

— Аномалия?

— Той използва това наименование. Неговата препоръка е изследванията да бъдат веднага прекратени и да не се праща втори екип, за да ги продължи.

Маршал се втренчи замислено в празната си чаша.

— Научи ли нещо друго? Например името на оцелелия учен?

— Нищо. Няма друга информация, официална или не, за научен екип на база „Страх“. Търсих много грижливо и повярвай ми, Евън, имам голям опит в откриването или възстановяването на изгубена или скрита информация. Но няколко неща ме заинтригуваха много. — Той се наведе към него. — Първо, зад папката, която споменах, имаше сложени две копия от доклада. Мога само да предполагам, че единият е бил предназначен за архива, а другият за Пентагона. Второ, тонът на доклада от полковник Роуз. Дори да не е нищо повече от къса паметна бележка за правителството, от него направо лъха истерия. Когато прави спешното предложение да не се изпращат повече учени, той има предвид точно това: *спешно*.

— А подробният доклад, който е направил по-късно във Вашингтон? Той трябва да е документиран.

— Никога не е докладвал, защото умира десет дни по-късно в самолетна катастрофа близо до Форт Ричардсън.

— Второто копие от доклада... — започна Маршал. После замълча. — Значи всичко това е просто забравено?

— Тайната е умряла с учените и полковник Роуз.

— Сигурен ли си? Имам предвид, че никой не знае за станалото?

— Ако са знаели, са си мълчали, и сега вече са отдавна мъртви. Смяташ ли, че иначе армията щеше да разреши на теб и останалите от екипа да използвате база „Страх“?

Маршал поклати глава.

— Не се сетих за това.

Логан се усмихна лекичко.

— Сега разбираш ли, какво имам предвид с мъдростта да си държиш устата затворена?

Маршал не отговори веднага, а след малко хвърли поглед на събеседника си.

— Джержъми, за какво точно си дошъл тук?

— За да направя онова, в което най ме бива. Да разреши загадката. Да открия какво се е случило с онези учени. — Той изпи чая си. — Прав си, чайт не е лош. Искаш ли още една чаша?

Но Маршал не отговори, защото мислеше.

Трясък на блъсната врата, разтърсване на дюшека, грубо бутане по рамото. Джош Питърс се протегна, а после извади слушалките от ушите си. Неговият сън и вариациите за пиано от Макой Тайнър избледняха в спомен, а звуците на действителността, или другояче казано, база „Страх“, се завърнаха: далечен металически звън, непрекъснатото пукане от тръбите на парното и нетърпеливият глас на неговия съквартирант Блейн.

— Джош. Мамка му, Джош, ставай, да ти се не види.

Питърс изключи своя MP3 плеър и примигна, за да фокусира погледа си. Зачервеното лице на Блейн със задебеляла от вятъра кожа затанцува пред очите му.

— Какво? — измърмори Питърс.

— Какво какво? — Твой ред е, човече. Аз бях навън в лайната цял час.

Питърс с мъка седна в леглото, след това отново се стовари по гръб.

— По-добре побързай. Вече минава девет. Не би искал Улф да те хване, че още се излежаваш в кревата, нали?

Това свърши работа. Питърс стана от леглото и енергично разтри лице с дланите си.

— Цялата работа е пълна лудост — обяви Блейн с кисел глас. — Вече цял ден търсим. В тази буря никой нищо няма да намери. Прави като мен: обикалай в кръг, давай вид, че си много зает и внимавай да не ти замръзне задника.

Питърс не отговори. Той навлече някаква риза и си обу обувките. Може би ще успее да си остане полузадрямал през цялото време, а после да се върне в стаята и да продължи съня си оттам, където го беше прекъснал Блейн: Ашли Дейвис го мажеше по цялото тяло с масажно масло, ухаещо на ядливи лешници...

— Когато се приберем, синдикатите ще научат за станалото. Имам предвид, че уж трябваше да поддържам дигиталната библиотека

и да съхранявам скриптърските листове, а не да обикалям ледовете, за да търся някакъв отворотелен снежен човек. И още нещо. Защо карат нас да търсим навън? Не може ли като Фортнъм и Тусан да претърсваме шкафчетата?

— Защото сме помощник-продуценти. Няма нужда да си ядрен физик, за да се сетиш. — И Питърс излезе с развързани обувки, оставяйки вратата широко отворена.

Той пое по коридорите и нагоре по кънтящото стълбище към входното фоайе в състояние близко до сомнамбулизъм. То беше пусто, като се изключи военният инженер, който беше на пост в караулното. Питърс му махна за поздрав, докато тътреше крака към помещението за аклиматизация, отвори шкафчето и си навлече парката. Блейн беше напълно прав: това беше огромна глупост. Първо, нямаха достъп до половината от базата. Ако той искаше да скрие трупа, щеше да намери начин да го остави на място, където на останалите нямаше да е позволено да търсят. Или в квартирите на военните. Те сигурно нямаше да разрешат някакви педалчета от киното да им ровят из нещата. Главното е, че само идиот би скрил създаването в базата. Не само защото навсякъде имаше прекалено много очи, но вътре беше толкова топло и влажно, че човек можеше да отглежда орхидеи. Значи скрит вътре труп, и то труп на десет хиляди години, щеше да завони след броени часове. Не, всеки с малко мозък щеше да го скрие отвън.

И той се беше насочил точно натам.

Питърс се спря, за да запише името си и часа в дневника, който Улф беше оставил в помещението. След това мина през сборния район, отвори вратата на главния вход и излезе навън. Първите хапещи пориви на вятъра грубо прогониха сънливостта му. Надеждата, че след едночасовата му смяна за претърсване на околността ще се върне да си доспи, се оказа напразна. Беше чул за лошото време, което ги блокира тук, защото самолетите нито можеха да излитат, нито да кацат. Да чуеш беше едно, но да го усетиш лично бе съвсем друго нещо. Той политна назад към входната врата, наведе глава и се наклони напред, за да устои на порива. Остри ледени иглички започнаха да се забиват в бузите му и Питърс се опита да скрие глава още по-навътре в обточената с кожа качулка. През надигащите се слоеве сняг и ледени късчета можеше да различи неясните силуети на сградите наоколо. Джош направи една внимателна крачка напред, после още една. Беше

толкова сумрачно, че приличаше повече на нощ, отколкото на ден. Осветителните мостове се люлееха като огромни конструкции от блокчета „Лего“ и скърцаха възмутено под силните пориви на вятъра.

Търсене на смени. Един час работа, единадесет часа почивка. Шест претърсвания вътре, шест претърсвания навън, като последните бяха намалени на три заради бурята. Дори и така му беше трудно да повярва, че заедно с него навън има още двама бедни глупаци, които безсмислено претърсват околността в тази буря. Това беше нещо повече от безумие. Какво ли пушеха Улф и Конти?

Като обърна лицето си настрана, за да го предпази от вятъра, той тръгна към една складова барака, чиято врата дразнещо се блъскаше в рамката. Спря за миг, след което пое наляво към сглобяемата постройка, която служеше за временна работилница за реквизит. Надникна през прозореца. Естествено, беше празна. Наистина ли само преди два дни се беше изтягал там вътре, дъвчейки подправено с чили парче говеждо, и се надсмиваше на военните и смотаните учени, които се бяха забили в това забравено от Бога място? Сега тъпите учени и военните бяха вътре на сухо и топло, а той, умникът, беше навън и мръзнеше.

Изруга и продължи напред, като броеше крачките си: десет, двадесет, тридесет, докато не стигна влекача на арктическия шофьор. Присви се зад едно от огромните колела и донякъде се заслони от вятъра и снега. Беше навън не повече от пет минути, а вече се чувстваше вледенен.

Още веднъж се сети за другите двама, които би трябвало да бъдат вън с него и да участват в претърсването. Той се наруга, че не е проверил дневника, когато се записа. Малко компания щеше да помогне времето да мине по-бързо. Отвори уста, за да ги повика, обаче усети как вятърът веднага му изкара въздуха и реши, че е по-добре да не го прави. Защо да си хаби силите, когато никой не може да го чуе?

Отново се затътри напред, докато от сивата вихрушка пред очите му внезапно не изскочи телената ограда на базата, с бодлива тел отгоре. Бяха го предупредили при това време да не се отдалечава от базата, а като добавим и белите мечки, които кръстосваха тундрата, той възнамеряваше да послуша съвета. Направи още няколко крачки до стените от гофрирана ламарина на пустия пропускателен пункт и мина покрай него. Щеше да направи една обиколка, като не се отдалечава на

повече от една ръка от оградата. Не можеха да очакват нещо повече от него. След това щеше да отиде да се скрие в някоя от временните постройки, за да изчака края на този един час и да се постопли.

След като мина покрай пропускателния пункт, той напусна бетонния плац и стъпи на вечната замръзналост. Вятърът сякаш удвои яростта си. Сега Питърс се затътри по-бързо, една крачка, след това още една... Запрепъва се напред като слепец, като плъзгаше едната си ръка по оградата, защото беше стиснал очи, за да ги предпази от ледената вихрушка. Писъкът на вятъра изпълваше главата му и караше ушите странно да звънят. Стори му се, че е навън от цяла вечност. Исусе, това наистина е ужасно. Блейн беше прав. Ще подаде оплакване не само до профсъюза, но и до ръководството на кабелната телевизия. Ще го направи веднага щом интернет връзката се възстанови. Дори няма да изчака връщането в Ню Йорк. Няма значение, че е само помощник-продуцент. В длъжностната му характеристика не пише нищо подобно, а всички приказки на Улф за „спешни мерки“ са само празни...

Питърс спря. Ръката му се отдели от оградата и той се огледа, временно забравяйки жестокия студ и пронизващите удари на вятъра.

Защо спря? Нищо не беше видял. Въпреки това сетивата му бяха нащрек, а сърцето блъскаше в гърдите. Това, че живееше далеч на изток от Томкинс Скуеър Парк, беше изострило неговия инстинкт за самосъхранение. Но сега не беше в Ню Йорк, а по средата на замръзналото нищо.

Той поклати глава и тръгна напред, но после отново спря. Какъв беше този шум, който сякаш идваше отвсякъде и отникъде и го караше да усеща главата си така, сякаш е пълна с пчели? И каква беше тази фигура, черна и неясна в снежната вихрушка пред него?

— Кой е там? — провикна се той, но вятърът отнесе думите, още докато ги произнасяше.

Той примигна, вгледа се по-внимателно и след това с пронизителен писък от ужас залитна назад, обърна се и с падане и ставане побягна към пропускателния пункт. Виейки и крещейки нечленоразделно от безумен страх, направи още две крачки, когато един унищожителен удар го повали на колене. Питърс хриптеше, а очите му изскочиха, когато между плешките му избухна силна до полуда болка. Пред него зейна мрак и го погълна.

21

Лабораторията по физика и биология се помещаваше в една приспособена работилница на равнище Б. Всъщност е съвсем като истинска, помисли си Маршал, който се спря на вратата и започна да оглежда преносимите компютри, микроскопите и другите уреди, разпръснати по работните маси. Общо взето, беше достатъчна за ежедневните анализи и наблюденията, докато откарат пробите и предварителните данни обратно в Масачузетс.

В дъното на лабораторията с гръб към него Феръдей и дипломантът Чен се бяха привели над нещо, а главите им почти се докосваха. Маршал започна да лавира между масите, за да стигне до тях. Когато приближи, видя какво изучаваха толкова внимателно: стойка, на която бяха подредени около дузина епруветки с проби.

— Значи тук сте се скрили — подхвърли той.

Двамата се изправиха и се обърнаха към него с бързите виновни движения на деца, заловени да вършат нещо забранено. Маршал се смръщи.

— Какво правите? — попита той.

Феръдей и Чен размениха погледи.

— Анализираме нещо — отговори Феръдей след известно забавяне.

— Това го виждам — отговори Маршал и погледна към епруветките. Те бяха пълни с разноцветни течности: червена, синя, бледожълта. — Изглежда нещото е завладяло напълно вашето внимание.

Феръдей не отговори, а Чен само вдигна рамене.

— За какво става дума? — попита направо Маршал.

В паузата, която последва, той огледа близките маси, но този път много по-внимателно. Снимките на Феръдей от вътрешността на хранилището бяха пръснати върху едната. Сега обаче бяха покрити с кръгове и стрелки, нанесени с мек молив. На другата маса до

стереомикроскопа стоеше пластмасово кошче, което изглежда беше пълно с дървени трески.

Феръдей прочисти гърлото си.

— Изследваме леда.

Маршал насочи погледа си към него.

— Какъв лед?

— Ледът, в който беше обвита котката... съществото.

— Как? Този лед се стопи преди много време. А получената от това вода ще е замърсена и безполезна като научна проба.

— Зная. Затова взех проби от източника.

— Източника? — смръщи се Маршал. — Искаш да кажеш ледената пещера?

Феръдей бутна очилата на челото си и кимна.

— Върнал си се в пещерата при тази буря? Това е лудост!

— Не, направих го снощи. След срещата в помещението за ПРВН.

Маршал скръсти ръце на гърдите си.

— И това е лудост. Посред нощ? Та пещерата е достатъчно опасна и при най-добра видимост.

— Говориш като Джерард — отвърна Феръдей.

— Наоколо можеше да има бели мечки.

— Аз отидох с него — обади се за пръв път Чен. — С една от карабините.

Маршал въздъхна и се подпря на масата.

— Е, ще ми кажете ли защо?

Феръдей му намигна.

— Както изяснихме на нашата среща, нещо не е наред.

— Ще ти кажа какво. Сред нас има крадец.

— Не това имам предвид. Нещата изобщо не се връзват. Внезапното разтопяване, изчезването на създаването, белезите от драскотини... — той посочи към пластмасовото кошче до микроскопа. — Взех няколко проби от краищата на дупката и ги разгледах при увеличение 40 пъти. Няма съмнение: тези следи са направени отвътре навън, а не от някого, който е срязал пода отдолу.

Маршал кимна.

— Преди минута каза, че говоря като Съли. Какво точно имаше предвид?

— Когато чу, че съм се качвал до пещерата, направо изригна. Каза, че било губене на време и че направо мога да хвърля пробите.

Маршал не отговори веднага. Той си припомни колко презрително се отнесе Съли към тази теория и в частност към снимките. А щом като Феръдей е проявил безразсъдна смелост и е събрал пробите, от научна гледна точка е даденост, че щом са събрани, трябва да бъдат анализирани. Той отново се замисли за онова, което Конти каза по адрес на Съли.

Чен погледна към Феръдей, а после кимна към дървесните проби.

— Кажу ми и за другото.

Феръдей приглади предницата на престилката си.

— Когато разглеждахме треските под микроскопа, намерихме проби от сплъстени косми и някаква изсъхнала черна течност, втвърдена по остриите краища.

— Втвърдена? — попита Маршал. — Кръв ли е?

— Още не съм я анализирал — отговори Феръдей. Той отвори уста, но после пак я затвори, сякаш е размислил.

— Продължавай — подкани го Маршал. — Разкажи ми всичко.

Феръдей преглътна.

— Тези драскотини... — започна той. — Направо не знам. Под микроскопа не приличат на следи от трион.

— Тогава от какво?

— Изглеждат съвсем... естествени по произход.

Маршал погледна от Феръдей към Чен и обратно.

— Естествени? Не разбирам.

Този път Чен отговори.

— Не са следи от рязане, а по-скоро от *прегризване*.

Този път настъпилото мълчание продължи много по-дълго.

— Райт, как за Бога очакваш от мен да повярвам това? — най-накрая попита Маршал, опитвайки се да не позволи в гласа му да прозвучи дълбокото неверие.

Феръдей отново се прокашля.

— Виж какво — каза той с по-тих глас, — когато стигна до факти и разбере нещо, ще ти кажа. Няма да го скрия, просто не искам повече разпавии със Съли.

— Съли — повтори Маршал замислено. — Имаш ли представа къде е?

— От часове не съм го виждал.

— Добре — Маршал почувства как лицето му се изкривява от загриженост. Той се надигна от масата.

— Нали ще ми кажете, ако научите нещо?

Феръдей кимна. След като хвърли последен изпитателен поглед към двамата мъже, Маршал се обърна и бавно излезе от лабораторията.

Джеръми Логан крачеше внимателно по тесните коридори на равнище Д. Отнело му беше почти деветдесет минути проучвания да стигне до него — най-ниското равнище на централната секция на база „Страх“. Докато проникваше все по-дълбоко в базата, той откриваше коридори, задръстени с нарастващо количество призрачни останки: струпани едно върху друго писалища, инструменти, древни електрически уреди, гниеци кутии, пълни с електронни лампи. Човек имаше чувството, че всички неизползвани неща в базата с течение на годините бяха потънали на дъното.

Равнище В е било място, откъдето се е подпомагала работата на хората, настанени в базата: кухни за приготвяне на храната, пералня, шивалня. На равнище Г е била интендантската служба и безброй складови помещения заедно с няколко ремонтни работилници. С всяко по-долно равнище броят на работещите лампи намаляваше. За разлика от задушаващата топлина горе, тук цареше голям студ. Неприятната миризма на базата, неизбежна дори на горните равнища, тук беше значително по-силна. Логан сбръчка нос от миризмата на гнилоч и мухъл.

Равнище Д беше разбъркана смесица от спомагателни помещения и механични системи. Тук таваните бяха дори по-ниски, отколкото другаде и почти изцяло покрити от тръби и кабели. Повечето крушки бяха отвити от фасунгите, а тези, които бяха останали по местата си, не работеха. Логан се придвижваше бавно от помещение на помещение, а лъчът на фенерчето му се стрелкаше наляво и надясно. Много от предметите бяха покрити със стари мушамы, които се бяха запазили добре в студения сух въздух. Той се запита кога ли някой е бил за последен път толкова дълбоко в базата. Имаше чувството, че е влязъл в машина на времето.

Спря пред нещо, което изглежда беше резервен контролен център, убежище, в случай че основните системи горе престанат да работят. Черните екрани на мониторите и осцилоскопите проблясваха

в отговор, когато светлината на фенерчето минаваше по тях. Цареше пълна тишина. По прищявка изключи фенерчето и веднага беше обгърнат от пълен мрак. След този експеримент побърза да го включи отново. Логан излезе от контролния център и тръгна надолу по коридора, като си каза, че е трябвало да донесе резервни батерийки или за предпочитане резервно фенерче, за да замести онова, което щеше да се изтощи.

Преди коридорът да свърши при едно Т-образно кръстовище, той мина край още няколко претъпкани помещения, зад чиито полуотворени врати зееха правоъгълници от мрак. Логан спря и опита да се ориентира из този военен лабиринт. Ако не бъркаше, коридорът отляво водеше приблизително на юг. Той зави надясно и продължи.

След осемнадесет метра коридорът свърши пред тежка метална врата или по-скоро люк без прозорци, затворена с дебели резета. На тавана над главата му висеше червена крушка, защитена от метална решетка, която не светеше като всички останали на равнище Д, а на близката стена имаше завинтена табелка със следния надпис: „Предупреждение! Вход само с предварително разрешение. Изисква се допуск до секретни материали Ф-29“.

Логан прочете табелката веднъж, а после и втори път. После плъзна лъча по металния люк. Пристъпи, побутна резетата, но те не помръднаха. Вгледа се по-внимателно и видя, че дори да успее да завърти резетата, пак нямаше да успее да го отвори, катинар беше прекаран през отвора в едно от тях.

Изведнъж Логан се обърна. С гръб към люка, той прониза мрака в коридора със светлината на фенерчето. Базата беше мъртвешки тиха. Не беше виждал човек почти час и половина. Въпреки това беше сигурен, напълно и без съмнение, че току-що чу нещо.

— Кой е там? — провикна се той.

Никакъв отговор.

Стоеше напълно неподвижно, като се изключи ръката, която местеше фенерчето. Дали е някой от снимачния екип, който търси изчезналия труп? Никой не може да е толкова глупав, че да го довлече чак тук долу или да разшири толкова търсенето.

— Кой е там? — провикна се той отново. И пак не получи никакъв отговор.

Вече можеше да се връща. Беше намерил онова, което търсеше, но не можеше да продължи нататък. Люкът беше запечатан. След като си пое дълбоко дъх, той закрачи напред, но се спря, защото се сети, колкото и да му беше неприятно, че е в задънена улица. Нямаше друг път, по който да се върне на повърхността, освен надолу по коридора, откъдето дойде. И откъдето се чува звуците.

В този миг го чу отново: стъпка, шум от крачка. След това още една. И тогава на пресечката се появи фигура. Светлината на фенерчето на Логан беше притеглена от нея като магнит. Беше сержант Гонзалес, командващият отряда, който охраняваше и поддържаше базата.

Логан преглътна и почувства как крайниците му, които изведнъж се бяха напрегнали, малко се отпускат.

Гонзалес се приближаваше бавно, стиснал небрежно своя „Маглайт“ в едрата си ръка.

— Чудесна утрин за разходка — подхвърли той, когато наближи.

Логан се усмихна.

Гонзалес плъзна лъча на фенерчето по лицето му.

— Ти си д-р Логан, нали?

— Точно така.

— Докторе, какво правиш тук долу? И ти ли търсиш създанието?

— Не. Следиш ли ме?

— Да кажем, бях любопитен защо някой ще иска да слезе тук.

Логан се замисли дали да го попита как е разбрал. После реши, че сержантът сигурно няма да му каже.

— И така, какво търсиш? — попита Гонзалес.

Логан посочи с палец люка зад гърба му.

Гонзалес се смръщи.

— И защо?

— Нали там е северното крило? Така наречената научна секция?

Изражението на Гонзалес стана предпазливо.

— Какво знаеш за това?

— Не много и точно затова съм тук. — Логан направи крачка напред. — Да не би случайно да имаш ключ?

— Дори да имах, не бих го използвал. Достъпът е забранен. Дори аз нямам право да влизам.

— Обаче там се е провеждала научна работа, нали?

— Страхувам се, че не ми е разрешено да отговоря на този въпрос.

— Виж, сержанте, аз бих целия път дотук само за да разбера какво се е случило зад тази врата. Научих за него, докато ровех из купчина наскоро разсекретени документи. Те събудиха интереса ми. Не съм шпионин, нито съм журналист. Няма ли нещо, което можеш да ми кажеш?

Гонзалес не отговори.

Логан въздъхна.

— Добре де, ами ако аз ти кажа онова, което знам? През петдесетте години базата не е използвана само като система за ранно предупреждение. Тук се е провеждала и научна работа. Дали са били изследвания, експерименти или нещо друго — нямам представа. Но нещо се е объркало. Нещо, което е довело до пълното прекратяване на работата. Това съвпада ли с онова, което са ти казали?

Гонзалес му отправи дълъг преценяващ поглед иззад фенерчето.

— Всичко, което съм чувал, са слухове — най-накрая каза той. — От момчетата, които са служили тук преди мен.

Логан кимна.

— Северното крило е построено дълбоко в естествения склон, като в основната си част е помощна структура за останалите части на базата. Този люк води до нейното по-горно равнище.

— По-горно равнище?

— Точно така. Северното крило е изцяло под земята. Не зная какво е имало вътре, само, че е било строго секретно. — Гонзалес се поколеба, но после, въпреки че се намираха далеч от всички, сниши глас:

— Обаче се говори, че са ставали разни странни неща.

— Какви странни неща?

— Нямам представа. Момчетата, служили тук преди мен, също не знаеха. Един от тях чул, че група учени били изядени от полярна мечка.

— Изядени? — повтори Логан. — В северното крило?

— Това каза човекът.

— Как е попаднала полярната мечка там долу?

— И аз това се питам.

Логан изпръхтя.

— Чувал ли си някой да е разговарял с тези учени?

— Нямам представа.

— Къде са били настанени?

Гонзалес вдигна рамене.

— Предполагам, на равнище В. Там има допълнителни помещения, които никога не са били използвани от военните.

Настъпи кратко мълчание, преди Логан да заговори отново:

— От предварителните проучвания, които направих, излезе, че в нито една от другите две бази за ранно предупреждение не е имало научни екипи.

Вместо да отговори, Гонзалес посочи предупреждението, завинтено на стената.

— Какво е „допуск Ф-29“? — попита Логан.

— Представа нямам. А сега, докторе, може ли да се връщаме обратно?

— Един последен въпрос. Колко често слизаш тук долу?

— Колкото е възможно по-рядко. Тук е студено, тъмно и смърди.

— Тогава извинявай, че съм ти създал затруднения.

— А аз съжалявам, че напразно слезе чак дотук.

— Това не се знае — и Логан направи театрален жест с ръка:

— След теб, сержанте.

23

Маршал крачеше надолу по коридора към апартамента на Конти. До него вървеше Пени Барбър. Той искаше да вземе със себе си повече от своите колеги, дори само за да демонстрират сила и показна задружност, която на практика не съществуваше. Но това се оказа невъзможно. Местонахождението на Съли си оставаше неизвестно и Маршал не пожела да попречи на анализите на Феръдей и Чен. Затова накрая беше останала само компютърната експертка.

Когато спряха пред вратата, Маршал долови гласове, които разговаряха вътре. Той стрелна поглед към Барбър.

— Готова ли си за това?

Тя отвърна на погледа му.

— Ти ще говориш, скъпи, не аз.

— Но ти ще ме подкрепяш, разбрано?

Тя кимна.

— Разбира се.

— Добре. — Маршал вдигна ръка, за да почука.

В този момент единият от гласовете вътре премина в крясък.

— Това нарушава благоприличието! — чу Маршал вика на Улф.
— Строго забранявам!

Маршал потропа на металната врата.

Вътре веднага настъпи тишина. Минаха десет секунди, преди гласът на Улф да се чуе отново:

— Влез.

Маршал отвори вратата на Барбър и влезе след нея. Трима души стояха в центъра на елегантното помещение: Конти, Улф и Кери Екберг. Маршал спря на място и се загледа в тях. Конти беше много блед, а очите на Кери бяха зачервени и подпухнали. Погледите и на двамата бяха вперени в пода. Само Улф отвърна на погледа на Маршал с неразгадаемо изражение.

Маршал си пое дълбоко дъх.

— Господин Конти, до края на срока, който ти ми постави, има още цял час, но аз нямам нужда от повече време.

Конти го стрелна с поглед, а после отмести очи.

— Разговарях с моите колеги и съм убеден, че никой от тях няма нищо общо с изчезването на котката. — До голяма степен това беше вярно. Барбър едва не му отхапа главата, когато я попита дали знае какво се е случило с котката. А ако Феръдей беше виновен, нямаше сега да е в лабораторията си, за да проучва нейното изчезване. Макар Маршал още да не беше намерил Съли, който наистина се държеше малко странно, той със сигурност не би могъл да го извърши сам.

Конти не отговори, затова Маршал продължи:

— Нещо повече, смятам твоята тактика на заплахи и обиди за неприемлива. А настояването, че някой е саботирал предаването и че има заговор, за да те принуди да напуснеш снимачната площадка, граничи с параноя. Ако искаш, направи новия си документален филм, щом той ще ти помогне да удовлетвориш суетата си. Но ако кажеш, подхвърлиш или намекнеш нещо за мен и моите колеги, което по някакъв начин се разминава с фактите, срещу теб и „Тера Прайм“ веднага ще бъде заведено дело от голяма и много ядосана група адвокати.

— Добре — обади се Улф, — каза си думичките.

Маршал не отговори. Той местеше поглед от Конти към Улф и обратно. Сега осъзна, че сърцето му блъска и му е трудно да диша.

Улф не отместваше очи от него.

— Ако няма нещо друго, би ли имал нещо против да ни оставиш сами?

Маршал насочи погледа си отново към Конти. Най-сетне режисьорът вдигна очи към него и кимна почти незабележимо. Не беше съвсем ясно дали изобщо е чул и дума от казаното.

Изглежда нямаше какво повече да се добави. Маршал погледна към Барбър и посочи с жест вратата.

— Няма ли да им кажеш? — попита съвсем тихо Кери.

Маршал я погледна. Изпълнителната продуцентка стрелкаше поглед от Конти към Улф с измъчено лице.

— Какво да ни кажат? — попита Маршал.

Улф се намръщи и махна с ръка, за да я накара да млъкне.

— Не може да го запазите в тайна — каза Кери, сега вече с посилен глас и по-самоуверена. — Ако вие не им кажете, аз ще го направя.

— Какво да ни кажат?

Настъпи кратко мълчание. След това Кери се обърна към него.

— Джош Питърс. Един от нашите помощник-продуценти, сътрудник на отговорния редактор. Беше намерен преди десет минути извън оградата. Мъртъв.

Маршал се стресна.

— Замръзнал?

Тогава Конти най-сетне се съвзе.

— Не, разкъсан — поясни той.

Лазаретът на база „Страх“ се състоеше от объркваща, предизвикваща клаустрофобия бъркотия от малки сиви стаи, разположени дълбоко под военните жилища в южното крило. Маршал беше идвал тук само веднъж досега за превръзка и противотетанусна инжекция, след като разпра ръката си на някакво ръждиво желязо. Като по-голямата част от базата и това място изглеждаше като излязло от стар армейски филм. На стената висяха овехтели графици за ваксинации и плакати, предупреждаващи срещу въшки и гъбички по краката. Половин дузина нови шишенца дезинфектанти и водороден пероксид бяха подредени зад стъклените витрини на шкафове до древни като археологически находки мензури, пълни с йодин и медицински спирт. Над всичко това се стелеше едва доловима запуснатост, която се бе залепила по приборите и мебелите като слой прах.

Маршал се огледа. Сега пространството, което някога беше служило за кабинет и чакалня, беше пълно с хора. Улф, Конти, Кери Екберг, Гонзалес и редникът с морковен цвят на косата на име Филипс караха и без това претъпканото помещение да изглежда още по-малко. Най-накрая Съли се беше появил. Обясни, че е проучвал данните за времето в някаква отдалечена лаборатория, и поднесе мрачната новина, че бурята няма да спре до четиридесет и осем часа. Сега стоеше в далечния ъгъл, а пламналото му лице беше развълнувано. Никой не искаше да погледне през отворената врата в южна посока. Оттатък някога е било помещението за аутопсии, а сега беше приспособено за морга.

Сержант Гонзалес разпитваше нещастния помощник-продуцент, който беше намерил тялото. Той беше дългнест младеж на двадесет и няколко, с тънка козя брадичка. Маршал не знаеше нищо за него, с изключение на това, че се казваше Ниймън.

— Видя ли някого друго в района? — попита Гонзалес.

Ниймън поклати глава. Той имаше объркано изражение, а очите му бяха безжизнени, сякаш току-що някой го беше ударил с бухалка.

— Какво правеше там?

След дълго мълчание младежът отговори.

— Беше моята смяна.

— Смяна за какво?

— За да търся изчезналата котка.

Гонзалес завъртя очи и се обърна ядно към Улф.

— Това още ли продължава?

Улф поклати глава.

— Хубаво, иначе щях да ти наредя да го отмените. Ако не бяхте пратили хората си да гонят вятъра, Питърс можеше още да е жив.

— Няма как да знаеш това — възрази Улф.

— Разбира се, че знам. Първо, нямаше да е отвън и нямаше да срещне полярна мечка.

— Това са само предположения — настоя Улф.

Гонзалес го погледна ядно.

— Предполагаш, че е бяла мечка. Но този човек може да е бил убит.

Гонзалес въздъхна с видимо отвращение на лицето и реши, че е под достойнството му да отговори. Вместо това насочи вниманието си към Ниймън.

— Чу ли нещо? Видя ли някого?

Момчето поклати глава.

— Нищо. Само кръв. Навсякъде имаше кръв. — Видът му стана такъв, сякаш ей сега ще повърне.

— Добре, засега това е достатъчно.

— Кой пренесе тялото тук? — попита Маршал сержанта.

— Аз и редник Флюк.

— Къде е Флюк?

— В стаята си. В момента не се чувства много добре. — Сержантът кимна към Филипс. — Защо не придружиш господин Ниймън обратно до стаята му?

Кери излезе напред.

— Аз ще дойда с вас.

— Не казвай на другите за станалото — каза Улф. — Още не.

Кери го погледна.

— Налага се.

— Това ще предизвика ненужно безпокойство — настоя Улф.

— Онова, което ще предизвика безпокойство, са клюките и слуховете — отговори тя, — които вече се разнасят.

— Права е — подкрепи я Гонзалес. — По-добре е да се каже на хората.

Улф погледна първо сержанта, а после жената.

— Добре, но не споменавай тежестта на раните.

— И предупреди всички да не излизат от базата.

Кери излезе от помещението след Ниймън и редник Филипс. Докато я гледаше как си тръгва, Маршал забеляза, че у нея беше настъпила промяна. Досега тя беше много почитателна към Конти и Улф, но след смъртта на Питърс изглеждаше различна. Не само беше нарушила чинопочитанието, за да информира учените за убийството, но сега открито се противопоставяше на заповедите на шефовете си.

Той забеляза, че Улф се е вторачил в него.

— Какво има?

— Щом си тук, защо не хвърлиш едно око?

— Око?

— Ти си биолог, нали така?

Маршал се поколеба.

— Палеоеколог.

— Няма голяма разлика. Докато бурята утихне и тук може да кацне самолет, ще приберем тялото в хладилника. Но защо първо не го огледаш и не ни съобщиш заключенията си?

— Не съм патолог и нямам диплома по медицина. По-добре извикай Феръдей. Той поне е биолог.

— Не искам да правиш аутопсия. Просто искам да огледаш раните и да ни кажеш своето мнение.

— Мнение за какво? — намеси се Съли, който проговори за пръв път.

— Дали може да са причинени от човек.

Гонзалес се смръщи от раздражение.

— Това е загуба на време. Знаем, че го е направила полярна мечка.

— Не знаем нищо подобно. Както и да е, Питърс беше служител на „Тера Прайм“, така че правото на избор е наше. — Улф погледна

изпитателно Маршал. — Ние всички сме заседнали тук най-малко за още няколко дена. Ако сред нас има социопат, не смяташ ли, че трябва да знаем в името на нашата собствена безопасност?

Маршал стрелна поглед към отворената врата. Той изобщо не искаше да прекрачва прага ѝ и да се изправи пред онова, което лежеше там. Но също така осъзнаваше, че четири чифта очи се бяха вторачили в него.

Затова кимна отривисто.

— Добре.

Улф го поведе към бившето помещение за аутопсии оттатък. Вътре имаше прост дървен стол, мивка, скамейка, на която лежахавилии и два преносими военни медицински комплекта. И няколко стъклени шкафове, пълни със стари и нови медицински инструменти и запаси. Над помещението господстваше масата за аутопсии, която сега беше свалена до долу, а на нея лежеше фигура, покрита с чаршаф. Той беше лепкав от кръв, а около тялото подобно на чували с пясък бяха подредени навити хавлии, които да попиват тази, която още течеше.

Маршал преглътна. Беше правил дисекция на трупове по време на дипломната си работа по физиология. Но онези тела бяха подготвени: с източена кръв, почистени, анонимни, приличаха повече на кукли, отколкото на хора.

Той огледа останалите, които мълчаливо се бяха подредили около масата. Улф с делово безразлично изражение. Гонзалес, вторачен в кървавия чаршаф с издуващи се от дъвката скули. Съли, който очевидно се чувстваше ужасно неловко. Тук беше и Конти, чиито очи се спираха на трупа, след това бързо се отместваха, а по лицето му беше изписана страна смесица от вълнение, глад и нетърпение.

— Ще имам нужда от кофи и гъба — каза Маршал.

Гонзалес влезе в един килер и се върна с две пластмасови кошчета. Маршал сложи едното на пода до масата, а другото напълни до половината с вода. Една прашна бяла престилка висеше на закачалката, завинтена на вратата, и Маршал я облече. После отвори един от двата преносими медицински комплекта, извади отвътре чифт латексови ръкавици и ги нахлузи на ръцете си. Накрая се обърна към Съли.

— Джери? — попита той.

Съли не отговори. Той гледаше навитите хавлии, притиснати в обгърнатата от чаршафа глава на Питърс. Тя беше толкова пропита, че кръвта капеше на пода.

— Джери — повтори Маршал, но вече малко по-високо.

Съли се стресна и погледна към него.

— Би ли водил бележки?

— А! О, да, разбира се — Съли започна да рови из джобовете си за химикалка и лист хартия.

Маршал си пое дълбоко въздух. След това събра навитите хавлии и ги пусна в кофата. Когато паднаха и се удариха в пластмасата, те издадоха мокро джвакане. Той си пое отново дъх, но сега по-дълбоко. После хвана крайчеца на чаршафа и бавно го издърпа от трупа.

Наблюдателите издадоха несъзнателно колективно стенание. Маршал чу как то се надига и в собственото му гърло. Единственият, който не трепна, беше Гонзалес, но челюстите му задъвкаха още по-бързо.

Беше дори по-ужасно, отколкото се боеше, че ще бъде. Питърс изглеждаше така, сякаш е минал през каменотрошачка. Дрехите му висяха на парцали и почти по всички оголени места имаше срезове — тънки червени линии, които разсичаха бледата плът. На гърдите му имаше огромен разрез, а ниско разположените му ребра бяха спукани и зееха с чисти и оголени краища, сякаш ги беше почистил месар. Разрезът се разширяваше, когато стигаше до областта на корема и разкриваше червено-сивите въжета на вътрешностите му. По-ужасяваща беше травмата на главата, нападението я беше превърнало в не разпознаваема маса. Съсипан строшен череп, изкривен и безсилно излизащ от врата, а сивото вещество се стичаше в смазаните останки на синусните кухини.

Маршал се извърна и примигна няколко пъти. После взе няколко чисти кърпи, нави ги стегнато и ги притисна в тялото, за да попие кръвта, която продължаваше да се стича от стотиците срезове. Бръкна в медицинския комплект, извади метална сонда и насочи вниманието си отново към Питърс.

— Тялото изглежда напълно обезкървено — започна той. — Почти по цялата повърхност има одрасквания, както и множество, може би стотици, тесни срезове с прави ръбове. Не мога да обясня как са причинени тези по-малки рани. Поне две от по-големите може да са

се оказали смъртоносни. Първата е строшила и оголила... да видим... от осмото до дванадесетото ребро отляво, прониквайки в плеврата и причинявайки масивен кръвоизлив. След това продължава надолу до коремната област, където прониква и в перитонеумната кухина. В канала на раната се забелязват признаци за повреди на сърдечните камери. Втората голяма рана не се нуждае от дълги описания. Масивни увреждания в цялата вратна област на главата от дясната вътрешна югуларна вена до главния мозък и от теменния лоб до предния лоб по продължение на фисурата по дължината на черепа. Освен това капачката на коляното на левия крак и останалите кости са строшени, а бедрената артерия е прекъсната. — Маршал направи пауза. — Повредите по дрехите съответстват на отбелязаните наранявания. Понататъшният анализ ще трябва да изчака професионални токсикологични и патологични анализи. — Той отстъпи от масата.

Известно време никой не пророни дума. Накрая Гонзалес се прокашля.

— Точно както казах. Нападение на полярна мечка. Сега вече можем ли да го покрием и вкараме в хладилника?

— Може да е човек — отговори Улф с тих, но непоколебим глас.

— Ти да не си луд? — попита Гонзалес. — Я погледни раните!

— Знае се, че хора, надрусали се със забранени вещества, са изпадали в убийствена смъртоносна ярост. С подходящо средство... тъй... оръжие могат да бъдат нанесени подобни рани. — Той се обърна към Маршал. — Прав ли съм?

Маршал се обърна да погледне трупа.

— Раната на гърдите е широка десет сантиметра, а дълбочината ѝ е около осем. Натискът, който е нужен, за да се причини подобна рана, трябва да е голям, което изисква огромна сила.

— Като тази на полярната мечка — вметна Гонзалес.

— Честна дума, изненадан съм, че бяла мечка може да причини подобно нараняване.

— Един убиец би могъл — настоя Улф. — Ако има достатъчно време, за да нанесе нужните удари.

— А какво ще кажеш за това? — Със сондата Маршал повдигна левия крак при коляното. Той се заклати свободно, прекалено свободно, и увисна изкривен под странен ъгъл. — Прегризан е почти напълно и се държи само на няколко сухожилия.

— Симулирани ухапвания — отговори Улф. — Причинени, за да предизвикат страх и безпокойство.

— С каква цел? — попита Съли.

— За да държат настрана хората от мястото, където е скрито тялото на котката.

Маршал въздъхна.

— Значи искаш да кажеш, че който е откраднал котката, е готов да убива, и то по най-дивашкия и възмутителен начин, за да защити своята плячка?

— Той или тя са дошли тук и са се престрували, че са една или един от нас — възрази Улф. — Били са готови да похарчат време и пари, да поемат ужасен риск. Защо тогава да не убият?

Маршал го погледна изпитателно.

— Не разбирам защо отказваш да приемеш простото и много по-разумно обяснение. Човекът е направил грешка, пресякъл е пътя на бяла мечка и в резултат на това е бил убит. Полярните мечки са известни яростни убийци на хора. Защо не искаш да разбереш?

Очите на Улф проблеснаха на суровото изкуствено осветление.

— Д-р Маршал, ти говориш за прости, разумни обяснения. Не мога да приема, че бяла мечка е сторила това, по една много проста и разумна причина. Ако няма крадец и ако полярна мечка е направила това, тогава къде е отишла котката и защо изобщо изчезна?

По време на срещата в лазарета Конти запази мълчание, предпочете да не споделя наблюденията си с останалите. Когато групата се разпръсна, той изостана, наблюдавайки как Гонзалес и върналият се отново редник Филипс грижливо загръщат тялото, преди да го сложат в хладилника. От бърбренето на военните научи, че за да отдалечат трупа от хората, ще използват резервен хладилник за месо в южното крило. След това той си тръгна замислен и бавно закрачи към централната секция на базата.

Когато стигна до входното фоайе, видя срещу него да се приближават операторите Фортнъм и Тусан.

— Емилио — заговори го Фортнъм, — чухме, че си искал да ни видиш?

Конти бързо се огледа, преди да отговори. Фоайето беше празно, а караулното временно незаето. Въпреки това той сниши глас:

— Имам задачи за вас — обясни той. — Трябва да заснемете специални кадри, от които имам нужда.

Двамината закимаха.

— Това трябва да остане тайна. Ще бъде изненадващ елемент, който ще вкарам за усилване на въздействието. И никой не трябва да научи. Нито Кери, нито Улф.

Операторите се спогледаха и отново кимнаха, но малко по-нерешително.

— Чухте ли новината?

— Каква новина?

— Джош Питърс е мъртъв.

— Джош? — повториха едновременно двамата.

— Как? — попита Тусан.

— Учените смятат, че бяла мечка му е видяла сметката, защото е станало навън. Улф мисли, че го е направил онзи, който открадна котката.

— Боже мили! — възкликна Фортнъм, който беше пребледнял като платно.

— Да. И ние трябва да извлечем полза от това, докато все още можем.

Мъжете го погледнаха неразбиращо.

— В момента Кери обикаля наоколо и разказва за смъртта на Джош — той се обърна към Фортнъм. — Алън, трябва да я намериш. Заснеми реакциите на членовете на екипа. Колкото са по-крайни, толкова по-добре. Но бъди внимателен и не обяснявай на Кери за какво са ти. Ако не получиш реакцията, която искаш, изчакай Кери да си тръгне и след това поразкраси описанието ѝ, докато камерата работи. Искам да видя истински страх. Още по-добре ще бъде, ако има истеричен плач.

Фортнъм го изгледа учудено.

— Искаш да заснемем собствения си екип, така ли?

— Разбира се. Те са единствените, които още не знаят за Питърс. — Конти махна нетърпеливо. — Трябва да побързаш, защото Кери вече обикаля като селски глашатай, за да разказва за убийството.

Фортнъм отвори уста, за да изкаже още някакво възражение, но бързо я затвори, изгледа с любопитство Конти и тръгна към квартирите на снимачния екип.

Конти го гледаше как се отдалечава. Когато главният оператор изчезна от погледа му, той се обърна към Тусан.

— За теб имам още по-важна задача. Засега тялото е в лазарета. Намира се в южното крило. Ще ти начертая карта. Ще го сложат в хладилник, но понеже имал нужда от някакъв малък ремонт, нямало да е готов и заледен до утре. Това е нашият шанс.

— Шанс? — повтори малко несигурно Тусан.

— Не разбираш ли? Когато вкарат тялото в хладилника, ще го заключат. — Конти се опита да се справи с трескавото нетърпение и разочарование, които се трупаха у него, откакто чу за изчезването на котката. — Ето какво: Улф не иска да снимаме трупа на Питърс.

— Естествено — гласът на Тусан беше безизразен и далечен.

— Но ние трябва да го направим. Положението непрекъснато се променя. Документалният филм трябва да го следва. — Конти хвана оператора за ръкава. — Нашата работа и доброто ни име са поставени под заплаха. Раздадоха ни белязани карти. Тази котка беше сърцето и

душата на предаването ни, а сега я няма. Но започва нещо ново. Тазсутрешната мистерия неочаквано се превърна в тайнствено убийство. Разбираш ли? Ако се направи както трябва, това може да излезе дори по-голям филм от „Възкресяването на тигъра“. С рекламата, която вече беше направена, разполагаме с готова публика. И можем да ѝ дадем нещо, което никой не ѝ е давал досега: обикновен документален филм, който внезапно се превръща в нещо съвсем различно. Криминална драма, която се развива в реално време сред истинския снимачен екип.

Тусан само премигна в отговор.

— Но не можеш да имаш криминална история, без да си заснел трупа. Тук се появяваш ти. Искам да изчакаш до вечеря. Дотогава обстановката малко ще се е успокоила. Аз ще се погрижа войниците да са заети. Там няма да има хора. Трябва да си бърз. Отиваш, снимаш кадрите и си тръгваш. Не се тревожи за осветлението, рамкирането или нещо подобно. Важен е снимковият материал. Направи го с панорамни кадри. Аз ще го оправя на монтажната маса, когато се върнем в Ню Йорк. Разбра ли?

Тусан кимна бавно.

— Браво. И не забравяй, че не трябва да казваш на когото и да било. Дори и на Фортнъм. Това ще е нашата тайна до монтирането и ръкоплясканията на шефовете от кабеларката. Разбра ли?

— Разбрах — тихичко отговори Тусан.

Конти кимна отривисто.

— А сега върви да си подготвиш екипировката, а аз ще ти начертая картата.

Помещенията бяха малки и оголени като монашески килии. Бяха останали само железните рамки на леглата и няколко тъжни на вид метални шкафове. Въпреки това, когато се огледа, Логан изпита увереност, че това са били стаите на учените.

Да ги намери се оказа предизвикателство, защото равнище В, беше натъпкано с толкова много боклуци, че беше трудно да различиш обитаемите от резервните помещения. Но тук имаше точно осем легла, разположени по различен начин, което говореше, че подреждането е според различни вкусове и не става дума за склад. В централното помещение имаше две двуетажни легла. От едната страна имаше само едно легло, сигурно на началника на групата. Още две — в помещението от другата страна. И накрая, последното легло зад банята в пространство, което не беше по-голямо от килер.

Логан запали всички налични лампи. После, с ръце на гърба, бавно обходи групата помещения, оглеждаше се и надничаше в празните шкафове, безмълвно подканяйки отдавна отишлите си призраци да му прошепнат своите тайни. Надяваше се да намери нещо: инструменти или може би части от екипировка, документи, снимки. Беше очевидно обаче, че много отдавна квартирите са били внимателно претърсени, всичко, което би могло да представлява интерес, бе отнесено и ако са спазили стандартната процедура при работа със секретни материали, е било изгорено веднага. В един от шкафовете тъжно висяха две закачалки, а на пода лежеше копче с проточил се от него конец като юзда на хвърчило. На металната лавица над мивката в банята лежеше туба паста за зъби, навита и изсъхнала. Изглежда стаите не можеха да разкажат нищо.

Логан се върна в централното помещение. Преди години беше живял в подобно помещение по време на археологически разкопки близо до Масада^[1]. Израелската армия беше отстъпила на екипа учени отдалечена казарма, за да се настанят. Логан поклати глава, когато се

сети за безводието и самотата. Имаше чувството, спомни си той, че се намира на милиони километри от света. Точно както това място.

Той бавно се отпусна на пружината на най-близкото легло. В празни помещения или не — учените оставят следи. Умовете им винаги са заети. Водили са дневници. Трябвало е да записват идеите и наблюденията си. Особено когато са се чувствали откъснати от цивилизацията, далеч от телефони и лабораторни асистенти. Трябвало е да си драскат бележки, за да се подсетят по-късно сред удобствата на личните лаборатории: идеи за експерименти, теории за научни доклади. Неведнъж жена му го закачаше за това и го наричаше роб на идеите.

„Другите хора събират салфетки, пощенски картички или марки, а ти — теории“ — смееше се тя. Учените тук не може да са били различни.

Като изключим едно. Те и техните теории не са успели да видят бял свят.

Той стана от леглото и отново огледа двуетажните легла. Тук сигурно са спали най-дружелюбните и общителни членове на експедицията. Може би са били каре за покер или бридж. Той бавно обиколи другите помещения и накрая се спря в тясната като килер стаичка. Вероятно това тъмно, прилично на пещера място е било най-нежеланият подслон. Въпреки това той лично би избрал него: усамотено и тихо, то беше най-подходящото кътче, където човек да се съсредоточи върху собствените си мисли.

Или да води дневник.

И както си стоеше там в напрегнато и бдително мълчание, неочаквано го побиха странно възхитителни тръпки. Изведнъж се почувства много жив.

Дори и да не успея тук, помисли си той, дори цялото това пътуване в пустошта да излезе провал, точно такива усещания си заслужават труда. В преследването на целта имаше нещо само по себе си неописуемо прекрасно. Тук, в това помещение на три етажа под леда, където се опитваше да сглоби наново усилията на хора отпреди петдесет години, да се постави на тяхно място и може би с много уговорки да попадне на златна жила.

Помещението беше напълно празно, като се изключи рамката на леглото. Той бързо се отпусна на колене и погледна под нея. Нищо.

Дръпна самотния празен шкаф от стената, погледна зад него, после под него и го върна обратно на мястото му. В задния край на помещението имаше гардероб, прекалено нисък, за да може човек да се изправи вътре. Той извади металната тръба, която беше служила за окачване на дрехи, надникна в нея и я върна на мястото ѝ. По стените на гардероба имаше малък корниз, който ги обикаляше точно под тавана на стаята. Логан се протегна и прокара пръст по него, но намери само прах. Върна се обратно в стаята и отново се огледа: голите стени и таван, самотната крушка.

Ако живееш тук, помисли си той, и си водех неразрешени бележки за това, което съм открил, а със сигурност щях да го правя, къде бих ги скрил?

Отмести рамката на леглото от стената. Металната повърхност зад нея беше също толкова гола, колкото останалата част от стената, като се изключи електрическият контакт близо до пода. С лека въздишка той избута леглото обратно на мястото му.

Тогава се спря. После отново издърпа леглото напред, клекна до стената и извади комбинирания инструмент и фенерчето от джобовете си. С отвертката на инструмента отви контакта и светна вътре с фенерчето. Онова, което видя, го изненада. Буксите на контакта бяха разкачени и той можа да го извади целия. Отзад остана тъмна правоъгълна дупка. Когато се взря по-внимателно, забеляза гумен уплътнител, който минаваше между кабелите. Единият край на гумата изчезваше в мрака на отвора в стената. Логан започна внимателно да го изтегля и откри, че в другия край през дупка в корицата виси завързано тефтерче. Пожълтjало, изцапано, покрито с мухъл.

Внимателно, сякаш държеше яйце на Фаберже, Логан развърза малкия възел, избърса прахта от бележника и го разтвори. Избелял, подобен на паяжина почерк покриваше първата страница.

Той се усмихна лекичко.

— Керън, скъпа — измърмори, — бих искал да можеше да видиш това. — Но от гроба не долетя отговор и Логан знаеше, че никога няма да чуе гласа ѝ отново.

---

[1] Крепост в Северен Израел, чиито защитници според легендата се самоубиват, за да не паднат в ръцете на римляните. — Б.пр. ↑

Коридорите на южното крило бяха слабо осветени и по сивите метални стени пълзяха сенки. Беше шест вечерта и база „Страх“ лежеше обгърната от пълно мълчание. Кен Тусан мина по централния коридор на равнище А, в едната си ръка носеше преносимата камера, а в другата припряно надрасканата от Конти карта. Не беше видял нито един от войниците, но нали Конти бе обещал, че ще им намери занимание по време на вечерята. Въпреки това се улови, че върви на пръсти. Нещо в тази пълна тишина го дразнеше.

Това бяха най-странните и неприятни снимки, в които беше участвал. А навремето го бяха пращали по най-затъntenите места. В Камбоджа комарите щяха да го изядат жив, в Чад трябваше да изтърсва пясък и прах от всичките си отвори, а в Парагвай да измъква скорпиони от екипировката. Но това беше върхът. Запратен на покрива на света, на стотици километри от всичко, което представлява цивилизацията, заплашван от ледени бури и полярни мечки, затворен в стара, миризлива военна база. И на всичко отгоре май излизаше, че всички мъки са били напразни.

Когато стигна до кръстовището, той спря, провери картата и зави надясно. Но и това не се оказа най-лошото, защото онова, което досега беше просто дразнещо, сега изведнъж стана смъртоносно.

И какво прави тук, промъквайки се като крадец? Когато Конти му възложи задачата, все още беше замаян от вестта за смъртта на Питърс и полагаше усилия да я възприеме. Последниците от това, което искаше Конти, още не бяха стигнали до съзнанието му. Но сега, докато крачеше по тихия коридор, вече беше наясно. Това обаче нямаше значение, защото бе късно да възразява.

В това крило на базата беше идвал само веднъж, и то вчера, докато неохотно търсеше изчезналия животински труп. Изглежда тук се съхраняваха много машини и апарати, ако се съдеше по изтърканите букви, надраскани по вратите, край които минаваше. Импулсивно се спря пред една, на която пишеше „Преобразуватели на енергия —

Първи резерв“. Протегна се към дръжката и я завъртя. Вратата се оказа заключена и Кен продължи нататък.

Това, което искаше Конти, беше направо канибалско: безсмислени сензационни снимки на член от техния екип. И то сега, когато той беше мъртъв и не можеше да възрази. Това си беше чисто нарушаване на правата му. Какво ще каже семейството на Джош?

От друга страна, каза си Кен, когато отново тръгна напред, от кабелната телевизия не са глупави. Те ще се погрижат всичко да бъде с вкус и филмът да не прилича на касапница. Не биваше да забравя, че Конти знае какво прави. Може да е гениален режисьор, но е и реалист. Ако имаше начин да обърне крушението в победа, да направи нещо наистина запомнящо се, той щеше да го измисли. Тусан си припомни, че той самият също има репутация, за която трябва да се тревожи.

Сега флуоресцентните тръби бяха по-нарядко и кръстовището пред него беше обвито в преплитащи се сенки. Имаше и още нещо, за което трябваше да помисли. Задачата му беше наистина единствена по рода си. Само той и Конти знаеха за нея. Тя можеше да се превърне в негова гордост, в нещо, което да впише в биографията си. През цялата продукция той вършеше работата на втория екип, снимайки връзките и спомагателните кадри. Винаги се намираше в сянката на Фортнъм. Сега имаше възможност да промени положението. Щеше да се погрижи да добави и коментар към кадрите. Ако кабелната телевизия го харесаше, това щеше да му помогне да се издигне още повече.

Когато стигна до кръстовището, той свали капачката от обектива на камерата, включи я, нагласи размера на рамката, включи допълнителното осветление, оправи фокуса, провери белия баланс и експонирането, включи кабела на микрофона в миксера на колана си. Щеше да снима дълги панорамни кадри. Ще нахлуе в лазарета, ще отиде в помещението за аутопсии, ще заснеме тялото от краката до главата, ще го даде за няколко секунди в близък план, може би дори ще дръпне малко чаршафа, с който му бяха казали, че е завит Питърс. И толкова. Може да влезе и излезе за минута и половина, а снимките ще запише на сигурно място в твърдия диск на камерата. Както каза и Конти: влизаш, снимаш и излизаш.

Той зави зад ъгъла. Ето там: втората врата от ляво на дясно. Напъха картата в джоба, долепи око до окуляра и я насочи за снимане. Лъчът от прожектора на камерата подскачаше по коридора в съзвучие с

движенията на рамото му и той го завъртя към вратата на лазарета. Тя беше затворена.

В този миг му хрумна неприятна мисъл. Какво ще прави, ако е заключена? Конти не беше в настроение да приеме отказ.

Кен бързо приближаваше към вратата, като я гледаше през обектива на камерата. Нервното завъртане на дръжката успокои възбудените му нерви: не беше заключена. Протегна се навътре, намери опипом ключа и запали лампата, после издърпа ръката си обратно.

Щом се дръпна от окуляра, огледа коридора наляво и надясно с бързите, виновни движения на човек, който се готви да извърши нещо лошо, но не видя никого. Нямаше проблеми. Освен този, че космите на врата му бяха щръкнали от нерви, а в ушите си чу тихо свистене, което може би се дължеше на това, че прекалено късно беше взел лекарството си срещу кръвно.

Време беше да свърши с това. Той тихичко се изкашля, отново притисна око в окуляра, натисна бутона за запис и отвори широко вратата.

— Влизам — каза той в микрофона.

Вмъкна се бързо, внимавайки да държи камерата водоравно, като панорамира претъпканото помещение. Сърцето му биеше по-силно, отколкото му беше приятно, движенията му бяха неспокойни и резки. Той се наруга, че не беше взел „Стедикам“, системата за пространствена стабилизация, но после реши, че така е по-добре. Един аматорски подход е много по-подходящ за тези кадри. В лабораторията можеха да добавят цифрови филтри, да придадат на филма зърнестия вид на заснет с евтина камера, наподобявайки кадрите, направени с...

Вратата към следващото помещение се появи във фокуса на обектива. Конти каза, че тялото е там вътре.

— Тялото се намира в следващото помещение — измърмори Кен в микрофона. — Оттатък приемната.

Почувства как дишането му се ускори, влизайки в синхрон със сърцето. Деветдесет секунди. Това е всичко. Влизане и излизане.

Продължи напред, плъзгайки камерата наляво и надясно, докато крачеше и много внимаваше, да не се спъне в нещо. Вратата представляваше езеро от мрак, пронизвано единствено от малкия жълт

сноп светлина от прожектора на камерата. Той отново плъзна ръка по най-близката стена и натисна старомодния обемист ключ.

Светлината блесна и гледката през обектива избеля напълно. Глупава грешка. Трябваше да светне, преди да влезе, като се има предвид времето, нужно на камерата да компенсира. Когато наситеното бяло се разнесе и формите в стаята станаха видими, той съзря масата за аутопсии в центъра. Тялото лежеше върху нея, стегнато увито в найлоново платнище. Кървавите петна от вътрешната страна на платнището приличаха на ивици захаросана захар.

Дишайки още по-учестено, Кен направи добра панорама на цялото помещение, бавно заобиколи масата за аутопсии и плъзна камерата по цялата дължина на увитото тяло. Добра работа. Инстинктът не беше подвел Конти. Щяха да редактират кадрите, да добавят няколко врезки и да оставят зрителите да запълнят празнините с въображението си. Въпреки че дишаше тежко, успя да се засмее, забравяйки във вълнението си да продължи с коментара. Чакай само Фортнъм да види това...

Тогава го чу. Въпреки че „чу“ не беше съвсем точно. Приличаше повече на внезапна промяна във въздушното налягане, болезнено усещане за пълнота в белодробната му кухня и особено в най-големите дълбини на ушите и синусите в носа. Нещо наблизко, нещо, за което инстинктивно разбра, че е опасно, накара Тусан веднага да се съсредоточи. Главата му се отдръпна от окуляра и с атавистичната сигурност на милиони години опит като плячка, той вторачи поглед в тъмните очертания на вратата в далечния край на помещението.

Там се криеше нещо. Нещо гладно.

Сега дишането му се ускори още, мъчителни глътки въздух, които някак си не успяваха да напълнят жадните дробове. Камерата още снимаше, но той вече не ѝ обръщаше внимание. Умът му работеше трескаво, опитвайки се да си внуши, че това е лудост, просто пристъп на нерви, което си беше напълно разбираемо при тези обстоятелства...

Защо, по дяволите, изведнъж се разтревожи толкова? Нищо не беше видял, нито чул. Всъщност не истински. Въпреки това нещо в съвършения мрак зад онази далечна врата караше инстинктите му да бият тревога от пета степен.

Той отстъпи назад, завъртайки диво все още работещата камера, и лъчът от прожектора заподскача по стените и тавана. Отстъпващият му гръб се блъсна тежко в трупа, който върна удара с гадната скованост на вкочанясала плът.

Просто се обърни, каза си той. Вече си заснел кадрите. Обърни се и изчезвай оттук.

Завъртя се, готов да побегне.

Но въпреки всичко не можеше да го направи. Нещо в него знаеше, че ако не погледне сега, вече никога няма да посмее да го направи. Почувства и нещо друго. Нещо много дълбоко в него му подсказваше, че ако инстинктите не го лъжат, няма никакъв смисъл да бяга.

Той вдигна камерата и залепи око в окуляра. Сега вече дишаше тежко, но въпреки това се обърна и много бавно насочи лъча светлина в мрака зад далечния праг.

Право в лицето на кошмара.

Получих съобщението ти — каза Маршал вместо поздрав, когато влезе в лабораторията на Феръдей и затвори вратата зад гърба си. — Откри ли нещо?

Феръдей погледна към него, после към Анг Чен и накрая отново към Маршал. Очите на биолога изглеждаха огромни и тревожни зад кръглите рамки на очилата от коруба на костенурка. Само по себе си това не обезпокои Маршал, защото Феръдей имаше тревожно изражение дори в най-спокойните си дни.

— Става дума по-скоро за интересна поредица от факти, отколкото за някаква стройна теория — започна Феръдей. Той стоеше зад объркващо количество епруветки и лабораторна екипировка, сякаш искаше да се скрие зад тях.

— Няма значение.

— Не мога да потвърдя нищо. Или поне не оттук.

Маршал кръстоса ръце.

— Няма да кажа на академичния съвет на Северномасачузетския университет, ако не искаш.

— Предупреждавам те, че Съли ще...

Маршал въздъхна от раздразнение.

— Просто ми разкажи.

Феръдей продължи да се колебае.

— Добре — изкашля се той и изправи една от изцапаните си със супа вратовръзки, които държеше да носи под бялата престилка.

— Мисля, че разбрах. Имам предвид разтопяването на леда в хранилището.

Маршал не каза нищо.

— Казах ти, че се върнахме в планината, за да вземем проби лед от пещерата. Проучихме ги с дифракция на рентгеновите лъчи. Те са много необикновени.

— В какъв смисъл?

— Кристалната му структура е напълно объркана за нормален утаечен лед.

Маршал се облегна на лабораторната маса.

— Продължавай.

— Нали знаеш, че има различни видове лед. Искам да кажа, други разновидности на онзи, който си слагаме в лимонадата или остъргваме от прозорците на колите. — Той започна да ги отбелязва с пръсти. — Има лед-2, лед-3, 5, 6, 7 и така нататък, чак до лед-14, всеки със своя кристална структура и физични свойства.

— Спомням си, че учихме нещо такова по време на следдипломната ми специализация по физика. Нужно е голямо налягане или екстремни температури, за да се осъществят промените в твърдо състояние.

— Точно така, но наистина необикновеното в някои от тези видове лед е, че щом веднъж се формират, те могат да останат твърди много над температурата на замръзване. — Над гората от епруветки той подаде на Маршал лист хартия. — Ето. Тук е структурната диаграма на лед-7. Виж кристалната му структура. При достатъчно налягане тази форма на леда може да остане твърда до 200 градуса по Целзий.

Маршал подсвирна.

— При такава горещина? Вчера този лед можеше да свърши добра работа в хранилището.

— Но има нещо друго — продължи Феръдей. — Миналия месец прочетох една статия в „Нейчър“, която описваше друг вид лед, който теоретично може да съществува. Лед-15, който има точно противоположните качества.

— Искаш да кажеш... — Маршал замълча. — Искаш да кажеш лед, който би се стопил при температура нула градуса?

Феръдей кимна.

— Ключовата дума е „теоретично“ — вметна Чен.

— И необикновената кристална структура на този лед... отговаря ли на лед-15?

— Няма начин да сме сигурни — отговори Феръдей, — но може и да е така.

Маршал се отблъсна от лабораторната маса и започна да крачи напред-назад.

— Значи е възможно, има такава възможност... ледът да се е стопил от само себе си?

— През нощта бавно вдигаха градусите — каза Феръдей. — И при цялата суматоха, когато откриха, че стоката им я няма, никой не се сети да измери температурата в хранилището. За да се увери, че е над нулата.

— Така е — Маршал млъкна. — Никой не бе сметнал това за нужно. Просто оставиха вратата широко отворена и хукнаха да търсят... стоката.

— И позволиха на температурата в хранилището бързо да се изравни с тази отвън — допълни Чен.

— Значи може изобщо да не е имало саботьор — подхвърли Маршал. — Процесът на размразяване си е вървял добре. Самият лед е виновен.

Феръдей кимна.

— Как се е формирал този необикновен лед? — попита Маршал.

— В това е загадката.

За кратко в лабораторията се възцари мълчание.

— Това е много интересно предположение — най-накрая обобщи Маршал, — но дори да си прав и да не е имало крадец нито саботьор, си остава въпросът какво е станало с котката?

Веднага щом попита, видя, че безпокойството по лицето на Феръдей се усили.

— Не, не ми казвай — продължи той. — Нека предположа. Излязла си е сама.

— Ти видя снимките ми от пода на хранилището. Тези резки бяха от нещо, което е излизало, а не е влизало. Освен това не са следи от трион.

— Това е вярно. Не приличаха на резки от трион. Но не приличаха и на следи от котешки нокти. Те бяха твърде мощни за... — Маршал млъкна изведнъж. — Чакай малко. Много умна теория. За леда, топящ се при температури под нулата, и всичко останало. Но има един огромен проблем. За да може котката да се освободи от останалия лед и да си проправи път навън от хранилището, трябва да е била жива. Обаче тя е мъртва от хиляди години.

— Точно този проблем обсъждахме, когато ти влезе — каза Феръдей. — Имам отговор и на този въпрос. Разбира се, пак чисто

теоретичен.

Маршал го стрелна с поглед:

— Когато животното е замръзнало, в клетките му са се образували ледени кристали. Това е било фатално.

— Може би да, а може би не. Миналата година на една конференция по еволюционна биология чух лекция за мамута от Березовка.

— Не съм чувал за него.

— Вълнист мамут, открит в Сибир в началото на двадесети век. Замръзнал на камък с парченца от лютичета между зъбите.

— И?

— Ами въпросът е как мамутът е успял да замръзне толкова бързо на място, което е било достатъчно топло, за да цъфтят лютичета?

Изведнъж Маршал разбра.

— Низходящо въздушно течение със студен въздух, предизвикано от инверсионен слой.

Феръдей кимна.

— Сврѣхстуден арктически въздух.

— Виждам накъде биеш. Когато е замръзнал твоят мамут, трябва да е било лято, като се имат предвид лютичетата. Но тук, в центъра на зимата... — Маршал млъкна. За миг се възцари мълчание. След малко Анг Чен продължи:

— Светкавично замръзване.

— Смъртоносно вледеняване — уточни Феръдей.

— И колкото по-бързо е замръзнало, ако да речем, са участвали силни ветрове, толкова по-малки ще са ледените кристали, които са се формирали в клетките му. Ако е станало достатъчно бързо, създаването може да е било замразено живо. — Маршал ги изгледа. — Предполагате ли, че смъртоносното вледеняване може да бъде обратимо?

Феръдей премигна.

— По какъв начин?

— Ако може да има низходящо въздушно течение от сврѣхстуден въздух през лятото, не може ли по същия начин да има низходящо течение от сврѣхгорещ въздух през зимата?

Феръдей кимна замислено.

— На теория.

— Ами ако феноменът е бил обърнат? С много топъл въздух? Не си ли спомняте колко топло беше през нощта, преди да започне предаването на живо?

Феръдей кимна отново.

— Трябва да е било около нулата. — Маршал отново започна да се разхожда. — Хладилникът в хранилището сигурно е заработил, но ако е бил замесен лед-15, това е било без значение. Температурата пак е щяла да остане близо до нулата, за да предизвика масивно разтопяване. — Той се поколеба. — Когато се върна, за да вземеш пробите от пещерата, ледът около разкопките показваше ли признаци на топене?

— Не.

— Обаче горе при ледника е и по-студено... — Маршал отново се поколеба и поклати глава. — Райт, направо не знам. Теорията е блестяща, но е толкова изсмукана от пръстите...

Феръдей вдигна фазовата диаграма.

— Кристалната структура не лъже. Ние сами проведохме изпитанията с рентгеновите лъчи.

Лабораторията потъна в кратко мълчание. Маршал огледа диаграмата, а после мълчаливо я остави на масата.

— Ако си прав за обратимостта — бавно заговори Феръдей, — за затопления въздух, това може да обясни нещо друго.

— Какво?

— Онова, което онази нощ видяхме в небето.

— Имаш предвид странното северно сияние? Смяташ, че то е било страничен ефект?

— Страничен ефект — повтори Феръдей — или причинител. Или може би предвестник.

Отново замълчаха. Феръдей си спомни предупреждението на стария шаман: „Техният гняв оцветява небето с кръв. Небесата крещат от болка“.

— А кръвта? — попита той. — Която намерихте спечена върху треските от хранилището.

— Бяхме прекалено заети с анализите на леда, за да я проверим. В лабораторията пак настъпи мълчание.

— Добре де, били сте заети — съгласи се след миг Маршал. — Но все пак си заслужава да зададем два въпроса. Ако тази необичайна

разновидност на леда изисква високо налягане или екстремна температура, как те изобщо са се формирали тук?

Феръдей свали очилата си, почисти ги с вратовръзката и ги върна на мястото им.

— Не знам — призна си той.

Тримата се спогледаха.

— Каза, че имаш два въпроса — напомни Чен.

— Да. Ако вашите предположения са верни и създаването е все още живо и на свобода, къде е сега?

Въпросът застина във въздуха и този път мълчанието в лабораторията остана ненарушено.

Когато вестта за смъртта на Питърс се разнесе из база „Страх“, хората несъзнателно започнаха да напускат стаите си и да се събират на равнище Б, където имаше по-големи пространства, за да потърсят утеха в компанията на останалите. Седяха по масите в офицерската столова, разговаряха с приглушени гласове, споделяйки помежду си нежни анекдоти за възмутителните неща, които е правил или казвал, и тъпите технически грешки, които беше допускал. Другите висяха в операционния център, пиеха хладко кафе и правеха предположения кога ли ще спре вилицата, сипейки мрачни обещания как ще съберат ловна дружинка и ще намерят полярната мечка, която беше разкъсала помощник-продуцента. Изпълнената с тъга атмосфера само се усилваше от чувството, че са изоставени наред ледената пустош, откъснати от успокоителните удобства на цивилизацията. Въпреки че вечерта се проточи, а разговорите започнаха да заглъхват, групичките оставаха по местата си, отказвайки да се върнат в своите стаи, при тревожното безмълвие на своите собствени мисли.

Ашли Дейвис не споделяше тези чувства. Тя седеше безутешна на една маса в офицерския стол, а елегантно коафираната ѝ глава беше подпряна на дланите, вторачена в стенния часовник за металната решетка. Това, реши тя, е жив ад. Дори по-лошо. Мястото вонеше. Храната беше под всякаква критика. Намираще се на милиони километри от най-близкия водолечебен център. Дори с цената на живота си човек не можеше да получи чаша хубаво еспreso с аромат на бергамот. А най-лошото беше, че мястото е затвор. Докато бурята не спреше, тя бе заседнала тук и нямаше какво друго да прави, освен да си върти палците, докато бляскавата ѝ кариера е в застои. Нямаше как да си тръгне, освен ако не решише да го направи пеша. А ако ѝ се наложи да остане тук още време, мислеше си Ашли мрачно, вероятно ще бъде принудена да стори точно това: да излезе в снега и мрака, както онзи тип от антарктическата експедиция на Скот... Беше водила

предаване на тази тема, но просто не можеше да събере сили, за да си спомни името на горкия човечец.

А времето минаваше толкова бавно! Следобедът продължи цяла вечност. Принуди със заплахи гримьорите да ѝ направят импровизиран масаж на лицето плюс маникюр и педикюр. После ѝ сресаха косата. Беше уморила почти до смърт гардеробиерката, карайки я да ѝ донесе първо една, после друга и накрая трета дреха за проба, докато реши какво да облече за вечеря. Вечеря. Това беше прекалено мила дума за подобно нещо. Май помия беше по-точно или може би отпадъци? А компанията по време на така наречената вечеря, която така или иначе никога не е била особено забавна, тази вечер беше направо мъртвешка. Само защото този идиот Питърс се оказа достатъчно тъп да налети на мечка, всички се държаха така, сякаш това е краят на света. Бяха забравили, че сред тях има звезда. Направо покъртително. Наистина покъртително, че не могат да я оценят и че се прахосва сред тях.

Тя въздъхна от раздразнение, извади цигара от дамската си чанта марка „Хермес“ и я запали с щракване на платинена запалка.

— Ашли, в базата не се пуши — долетя гласът на Конти. — Военни правила.

Дейвис изпръхтя възмутено, извади цигарата от устата, вторачи се в нея, пъкна я обратно и си дръпна дълбоко, след което я заби в чинията с изстинала тапиока. Докато издухваше дима от носа си, погледна към продуцента. Беше прекарала по-голямата част от последния час в напразни опити с молби, изнудване или фучене да уреди спешен полет от това ужасно място до Ню Йорк. Той каза, че било невъзможно. Всички полети, дори частните, били прекратени до второ нареждане. Нищо от онова, което тя каза, не го накара да отстъпи. Честно казано, той почти не ѝ обърна внимание. Изглежда беше погълнат от нещо друго. Тя се сви на стола нацупено. Дори Емилио я приемаше като нещо, което му се полага. Направо да не повярваш.

Тя бутна стола си назад и се изправи.

— Връщам се в караваната — обяви Ашли. — Благодаря за приятната вечер.

Конти, който отново беше забил нос в бележките, които драскотеше, вдигна поглед.

— Ако срещнеш Кен Тусан — каза той, — моля те, прати го при мен. Аз ще бъда или тук, или в апартамента си.

Дейвис наметна хермелина си на раменете и не си направи труда да отговори. Браяна, нейната лична помощничка, също взе палтото си и стана от масата. По време на вечерята тя мълча, защото знаеше, че е неразумно да говори, когато шефката е в лошо настроение.

— Сигурна ли си, че искаш да се върнеш в караваната? — попита Конти. — Мога да уредя да ти приготвят стая тук.

— Стая? С обща баня, като във военен лагер? Емилио, мога само да се надявам, че се шегуваш. — Тя се обърна рязко, презрително замитайки пода с краищата на хермелиновото си палто.

— Но... — опита се Конти да протестира.

— Ще се видим на сутринта. И очаквам тогава да има готов за излитане хеликоптер.

Докато крачеше чевръсто към вратата, тя забеляза, че някой се приближава към нея. Беше мъжът, който бе докарал караваната й дотук. Стрелна го с къс поглед. Не беше грозен с това загоряло слабо тяло на сърфист. Но ужасната му пастелна хавайска риза беше проява на най-лошия възможен вкус. Освен това непрекъснато дъвчеше като преживно голямо топче дъвка.

— Госпожице — усмихна ѝ се той, а после кимна на Браяна. — Никога не сме се запознавали официално.

Никога не са ме представяли официално и на моя шофьор, помисли си Дейвис и се намръщи.

— Казвам се Карадайн, в случай че не сте разбрали. Аз също ще се връщам в кабината, така че ще ви изпратя, освен ако не възразявате.

Дейвис погледна помощничката си, сякаш искаше да каже: „Нищо ли няма да ми бъде спестено?“

— Трябва да знаете, госпожице Дейвис — започна шофьорът, докато вървяха към главното стълбище, — че се надявах да разговарям с вас. — Когато разбрах, че ще карам вашата каравана, и осъзнах, че може би ще имам възможността да разговарям с човек във вашето положение... помислих си, че това може да се окаже като онези щастливи случайности, за които четем по вестниците. Както когато Орсън Уелс се е срещнал в Уилям Рандолф Хърст.

Дейвис го погледна.

— Уилям Рандолф Хърст?

— Да не съм сбъркал нещо? Както и да е, надявам се, че нямате нищо против да ви отнема една минута.

Ти вече го направи, помисли си Дейвис.

— Вижте, аз не съм само шофьор. Сезонът е твърде кратък. Само четири месеца. Обикновено не идвам по тези места толкова рано, защото езерният лед още не е достатъчно дебел, затова имам много време да се занимавам с други неща. Не че съм зает непрекъснато. Трябва да знаете, че животът в Кейп Корал тече доста бавно, но аз винаги се занимавам с нещо.

Изглежда искаше да я накара да го попита с какво. Дейвис продължи да се изкачва по стълбите в непоколебимо мълчание.

— Аз съм филмов сценарист — обяви той.

Дейвис го стрелна с поглед, неспособна да скрие изненадата си.

— Тоест искам да кажа, че написах сценарий. Докато пътувам, слушам аудиокниги. Това ми помага да не мисля за леда. Така навлязох доста в пиесите на Шекспир. Трагедиите, с цялата тази кръв и битки. Любимата ми е „Макбет“. И това е моят сценарий.

Моята версия на „Макбет“. Само че в нея не се разказва историята на крал, а на един шофьор на камион в Арктика.

Дейвис бързо пресече входното фоайе, опитвайки се да се отдалечи от Карадайн. Мъжът почти се затича, за да не изостане.

— Нали се сещате, крал на шофьорите в Арктика. Има един по-възрастен камионджия, който му завижда за славата сред колегите. Освен това иска да му отмъкне и гаджето. Затова саботира маршрута на краля. Прави пукнатини в леда. Разбирате ли какво имам предвид?

Те минаха през сборния район и излязоха през главния вход. Вятърът и ледените снежинки ги блъснаха назад с огромна невидима ръка. Външните лампи едва пробиваха снежната вихрушка и човек не можеше да вижда на повече от метър-два. Дейвис се поколеба, спомняйки се, че Питърс беше убит от полярна мечка точно до оградата на базата.

Карадайн видя, че тя се спря, и се усмихна.

— Не се тревожете — успокои я той и вдигна ризата си, за да види големия револвер, пхнат под колана на панталона. — Никога не излизам без него.

Дейвис трепна, загърна по-плътно палтото около тялото си и остави Браяна да тръгне пред нея, за да ѝ послужи като щит срещу

вятъра.

Започнаха да пресичат бавно плаца. Складовете и временните постройки около тях приличаха на призрачни петна във виещия се на талази сняг. Дейвис крачеше с наведена глава, като внимателно избираше пътя си между сноповете електрически кабели, които лежаха коварно скрити под бялото покритие. Карадайн крачеше отстрани, без да усеща студа. Той дори не си направи труда да грабне някоя парка от шкафчетата в помещението за аклиматизация.

— Както вече споменах, машината на краля пропада под леда и другият камионджия става крал.

— Добре, добре — измърмори Дейвис. Боже мили, само още няколко крачки до караваната.

— Голяма история, пълна с насилие. Този вариант с арктическия шофьор е истински убиец. Имам копие от сценария в кабината. И си мислех, с вашите връзки и така нататък, дали ще му хвърлите един поглед и може би да го препоръчате...

Той замълча толкова неочаквано, че Дейвис го погледна. В този момент тя също го чу: приглушено чукане, сякаш от тежък удар, което се чу от мрака пред тях.

— Какво е това? — прошепна Дейвис. Тя погледна към Браяна, която ѝ отвърна с разтревожени очи.

— Не знам — отговори Карадайн. — Може би някое откачено парче дърво или екипировка.

Чук.

— Точно като сцената с вратаря в „Макбет“! — зарадва се Карадайн. — Те чукат по вратата, след като са убили Дънкан! И аз съм го включил в сценария, когато новият крал на камионджиите се връща в Йелоунайф и чува сина на стария крал пред своята врата...

Чук.

Карадайн се изсмя.

— „Събуди Дънкан със своето чукане! — цитира той. — Бих искал да можеш“.

Чук.

Дейвис направи крачка напред, но после се поколеба.

— Това не ми харесва.

— Няма страшно. Хайде да идем да видим.

Те тръгнаха бавно напред през гъстия снежен покров. Вятърът свиреше тъжно между временните сгради, хапеше голите ѝ ръце и крака и дърпаше пешовете на скъпото палто. Тя се спъна в един кабел, залитна и успя да запази равновесие.

Чук.

— Идва от задната част на вашата каравана — каза Карадайн.

— Хубаво. Каквото и да е, завържи го, защото иначе няма да мога да мигна от тоя шум.

Сега пред тях израсна грамадата на караваната, сив монолит със сумтящ генератор сред снежния сумрак. Карадайн ги поведе около задната част, а ризата му пляскаше и пърпореше зад него. От тази страна беше по-тъмно заради сянката между караваната и оградата на базата. Дейвис потрепери и облиза устни.

Чук.

Браяна изпищя и отстъпи назад.

— Мъртъв е! — изпищя Дейвис.

Шофьорът бързо прекрачи напред и бръсна снега от лицето, което висеше пред тях.

— О, Боже! — изплака Дейвис. — Тусан!

Карадайн се протегна нагоре, за да откачи тялото от куката. Докато го правеше, изведнъж очите на Тусан се отвориха. Той изглежда всички поред неразбиращо. А после съвсем неочаквано отвори уста и започна да пищи.

Браяна се строполи в безсъзнание, а главата ѝ тежко се блъсна в стената на караваната.

Докато още висеше там, Тусан отново изкрещя. Един накъсан, подобен на вой крясък.

— То си играе с теб! — изломоти помощник-операторът. — Играе си с теб! И когато свърши с игрите, убива. Ще убие всички ни!

Тълпата в операционния център беше станала дори по-голяма. Последният път, когато имаше толкова хора, помисли си мрачно Маршал, беше, когато Улф нареди да се проведе спешна среща, след като намери хранилището празно. На онази среща имаше шок, смайване и недоверие. Този път преобладаващото чувство беше страхът. Беше толкова силен, че Маршал направо чувстваше металния му вкус във въздуха.

Той влезе в помещението и веднага към него се приближиха Улф и Кери Екберг.

— Как е Тусан? — попита Улф.

— За малко да замръзне, има счупен глезен, а по ръцете и краката — множество срязвания. Но ще се оправи. Трябваше да го упоим с лекарства от военните запаси, защото бълнува и беснее. Гонзалес направи временна усмирителна риза, тъй като въпреки успокоителните е доста силен.

— Бълнува? — попита Улф. — За какво?

— Доста несвързано е. Разправя, че е бил нападат в лазарета, удрян и накрая извлечен навън.

— Кой би направил подобно нещо? — тихо попита Кери.

— Според Тусан не е някой — отговори Маршал, — а нещо.

Улф се смръщи.

— Това е налудничаво.

— *Нещо* го е закачило на тази кука като свински бут. Тя е на близо три метра от земята.

— Полярна мечка не може да направи такова нещо — отбеляза Улф. — И не би могла безнаказано да влиза и излиза от базата. Този човек очевидно страда от халюцинации. А какво всъщност е правил в лазарета?

— Излиза, че се е опитвал тайно да заснеме трупа на Питърс.

Улф трепна и лицето му потъмня.

— Успял ли е?

— Трудно е да се каже. В лазарета имаше камера и преди малко Гонзалес нареди на хората си да я проверят. Но тя се оказа силно повредена и твърдият диск е празен. Единственото, което се чуваше, беше звукозаписът. Тусан мърмори непрекъснато: „Не, не, не“.

— Описа ли онова, което го е нападнало? — попита Кери.

— Не с подробности — Маршал замълча, опитвайки се да си припомни трескавия поток думи, които чу, докато стабилизираше Тусан. — Каза, че било голямо колкото... джип.

Улф погледна невярващо.

— Каза, че имало повече зъби, отколкото човек може да преброи. Не били големи, но остри като бръсначи. Твърди също, че се извивали като змии.

Съмненията на Улф се засилиха.

— А това е невероятно, нали?

— Не знам. Бръсначите подхождат като обяснение за следите по тялото на Питърс. — Маршал отново замълча. — И очите. Не спря да говори за очите.

Кери потрепери.

— Каза, че то му пяло — добави Маршал.

— Мисля, че чух достатъчно — каза Улф и се обърна да си върви.

— Има и още нещо — извика Маршал след него.

Представителят на кабелната телевизия се спря, но без да се обръща.

— Тялото на Питърс липсва.

Маршал и Кери гледаха, докато Улф излиза от помещението. Дватамата останаха за момент безмълвни. Сближили глави, хората се бяха струпали на малки групички. Гласовете им бяха приглушени до шепот. Държането на Ашли Дейвис контрастираше очебийно с това на останалите от снимачния екип. Нейните гръмогласни оплаквания и протести бяха главната причина за разпространяването на новината. Беше застанала в един отдалечен ъгъл и с викове настояваше да ѝ се осигури лична военна охрана.

Кери кимна към шофьора Карадайн, който седеше сам в единия от ъглите и пиеше какао от пластмасова чаша.

— Той предложи да откара всички обратно — каза тя.

— Имаш предвид до Йелоунайф?

— Където и да е, стига да е далеч от базата. Каза, че ще успее да побере всички в караваната на Ашли.

— Това може и да не е толкова лоша идея. Ако се придържа към безопасен маршрут и не се прави на герой.

— Улф обаче не се съгласи. Каза, че било прекалено опасно.

— Е, пребиваването и тук става по-опасно с всяка минута — Маршал я погледна. — Би ли заминала? Имам предвид, ако Карадайн получи зелена светлина.

— Зависи от това какво ще направи Емилио.

— Нищо не му дължиш. Между другото, вече знам какво всъщност мислиш за него.

— Какво всъщност мисля за него?

— Тази сутрин ясно го показва.

Кери се усмихна унило.

— Не мога да отрека, че понякога е пълен гъз. Но повечето режисьори, с които съм работила, са такива. Трябва да имаш раздуто его, ако ще слагаш отпечатъка си върху нещо толкова голямо и сложно като документално предаване на живо. Между другото, аз нямам договор с Конти, а с предаването. Така става в този занаят. Изпълнителен продуцент съм и ще остана до окончателния монтаж на филма.

Маршал се усмихна в отговор.

— Смела жена си ти.

— Не бих казала. Просто много амбициозна.

Маршал усети, че някой е застанал до него. Когато погледна, видя, че професор Джеръми Логан ги гледа. Може и да е учен, помисли си Маршал, докато му кимаше, но не прилича на нито едни от професорите, които аз познавам.

— Извинете, че ще прекъсна разговора ви — каза Логан, — но искам да разменя няколко думи с д-р Маршал.

— Разбира се. Аз така и така трябва да направя всичко възможно, за да върна увереността на хората. Евън, ще се видим по-късно — каза Кери и си тръгна.

Маршал се обърна, за да застане с лице срещу Логан.

— Какво става?

— Изглежда — доста неща. Хайде да намерим някое по-тихо местенце. Там можем да поговорим. — И Логан закричи към изхода.

Лабораторията на Маршал се намираше само на десетина врати по-нагоре от „Операционния център“, но въпреки това пътят дотам му се стори цяла вечност. Маршал продължаваше да мисли за разкъсаното, проснато възникане на Питърс и бясното дрънкане на Тусан. Това беше единственото, което можеше да направи, за да устои на желанието да поглежда през рамо.

Когато влязоха в лабораторията, Маршал махна синтезатора от единствения друг стол, покани Логан с жест да седне и затвори грижливо вратата след тях.

— Тук достатъчно спокойно ли е за теб? — попита той.

Логан се огледа.

— Ще свърши работа. — Направи пауза. — Чух какво е станало. Как го приемат хората?

— Не може да се каже с точност. Цари голям страх. Видях неколцина, които скоро ще рухнат. Една от гримьорките изпадна в истерия и трябваше да ѝ дадат успокоителни. Ако тази буря не свърши скоро... — Той поклати глава. — Хората не знаят на какво да вярват, не знаят какво става и вероятно това е най-трудното.

— Искам да чуя какво мислите вие. Имам предвид вас, учените. Предчувствието ми подсказва, че сте попаднали на нещо, и трябва да разбере какво е.

Маршал го гледа замислено известно време.

— Ще ти кажа какво не вярвам. Не мисля, че човек може да разкъса Питърс по такъв начин. Освен това не вярвам, че полярна мечка е могла да закачи Тусан нагоре с краката.

Логан прехвърли крак връз крак.

— Това не е много, нали?

Маршал се поколеба. Припомни си, че Логан вече му се довери, разказа му защо е тук и за нещастния екип учени.

— Феръдей има теория — започна той след известно време.

Разказа му накратко онова, което Феръдей му беше обяснил: за уникалните свойства на лед-15 да се топи при ниски температури, за възможността, наистина много малка, но все пак вероятна, съществуването да не е било мъртво, а приведено в състояние на криогенен сън.

Логан слушаше внимателно и Маршал забеляза, че той нито веднъж не го погледна с недоверие. Когато свърши, историкът бавно кимна.

— Това е много интересно — отбеляза той, — но не дава отговор на най-важния въпрос.

— И кой е той?

Логан се облегна удобно на стола.

— Кой е той ли? Сигурно сте се досетили.

— Да, разговаряхме и за това. Чувал ли си нещо за ефекта „Калисто“?

Логан поклати глава.

— Това е биологическа теория за еволюционната турбулентност. Според нея, когато видовете започнат да се чувстват прекалено удобно в своята ниша, когато спрат да се развиват или започнат да претоварват екосферата, се появява ново създание. Машина за убиване, която трябва да намали популацията и да даде ново начало на еволюционния процес. От екологична гледна точка — съвършеното оръжие.

— Една също толкова обаятелна теория. Само дете ми е трудно да си представя точно тук взрив на популация, която трябва да бъде разредена.

— Не забравяй, че говорим за местната екология такава, каквато е съществувала преди хиляди години, когато създанието е замръзнало. И дори тогава, като се има предвид климатът, не е била нужна голяма популация, за да претовари такова неплодородно обиталище. Но във всеки случай, теорията твърди, че ефектът „Калисто“ е до голяма степен еволюционно отклонение. Защото подобна машина за убиване е твърде резултатна. Накрая тя се превръща в своя най-голям враг. Убива всичко и се оставя без прехрана.

Логан кимна отново, сега дори още по-бавно, сякаш наместваше късчета в някакъв свой мисловен пъзел.

— Ти го нарече съвършено оръжие. Интересно, че използва точно тези думи, защото аз също попаднах на тях. Тази сутрин

намерих бележник, останал след смъртта на единия от учените. Беше го скрил в стаята си. — И той потупа джоба си с усмивка.

— Тази сутрин? И ми казваш едва сега?

— Не знаех, че трябва да ти казвам каквото и да било.

Маршал махна с ръка в примирено съгласие.

— Истината обаче е, че се забавих да ти кажа, защото се чете толкова трудно, колкото линейното писмо „А“ от времето на минойската цивилизация. Причината е, че записите са кодирани.

Маршал се намръщи.

— За какво му е било да прави подобно нещо?

— Очевидно е смятал, че да скрие бележките, не е достатъчно, затова ги е кодирал. Нали не си забравил, че това става през петдесетте години. По това време Студената война е в разгара си. Хората са приемали сигурността на сериозно и човекът не е искал да прекара двадесет години във федералния затвор „Левънуърт“. Така или иначе, целия ден работя по дешифрирането.

— Значи си и дешифровчик, а?

Логан отново се усмихна.

— В моята работа това е много удобно.

— И къде научи този занаят?

— Някога... как да кажа... бях на работа в разузнавателните служби. Във всеки случай, досега постигнах само частичен резултат. Отделни думи и по някое изречение тук и там. Шифърът е многоазбучен, разновидност на кода на Виженер^[1], но с едно гадничко усложнение. Мисля, че го е съчетал с някакъв книжен шифър, но разбира се, когато са разчистили стаите им, са прибрали всички книги. — Той бръкна в джоба си, измъкна тънък бележник, опърпан, прашен, покрит с плесен и го остави на масата до Маршал. После го отвори и извади от него сгънат лист хартия.

— Това успях да разшифровам досега — Логан разгъна листа и го погледна. — Някои от записките са банални, оплаквания от лошата храна, спартанските квартири и работните условия, които са били, меко казано, не съвсем идеални. Тях ги прескачам. Например: „Трябваше да работим много бързо. Не разопакованата акустична екипировка се търкаля из краката ни“. Или това: „Секретността много затруднява работата. Само Роуз беше информиран“.

— Роуз? — попита Маршал.

— По онова време той е бил командир на база „Страх“. Забрави ли? — Логан плъзна поглед надолу по страницата. — Ето чуй: „Толкова е ужасяващо. Прекрасно, но ужасяващо. Това наистина е съвършеното оръжие, в случай че можем да овладеем неговата сила. То ще бъде...“. Тук следват две думи, които още не съм разчел... „предизвикателство“. Към края е писал по-бързо и развълнувано: „То уби Блейн. Боже, каква ужасия. Цялата тази кръв...“. После има още, което не съм разбрал съвсем: „Тунитите знаят отговора“. Вероятно тунити е някаква изопачена дума. Трябва да поработя върху нея.

— Не е изопачена дума. Тунитите са местните индианци.

Логан вдигна поглед от листа и стрелна поглед към него.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Дойдоха да ни видят точно след като направихме откритието в ледената пещера. Предупредиха ни да си вървим, но доста мъгляво.

Очите на Логан се присвиха.

— Зная доста за племената в Аляска, а никога не съм чувал за тунити. Инуити, алеути, атена, ингалик...

— По същество са изчезнали преди около хиляда години, когато са завладели земите им и са ги прогонили в пустошта. През годините малцината, които останали, или измрели, или се претопили в основното население. Това ми разказаха в последния останал бивак.

Логан се изкиска.

— Знаех си, че няма да сбъркам, ако дойда при теб. Разбираш ли какво означава това? — И той тупна по листа хартия. — Може би това е отговорът, който търсим.

— Мислиш, че има връзка между мъртвите учени и онова, което напада базата? Не може да има. Съществува, което ние открихме, е замръзнало и е прекарало повече от хиляда години под ледника. Доказателствата за това са абсолютно неопровержими.

— Осъзнавам това, но не вярвам в съвпаденията. — Той направи пауза. — Има само един начин да разберем.

Дълго време Маршал не отговори. След това бавно кимна.

— Ще взема снегомобила — обяви той. — Това е единственият начин за придвижване в тази вихрушка.

— Можеш ли да го управляваш?

— Да.

— Знаеш ли къде се намира лагерът на тунитите?

— Горe-долу. Не е далеч. Може би на около петдесет километра в северна посока.

Логан сгъна листа, пхна го отново в малкия тефтер и го прибра в джоба. — Ще дойда с теб.

Маршал поклати глава.

— По-добре да отида сам. Индианците са против нашето присъствие тук. Освен това са подозрителни. Колкото по-малко хора, толкова по-добре.

— Това не е безопасно. Ако пострадаш, няма кой да ти помогне.

— В снегомобила има радиостанция. Ще внимавам.

Мен тунитите поне са ме виждали, а теб не те познават. Ще бъдеш по-полезен тук, като накараш колегите ми да побързат.

— Шефовете може да не са доволни, че взимаш снегомобила.

— Затова няма да им казваме. Ще гледам да се върна колкото може по-бързо. Предвид обстоятелствата се съмнявам, че изобщо ще забележат отсъствието ми.

Логан се смръщи.

— Естествено, осъзнавам, че е възможно индианците да носят отговорност за онова, което се случва. Ти сам го каза: те не ни искат тук. Можеш да попаднеш в капан.

— Така е, но ако могат да хвърлят малко светлина върху това, което става, стига това изобщо да е възможно, рискът си заслужава.

Логан вдигна рамене.

— Мисля, че нямам повече възражения.

Маршал стана.

— Тогава ела да ме изпратиш — И той кимна към вратата.

---

[1] Френски криптограф, на когото погрешно приписват изобретяването на азбучния шифър. — Б.пр. ↑

Стори му се, че Конти отговори още преди да почука на вратата.
— Влез.

Операторът влезе и тихо затвори вратата след себе си. Конти беше в далечния край на помещението, в импровизирания салон за прожекции, погълнат от видеото, което се виждаше на неговия огромен екран. Образът беше неравен и издраскан, но въпреки това лесен за разпознаване: горящият цеppelin „Хинденбург“, който рухва на земята на военноморското летище Лейкхърст.

— А, Алън — посрещна го режисьорът, — разполагай се.

Фортнъм се приближи и седна в едно от удобните кресла срещу екрана.

— Как е Кен?

Конти притисна върховете на пръстите си, продължавайки да гледа в екрана.

— Сигурен съм, че ще се оправи.

— Чух нещо по-различно. Бил мръднал.

— Временно. Преживял е тежък шок. За това исках да говоря с теб. — Конти откъсна поглед от екрана, колкото да погледне Фортнъм.

— Докъде я докара?

Фортнъм предполагаше, че Конти го вика, за да обсъдят състоянието на Тусан. Вместо това изглежда режисьорът искаше да говорят по работа. Каза си, че не бива да се изненадва. При предприемчиви режисьори като Конти работата винаги стоеше на първо място.

— Заснех пет-шест хубави реакции на вестта за убийството на Питърс. Сега ги групирам.

— Прекрасно. Това е чудесно начало.

Начало? Фортнъм беше останал с впечатлението, че това са заключителните снимки: доста безвкусните кадри на документален филм за документално предаване. Студия за проект, който пое в твърде трагична посока.

Изображението на екрана изчезна. Конти взе дистанционното, натисна го и филмът започна отначало: „Хинденбург“, който спокойно се носи към мачтата, където трябва да бъде привързан. Огромна сребриста пура, която се носи над тревистите полета на Ню Джърси. Изведнъж от долната му част започнаха да изскачат пламъци. Към небето се издигнаха черни кълба дим. Цепелинът забави ход, в продължение на един ужасен миг остана да виси във въздуха, а после се смачка и започна да пада към земята. Огънят поглъщаше облицовката му, разкривайки едно по едно черните ребра на конструкцията.

Конти махна към екрана.

— Погледни това. Качеството на заснемането е ужасно, движението на камерата неравно. Напълно му липсва мизансцен. И все пак това вероятно са най-безсмъртните кадри, записани върху целулоид. Това честно ли е?

— Не мисля, че схващам накъде биеш — отговори Фортнъм.

Конти махна с ръка.

— Вземи нас: с всяка година подобряваме нашата техника, създаваме все по-сложни и красиви кадри, безпокоим се безкрайно за триточково осветление и разказвачески врезки или зрителската гледна точка. И накрая какво? Някой с филмова камера се оказва на подходящото място в точното време и за пет минути заснема нещо, което е по-известно от всички наши внимателно оркестрирани филми взети заедно.

Фортнъм вдигна рамене.

— Такъв е животът.

— Не непременно — Конти започна да бърника дистанционното.

— Все още не разбирам за какво става дума.

— Ами много просто. Може би този път съдбата, само този път, е поставила човек с нужните умения и инструментариум на подходящото място.

Фортнъм направи гримаса.

— Говориш за онова, което разкъса Джош Питърс, каквото и да е то? Онова нещо, за което бълнува Кен?

Конти кимна.

— Вярваш ли? Значи вече не смяташ, че става дума за саботаж?

— Да речем, че оставам отворен за всяка вероятност. Ако има възможност, възнамерявам да го заловим. Трябва да сме глупаци, за да не го направим.

Фортнъм се поколеба. Не е възможно да говори за... Не, разбира се, че не. Дори Конти не е толкова хладнокръвен.

Филмът завърши и Конти го пусна отначало с поредното щракване на дистанционното.

— Джеймс, нека ти задам един въпрос. Как мислиш, защо кадрите с „Хинденбург“ са толкова известни?

Фортнъм се замисли.

— Било е голяма трагедия. Човек няма възможност често да вижда подобни неща.

— Точно така. Думите ти са много верни. Човек няма възможност често да вижда подобни неща. Някой успял ли е да заснеме клането на Св. Валентин на филм? Не. А пожарът във фабриката за блузи „Триангъл“ през 1911^[1]? Не. А ако някой го беше направил, щяха ли да са такива икони като филма за „Хинденбург“? Вероятно. — Конти се обърна, за да го погледне, и Фортнъм с нарастващо удивление видя, че очите на режисьора блестят от възмущение. — Истинската трагедия е, че заснетите досега филми за такива нещастия, са груби и простодушни. На нас ни е предоставена възможността да променим това. Разбираш ли какво искам да кажа с „възможността“?

Фортнъм направо не можеше да повярва на ушите си. Най-големите му страхове за мотивите и намеренията на Конти се сбъднаха.

— Очакваш от мен да хвана нещото, каквото и да е то, в мига, когато убива някого? Да се опитам да го заснема? Правилно ли съм разбрал?

Вместо да отговори направо, Конти отново насочи поглед към плазмения телевизор.

— Нали знаеш кои са най-популярните видеоклипове в ЮТюб? Атаки на животни. А най-популярният документален филм миналата година според цифрите от проучването на „Нилсън“? „Когато акулите нападат“. У хората има този примитивен подтик — да гледат как другите умират. Не мога да си обясня защо. Може би е някаква форма на злорадство. Може би се дължи на примитивния инстинкт, бий се

или беж, нещо програмирано в нашите амигдали, онази част от мозъка, където лежи центърът на страха. Обаче тук ни се предоставя възможност, каквато кинаджиите рядко получават: присъстваме на истинска криза. За това ли дойдохме тук? Не. Планирахме ли подобно нещо? Естествено, че не сме. Но ние дължим на самите себе си, на кабелната телевизия и на идните поколения да го документираме.

Фортнъм стана.

— Значи искаш не само да се изложи на краен риск, а и да заснема как създанието изяжда нашия екип. Да снимам, вместо да направя всичко, което мога, за да спася живота на хората?

— Кой знае? Може би няма да има повече нападения. Може дори да няма животно. Виелицата може да свърши по-рано и утре да ни няма тук. Но ние, Алън, трябва да сме готови. Просто за всеки случай.

Фортнъм почувства, че шокът и изумлението му отстъпват път на гнева.

— Защо намериха камерата на Кен в лазарета на по-малко от десетина метра от масата за аутопсии, където е лежало тялото на Питърс? Ти му възложи това, когато бяхме във входното фоайе, нали? Да заснеме разкъсаното тяло на Джош.

— Жалко, че записът е унищожен — очите на Конти се върнаха отново на екрана, където огромният дирижабъл отново рухваше на земята странно бавно, обгърнат от пламъци и дим. — Примитивно — измърмори той. — Аматорско. Но не и този път. Възнамерявам да заснема този документален филм, тази автобиография, и да обезсмъртя разгръщащата се трагедия на филмова лента. Всяка криза се помни заради нейната същност, като случилото се с „Хинденбург“. Обаче този път тя ще бъде изкуство.

— Да използвам смъртта на Питърс, за да заснема реакциите на екипа, беше достатъчно лошо. Но това... — Фортнъм се наежи. — Не искам да имам нищо общо с тази работа. И смятам, че си чудовище, след като можа да предложиш подобно нещо.

На Конти му трябваше известно време, за да успее да откъсне очите си от екрана и да погледне Фортнъм.

— Ти работиш за мен — отбеляза той. — Ако нямаш нужните качества, за да вършиш това, не си годен да бъдеш оператор на документални филми. Като се върнем, ще се погрижа да бъдеш свършен в този занаят.

— Струва ми се — отговори Фортнъм, — че един от двама ни вече е свършен. — Той се обърна на пети и излезе от помещението, без да каже дума повече.

---

[1] При него около петдесет души скачат от деветия етаж, за да не изгорят живи. — Б.пр. ↑

Редник Донован Флюк мрачно крачеше по напречния коридор на равнище Б в южното крило, прегърбен под тежестта на три тежки чанти. Първо не можа да повярва на късмета си, че му се падна задачата да придружи Ашли Дейвис до новото ѝ временно жилище. Може и да беше кучка, но беше много секси и определено най-красивата жена, която бе виждал от месеци. Фактически, ако не броеше снимачния екип, тя беше единствената жена, която бе виждал от четири месеца. Преди да се присъедини към инженерния корпус, той си падаше малко женкар. Всъщност се беше записал главно за да се отърве от неприятностите покрай един гневен съпруг. Знаеше как да разговори някоя фуста. Личната асистентка на Дейвис се намираще в нейната временна квартира и се съвземаше от тежкото сътресение. Беше извадил късмет и в това, защото сега имаше Ашли Дейвис само за себе си. Тя беше помолила за допълнителна безопасност да бъде подслонена близо до стаите на войниците. Той реши да се възползва от това, че я придружава, за да пусне чара си в действие, да я омае с патентованата си усмивка „всичко е наред, госпожо“. Ако това не свършеше работа, щеше малко да я поуплаши, като повтори слуховете, които се носеха наоколо, за жестоката побесняла мечка. Или чрез романтика, или чрез страх, щеше да гледа да бъде поканен в нейната стая, за да прекарат малко време заедно. А кой знае, може и повече.

Обаче събитията не се развиха според очакванията му. Дейвис се оказа непробиваема за неговата любовна стратегия. Тя запази мълчание, отблъсна духовитостите му, отказа да отговаря на намеците и насочващите въпроси. След като излязоха от базата, първо отидоха до караваната ѝ, където трябваше да чака близо петнадесет минути на студа навън, докато тя си събираше нещата за нощувката в базата. Застанал на стъпалата към караваната с карабина в ръка, той се сети за кървавото и жестоко разкъсано тяло на Джош Питърс, което беше забелязал само на десетина метра отгук. Споменът доста охлади неговия плам. А после на всичко отгоре трябваше сам да носи

„малкото ѝ неща“ — три пълни чанти, докато се връщаха в базата и поеха към южното крило.

Когато стигнаха до едно кръстовище, Флюк пусна чантите на земята.

— Какъв е проблемът? — веднага попита Дейвис.

— Трябва да си почина малко, госпожице — обясни той.

Водещата сбръчка презрително нос.

— Колко има още?

— Няколко минути път — Единственото подходящо помещение, което можеха да приготвят за толкова кратко време, стаята на дежурния офицер, лежеше в далечния край на квартирите на редниците. Преди Флюк очакваше с нетърпение дългата разходка — щеше да разполага с повече време за приказки. А сега тя му се струваше непоносимо бързотечно.

Радиостанцията му изпраща и той я откачи от найлоновия строеви колан.

— Флюк.

— Гонзалес. Къде се намирате?

Флюк огледа потъналите в сенки врати.

— Пред Центъра по прихващане.

— Докладвай, когато госпожица Дейвис е в безопасност.

— Разбрано. — Флюк изключи станцията, закачи я отново на колана и вдигна чантите.

— Ще завием наляво — посочи той.

Поведе я през онази част на базата, където се бяха помещавали помощните служби за личния състав: гимнастическият салон и библиотеката, лекарските и зъболекарските кабинети. Някогашните взводове отдавна ги нямаше, пространството беше излязло от употреба и имаше безрадостен вид. Те минаха покрай отворена врата, зад която се намираще библиотеката с нейните празни безкнижни стелажи, мъртви черни линии в сумрака. Флюк смяташе, че вече е свикнал с тишината. Обаче тази вечер тя му се стори по-потискаща от обикновено, нещо почти физически осезаемо. Опита да си подсвирква, но подхвана фалшива пронизителна нота и веднага престана.

На половин крачка зад него, Дейвис потрепери.

— Толкова е тъмно.

Значи и тя го бе усетила. Флюк реши да направи още един опит.

— Точно пред нас е лазаретът — услужливо подхвърли той. — Нали е странно, че трупът на това момче, Джош Питърс, изчезна? Човек се замисля кой може да го е взел и защо?

Вместо да отговори, Дейвис загърна по-плътно коженото палто около тесните си рамене. Флюк отвори уста, за да изстреля още един смразяващ залп, но реши да не го прави. Ако вземе да се уплаши прекалено, няма да го покани, а ще иска да се върне при останалите. А последното нещо, което искаше да прави, е да влачи чантите обратно до Операционния център.

Когато минаха край вратата на лазарета, мислите на Флюк отново се върнаха на Питърс, мъртвия помощник-продуцент. Смазаната глава, оголеният мозък и смешно полюшващите се изскочили очи. Залятата с кръв вечно замръзнала земя... Въпреки похотливите му опити за сближаване, тези образи не напуснаха съзнанието му.

Той стрелна поглед към вратата. Къде ли, по дяволите, беше тялото на Питърс сега?

След като отминаха лазарета, единственото място в тази част, което беше използвано наскоро, коридорът стана още по-тъмен. Тук беше необичайно студено, като се имат предвид парниковите температури вътре в базата. Флюк се спря, за да закопчае горното копче на униформата си.

— Още малко — каза той с тон, който се надяваше да прозвучи любезно. — Още малко напред, а после надолу по едно късо стълбище. Ще донеса одеяла и спално бельо, а после ще видя какво мога да направя, за да светнат някои от тези лампи.

Дейвис измърмори приглушено някаква едносрична благодарност.

Стълбището се намираше в края на коридора и лежеше в кръг бледа светлина. Докато го приближаваха, Флюк се опита да забрави болките в ръцете, като си припомни какво трябва да свърши след това: да се погрижи помещението да бъде климатизирано и в прилично състояние, да вземе спалното бельо, завивките и крушките от домакинския склад, да прегледа плана на етажа, да...

Изведнъж той се закова на място.

Дейвис го погледна, изненадана от неочакваното му спиране.

— Какво има?

— Нещо не е наред — Флюк посочи с ръка наляво, където една тежка метална врата беше полуотворена. — Тази врата трябва да е непрекъснато заключена.

— Добре де, затвори я и да вървим — каза тя разтревожено.

Флюк остави чантите, свали радиостанцията от колана и натисна комутатора.

— Флюк вика Гонзалес.

Чу се пукане на статично електричество, а после гласът на сержанта:

— Гонзалес слуша.

— Сър, вратата към електростанцията е отворена.

— Затвори я и докладвай, ако видиш нещо подозрително.

— Да, сър. — Той стрелна поглед към Дейвис. — Някои от вашите хора да са обикаляли из този район?

— Откъде да знам? Те претърсваха най-различни места. Хайде, направи, каквото ти казаха, и да се махаме оттук.

Флюк се приближи към вратата. Нещо в начина, по който висеше в касата, му се стори необичайно. Той извади фенерче от джоба, светна и плъзна лъча по касата. После бързо откачи радиостанцията.

— Сержанте? — каза той в микрофона. — Сержант Гонзалес?

— Казвай, Флюк.

— Вратата... има вид, сякаш някой я е отворил с ритник. Ключалката е строшена.

— Редник Флюк, сигурен ли си?

— Да, сър. И не само това. Изглежда е избита отвътре навън.

— Идваме.

— Разбрано, край.

Флюк се приближи бавно, а лъчът на фенерчето му се плъзгаше по покрития с балатум под, след това нагоре по повредената врата и тясната черна цепка, която се виждаше иззад нея.

— Можем ли да тръгваме вече? — попита Дейвис. — Моля те!

— Само минутка. — Студът, който беше усетил, идваше оттам. Усецаше как прониква от отвора, сякаш самото помещение издишваше леден въздух.

Лекичко бутна с крак вратата, която тромаво се завъртя, скърцайки с пукнатите си панти. Той опипа вътрешната стена, намери ключа за осветлението и го щракна.

Флуоресцентните пръчки започнаха да примигват, осветявайки слабо пространството зад вратата. Това беше голям метален куб, в който в снопове бяха събрани електроизолационните тръби. Те идваха от електростанцията отвън, бяха закрепени с метални шини към стените и завършваха в понижаващите трансформатори за намаляване на волтажа, който влиза в мрежата на базата. Помещението трептеше от напрежение и Флюк го усети с кожата си. Той се огледа и лицето му се смръщи. Ето го източника на ледения въздух.

— Какво, по дяволите?... — измърмори той.

На далечната стена близо до пода имаше панел за достъп. Той представляваше квадрат със страна метър и двадесет. Оттам се влизаше в тунел за поддръжка на кабелите, които излизаха от помещението и минаваха под външната обвивка на базата. Обикновено панелът беше здраво заключен. Но сега висеше накриво на избитите панти и отвън нахлуваше арктически въздух.

— Ушите ми — обади се Дейвис. — Болят ме!

Флюк прекоси бързо помещението и клекна пред повредения панел. Хвана го за единия край и се опита да го намести в рамката, но той беше изкривен и не искаше да влезе. Опита отново, повдигайки го с цялата сила, на която беше способен. Пак нямаше късмет. Спря, за да си постопли пръстите и да си поеме дъх. Погледът му падна върху тунела, който започваше отвъд панела за достъп.

Той представляваше черна дупка може би с дълбочина три метра. В далечния ѝ край външният панел за достъп също бе изтръгнат и Флюк виждаше очертанията на временните сгради и снежните ивици, които танцуваха подобно на привидения под смъртоносния вой на вятъра. Докато гледаше, осъзна, че и него го болят ушите. Но това не беше болка, каквато бе изпитвал преди, а странен дълбок звън, по-скоро почувстван, отколкото чут, придружен от неприятно усещане за напрежение, сякаш вътрешното ухо се подуваше в черепа му...

И тогава, щом клекна и се вторачи във виещите се снежинки в далечния край на тунела за поддръжка, те изведнъж изчезнаха.

Объркан той надникна в тунела, чудейки се дали външният панел не се е затворил от вятъра. Но неочаквано мракът се размърда и той осъзна, че онова, което изведнъж препречи зрителната му линия, е голяма сянка, която крадешком се движи към него надолу по тунела за поддръжка.

Той падна заднишком на пода с ужасен вик. Посегна да измъкне служебното си оръжие от кобура, но пръстите му изведнъж бяха станали дебели и непохватни и то издрънча на металния под. Флюк се опита да запази разсъдъка си непомрачен, да се изправи на крака и да побегне, но беше парализиран от шок и смайване. Сега нещото беше по-близо и изпълваше тунела за ремонт със своята маса, а докато Флюк го гледаше втренчено, болката в главата му нарасна толкова, че направо не се понасяше. Изведнъж усети неочаквана топлина по бедрата си, беше се изпуснал.

И тогава то влезе в помещението. Дейвис изпищя. Остър, пронизителен звук и нещото се обърна към нея. Флюк само гледаше. В познанията и опита му нямаше абсолютно нищо, нито кошмар, нито плод на трескаво бълнуване, нито творение на Всемогъщия или на принца на мрака, което да прилича на онова, което сега беше заедно с тях в помещението.

Дейвис изпищя отново, ужасяващ разкъсващ ларинкса звук, и тогава нещото се хвърли върху нея. Писъкът се усили на височина и сила, а после премина в отчаяно клокочене и гъргорене. Флюк усети, че го изпръска нещо топло и лепкаво. Изведнъж осъзна, че може да се движи. Залитна, изправи се и хукна отчаяно към вратата, забравил оръжието. Стори му се, че от много далече чува викове, някакъв предупредителен крясък. Но нещо се стовари отгоре му и изведнъж всичко изчезна от неговия свят, като изключим болката.

Предните стъкла на снегомобила Сно-Кат 1643РЕ бяха огромни. Те заемаха цялото пространство и от удобния си наблюдателен пункт на мястото на шофьора Маршал разполагаше с панорамен изглед към бурята. Макар че дебелилото стъкло и металът го заслоняваха от яростта ѝ, той усещаше как голямото превозно средство се люшка от жестоките пориви на вятъра. Чуваше как ледените късчета блъскат по стъклата, покрива и страните, сякаш са разочаровани, че не могат да пробият метала и да се докопат до него.

Маршал откъсна поглед от виещите се снежинки, за да може да погледне часовника си. Пътуваше вече почти четиридесет минути. След като беше напуснал непосредствената околност на базата и нейния лабиринт от цепнатини в лавата, беше поддържал постоянна скорост. Вечно замръзналата земя беше доста равна и той успяваше да кара с около петдесетина километра в час. Не знаеше каква е максималната безопасна скорост, с която би могъл да се движи, затова залагаше на сигурността. Беше излъгал Логан за уменията си — никога през живота си не бе управлявал снегомобил, но превозното средство се оказа много лесно за каране, с контролни уреди като на трактор или камион и отделни ключове за снегорина, лебедката, сигналната лампа на тавана и отоплителя на картера на скоростната кутия. Най-трудното, с което трябваше да свикне, бяха четирите стоманени вериги с независимо окачване, управлявани хидравлично чрез предна и задна задвижваща ос. Това, съчетано с тревожното количество стъкло по кабината, го караше да изпитва замайващото усещане, че е кацнал прекалено високо над земята.

Светлините от шестте халогенни фара на снегомобила се забиваха напред като копия, но едва пробиваха сумрака. Маршал се взря по протежение на лъчите им в бушуващата буря, а след това хвърли поглед на екрана на джиписеа, монтиран до арматурното табло. Знаеше, че лагерът на тунитите е разположен някъде около замръзналото езеро. Гонзалес го беше споменал веднъж. В паметта на

джипиеса имаше само едно езеро, разположено на четиридесет и осем километра в северна посока, и то беше доста голямо, което превърна горивото в най-голямата му грижа. Резервоарът на снегомобила беше пълен наполовина. Това означаваше, че с деветдесет и три литра трябваше да стигне до езерото, да намери селото и да се върне обратно в базата. А нямаше представа какъв е разходът на огромната машина.

Продължи да напредва, а чистачките работеха бясно, за да се преборят с вихрушката от сняг и ледени иглички, които се блъскаха в стъклото. Той поклати замаяно глава, за да я проясни, и си каза, че е трябвало да вземе един термос кафе. Наистина ли бяха минали само тридесет и шест часа, откакто откри, че създаването е изчезнало?

Отново се запита защо тръгна на това пътуване, което като нищо може да се окаже напразно, а в най-лошия случай гибелно. Ако получеше повреда или му свършеше горивото, никога нямаше да го намерят навреме.

„Тунитите знаят отговора“. Преди петдесет години един учен беше написал тези думи. Човекът ги беше сметнал за достатъчно важни, за да ги сподели с хартията. Да ги шифрова и да ги скрие в стаята си. А днес един човек беше зверски убит. И друг — нападнат по най-странния възможен начин. Почти четиридесет души се намираха в сериозна опасност. Ако съществуваше и най-малката вероятност тунитите да знаят нещо — някой стар мит, устно предание, анекдотични доказателства, каквото ще да е, стига само да хвърли малко светлина върху онова, което измъчваше базата — заслужаваше си рискът.

Освен това Маршал имаше и лична причина. Независимо какво правеше или къде ходеше през последните седем дни, той никога не оставаше напълно сам.

Някакво присъствие постоянно се усещаше тук, сякаш някой непрекъснато наблюдаваше: две жълти очи, големи колкото юмруци със зеници като бездънни черни езера. След като за първи път ги беше видял да гледат към него от леда, те го преследваха. Палеоекологът в него искаше или по-скоро имаше нужда да разбере по-добре това създаване. Дори Феръдей да беше прав, дори по някакъв начин то все още да беше живо и да е причинило последните жестокости, Маршал копнееше да разгадае неговите тайни. И би пропътувал много повече

от четиридесет и осем километра в заслепяващата снежна буря, за да осъществи това.

Кабината се разклати силно. Първо веднъж, а после втори път — теренът започваше да става неравен. Маршал намали скоростта. Сега джипиесът показваше, че езерото се намира право напред — огромна синя стена, която заемаше целия малък екран. После се появи и зад прозорците. Сумрачна линия във виещия се сумрак, покрита с носен от вятъра сняг. Човек можеше да разбере, че е езеро, само по непрекъснатата, без характерни черти, хоризонтална линия.

Маршал намали скоростта още. Завъртя кормилото и започна да обикаля бреговете, търсейки някакви следи от живот. Вече беше изразходвал тридесет и седем литра гориво. Това означаваше, че може да предвиди само шест-седем литра за търсенето. Замръзналата земя започна да се спуска стръмно към брега и той трябваше да стиска здраво волана и постоянно да натиска крачния ретардер, за да се движи право напред.

Внезапно снегомобилът занесе силно на една страна. Осъзнавайки, че пред него е зейнала дълбока цепнатина в леда, Маршал завъртя обратно волана докрай и даде пълна газ. Кабината се залюля, когато металните вериги се впиха в гладката ледена повърхност. Маршал намали газта, опита се да намери равновесие между сцеплението и движението напред, за да не позволи на веригите да се плъзнат странично във все по-разширяващата се цепнатина. Голямата машина се залюшка насам-натам, най-накрая успя да издрапа през прага на ледената покривка и тупна тежко върху равната вечно замръзнала земя.

Маршал пусна снегомобила по инерция и го остави да спре. Поседя така с работещ на празни обороти двигател, докато сърцето му се успокои. След това даде газ и потегли бавно напред, отдалечавайки се от стръмния бряг.

И тогава през виещия се сняг той видя нещо или по-скоро му се стори, че видя: сиви сенки в странния сумрак на късното лято. Спря снегомобила и се взря напрегнато през предното стъкло. Определено там имаше нещо, разположено встрани от езерото. Завъртя волана и подкара машината напред. Когато приближи, тъмните сенки се превърнаха в грубо построени иглута. Бяха две, затрупани със сняг и трогателно малки, заобиколени от снежния водовъртеж.

Маршал спря снегомобила, загаси двигателя и дръпна ципа на парката догоре. Излезе от кабината и започна с мъка да се спуска по трапецовидната пътека. Обърнал главата си настрана, за да се предпази от зъбите на вятъра, той наближи първото иглу. То беше тъмно и студено, а входът му разкриваше черна празнота. Той се запрепъва към второто и коленичи пред него. То също беше изоставено, а кожените одеяла и другите кожи вътре бяха студени и корави.

По-нататък Маршал едва сега успя да види още три иглута и голяма снежна къща. Наоколо нямаше други постройки и той с изненада осъзна колко малка е всъщност последната общност на тунитите.

Трите иглута бяха празни както първите две. Обаче по стените на снежната къща трепкаха слаби оранжеви отблясъци. Вътре гореше огън.

За миг вятърът отслабна, сякаш за да си почине след цялото това духане. Когато облаците сняг се уталожиха, Маршал отново може да види странното кървавочервено северно сияние, което висеше ниско на небето. То хвърляше призрачночервена светлина върху малкото село.

След като си пое дълбоко дъх, той се отправи към снежната къща, дръпна настрана кожата от карибу, която служеше за врата, и пристъпи внимателно вътре. Вътрешността беше тъмна, таванът нисък, а цялото пространство пълно с пушек. Подът беше разточително покрит с кожи и завивки. Маршал изтръска леда и снега от лицето си и се огледа. Когато очите му привикнаха, той осъзна, че вътре има само един човек, облечен в тежка парка от карибу, седнал пред малък огън.

Маршал отново си пое дълбоко дъх, а след това се изкашля.

— Извинете — каза той.

Дълго време фигурата остана неподвижна. После бавно се обърна към него. Лицето беше скрито в тъмна дупка, обрамчена от кожената качулка. Човекът вдигна ръка до качулката и я дръпна назад с преднамерено бавно движение. Съсухреното лице, покрито със сложни татуировки, се вторачи нагоре към Маршал. Това беше възрастният шаман, който беше дошъл в базата, за да предупреди учените да си вървят. В едната си ръка държеше рог от северен елен, украсен с фантастични линии и заврънкулки, а в другата кост със сложна резба.

По кожата от северен елен пред него лежаха различни малки предмети: полирани камъни, малки кожени фетиши, животински зъби.

— Усугук — каза Маршал.

Мъжът кимна едва забележимо с глава. Съвсем не беше изненадан, че го вижда.

— Къде са останалите?

— Отидоха си — отговори шаманът. Сега Маршал си спомни гласа, тих и безизразен.

— Отишли са си? — попита той невярващо.

— Избягаха.

— Защо?

— Заради вас. И онова, което сте събудили.

— Какво сме събудили? — попита Маршал.

— Вече говорих с теб за това. *Акаярга октаниярток*. Гневът на древните. И *курушуг*.

Настъпи мълчание, а през това време двамата мъже се гледаха на светлината от трепкащите пламъци. Последния път, когато се срещнаха, възрастният човек изглеждаше разтревожен и уплашен. Сега просто имаше примирен вид.

— А ти защо остана? — най-накрая попита Маршал.

Шаманът продължаваше да го гледа, а черните му очи блестяха от отразяващия се в тях огън.

— Защото знаех, че ще дойдеш.

Плачът не беше особено силен, но отказваше да стихне. Постоянен звуков фон от монотонно ручене, който се смесваше с пукането на тръбите на парното и далечното бръмчене на генераторите. Когато Улф затвори вратата на офицерската столова, той заглъхна. Въпреки това остана в съзнанието на Кери Екберг. Съвсем действителен, като страха, който ги гризеше и отказваше да изчезне.

Тя огледа хората в столовата: Улф, Гонзалес и ефрейтор на име Марселин, Конти, преподавателят в Йейл Логан, Съли климатологът и няколко души от снимачния екип. На пръв поглед всички изглеждаха спокойни. Но въпреки това имаше нещо потайно в израженията им и начина, по който се стряскаха от неочаквани шумове. Всичко говореше за паника, макар и все още овладяна.

Гонзалес погледна Улф.

— Всички ли прибрахте?

Улф кимна.

— Всички са по стаите си. Наредено им е да останат там, докато не им кажем. Твоят редник Филипс е на пост.

Кери най-сетне успя да си възвърне говора.

— Сигурни ли сте, че са мъртви? — попита тя. — И двамата ли?

Гонзалес се извърна към нея.

— Госпожице Екберг, никой не може да бъде по-мъртъв от тях двамата.

Кери потрепери.

— Успяхте ли да го видите? — попита Конти с тих, безизразен глас.

— Аз само чух госпожица Дейвис да пици — отговори Гонзалес. — Но Марселин успя.

Всички се обърнаха безмълвно към ефрейтора, който седеше сам на маса, с праметната през рамо карабина М16, и отнесено разбъркваше чаша кафе, отдавна забравил, че е там.

— Е? — подкани го Конти.

Младежкото лице на Марселин беше зачервено и стреснато, сякаш току-що някой му беше изтръгнал червата. Той отвори уста, но не се чу никакъв звук.

— Хайде, синко — опита се да го успокои Гонзалес.

— Не видях много — започна ефрейторът. — То завиваше по коридора, когато аз...

Той отново млъкна. Помещението беше тихо и изпълнено с очакване.

— Беше голямо — започна отново Марселин. — И имаше глава със...

— Продължавай — подкани го Улф.

— Имаше глава със... със... не ме карайте да го казвам! — Гласът му неочаквано се извиси почти до писък.

— Спокойно, ефрейторе — каза Гонзалес с прегракнал глас.

Марселин зяпна, за да си поеме въздух, а ръката, която държеше бъркалката, се напрегна. След минутка успя да се овладее. Обаче поклати глава в отказ да каже нещо повече.

Известно време никой в столовата не проговори. Накрая се обади Улф:

— И какво ще правим сега?

Гонзалес се намръщи.

— Не смятам, че имаме голям избор, освен да изчакаме времето да се оправи. Дотогава не можем да се евакуираме и не можем да получим подкрепления.

— И какво предлагате? Да седим и да чакаме, докато то ни убива един по един? — подхвърли Хълси, един от филмовите техници.

— Никой няма да бъде убит — сопна се Улф. После се обърна към Гонзалес:

— Какво е положението с оръжията?

— Имаме достатъчно — отговори сержантът. — Една дузина М16, пет-шест ловни карабини с по-голям калибър, двадесет и няколко пистолета, пет хиляди патрона.

— Научният екип донесе три големокалибрени карабини — каза един глас. Кери погледна в този посока. Беше Джерард Съли, климатологът. Той се облягаше на задната стена при витрините за притопляне на храната с пара, а ръката му нервно потрепваше по металния им обков. Лицето му беше много жълто.

Улф огледа помещението.

— Трябва да се погрижим всички, които се движат наоколо, да го правят само като част от въоръжена група.

Гонзалес изсумтя.

— Може и това да е недостатъчно.

— А какъв избор имаме? — възрази Улф. — Не можем просто да се крием зад заключените врати.

— Може да използвате моя камион — обади се някой.

Всички се обърнаха в тази посока. Беше Карадайн, арктическият шофьор, който седеше на пластмасов стол, вдигнат на задните си крака. Кери не го беше забелязала преди. Дори не беше сигурна дали е бил тук през цялото време, или е влязъл по време на последния разговор.

— Предложението ми е същото — продължи той. — Моят влекач е единственото нещо, което може да изведе хората при подобна буря.

Улф въздъхна раздразнено.

— Вече обсъждахме това. Не е безопасно.

— Нима? — отвърна Карадайн. — А да седим тук безопасно ли е?

— Не можеш да побереш всички хора.

— Мога да ги побера в караваната на госпожица Дейвис — Шофьорът сниши глас. — На нея вече няма да ѝ трябва.

— Той е прав — намеси се Гонзалес. — Хората от екипа ви са... колко? Тридесет и три — тридесет и четири? Заедно с екипа учени са под четиридесет. Всички ще се поберат в караваната.

— Какво ще стане, ако се загубят? — попита Улф.

— Аз никога не се губя — отвърна шофьорът. — Имам джипиес, драги.

— Или влекачът се повреди? Или караваната спуска гума?

— Арктическите шофьори винаги носят резервни части и достатъчно екипировка. И дори да не мога да се оправя... е, нали затова Бог е създал радиото?

— Просто е твърде опасно — повтори Улф. — По-рано казах „не“ и сега повтарям същото.

— Положението се промени — изръмжа Гонзалес.

Улф се обърна към него.

— Как така?

— Така — този път отменям решението ти.

Очите на Улф потъмняха.

— Ти...

— Това, с което си имаме работа, надхвърля всички условия в заповедта, според която можете да пребивавате тук. Документалният ви филм се провали. Трима души са мъртви. Няма причини да увеличаваме трагедията. — Той се обърна към Карадайн. — Колко време ще ти трябва, за да подготвиш влекача?

Шофьорът скочи на крака.

— Най-много половин час.

Гонзалес погледна към Марселин.

— Искам да придружиш господин Карадайн до камиона му. Не поемай рискове. Ако има и най-малък признак за опасност, веднага се върнете обратно.

Марселин кимна.

— След това искам заедно с Филипс да започнете евакуацията на снимачния екип. Ще използваме тази столова за сборен пункт. Водете ги по шест човека наведнъж. Бъдете внимателни и действайте според устава!

— Да, сър — Марселин свали M16 от рамото и кимна на Карадайн. Докато тръгваше, шофьорът извади голям револвер изпод колана на панталона си. Когато стигна до вратата, Марселин я отвори, огледа коридора отвън и после се измъкна. Карадайн го последва и вратата се затвори плътно зад гърба му.

Гонзалес бръкна в един от джобовете на бойната си униформа, извади две радиостанции и подхвърли едната на Улф, а другата на Съли.

— Чрез тях можете да се свързвате с мен. Настроил съм ги на честотата за извънредни случаи. — Той стана и взе карабината си. — Заклучете след мен. Ще се върна след пет минути.

— Къде отиваш? — любопитства Улф.

— В оръжейната. Имам нужда от по-голяма огнева мощ.

— Защо?

— Защото ще ходя на лов.

Когато вратата се затвори след Гонзалес, Улф отиде при нея и я заключи. След това рязко zakрачи към центъра на столовата и спря там.

— Е? — каза той, без да се обръща специално към някого.

— Аз не мога да замина. — Каза го климатологът Съли. Гласът му леко потрепери. — Аз съм водачът на експедицията. Не мога просто така да зарежа всичките ни експерименти тук. А между другото, Евън липсва.

Когато чу това, Кери подскочи.

— Липсва? Но аз говорих с него преди не повече от два часа.

Съли кимна мрачно.

— Оттогава никой не го е виждал. Не е нито в лабораторията, нито в стаята си.

— Ще се върне — обади се Логан.

Всички се обърнаха към преподавателя от Йейл.

— Моля? — попита Съли.

— Взе назаем снегомобила.

— При тази виелица? — удиви се Кери. — Къде отиде?

— В селото на тунитите на север.

— Защо? — поиска да разбере Съли.

Логан огледа своите инквизитори.

— За да получи отговори. Хайде да намерим Феръдей и да поговорим за това в твоята лаборатория.

Съли въздъхна и поклати глава.

— Добре. Веднага щом Гонзалес се върне с огневата си мощ.

— А когато се върне, може би ще има какво да каже за вашите планове. — Улф се огледа. — А вие, останалите?

— Ти да не се шегуваш? — отговори Хълси, филмовият техник. — Изчезвам от тук. — От всички страни на помещението беше изразено съгласие с неговата позиция.

Улф погледна към Конти.

— А ти, Емилио?

Докато Кери го гледаше, Конти бавно осъзна, че някой го е заговорил.

— Моля?

— Можеш ли да се приготвиш за заминаване до половин час?

Конти примигна и се смръщи.

— Никъде няма да ходя.

— Не чу ли какво каза Гонзалес? Той нареди всички да заминат на юг с камиона на Карадайн.

Продуцентът леко наклони глава като птичка.

— Трябва да довърша документалния си филм.

Очите на Улф се разшириха от смайване.

— Моля? Вече няма документален филм.

— Тука бъркаш. — Конти се усмихна леко, сякаш е казал някаква шега, известна само на тях двамата.

— Емилио, Ашли е мъртва, а след половин час целият ти екип ще замине за Феърбанкс.

— Да — съгласи се Конти, — сега всичко зависи от мен.

Улф вдигна ръка, нетърпелив да привлече вниманието му.

— Не чу ли? Нямах екип!

— Ще го направя сам. По стария, класически начин. Като Джордж Мелиес, Едуин Портър, Алис Ги Блаше. Фортнъм ще замине с останалите. Зная, че ще го направи. — Той стрелна поглед към Кери.

Кери разбра смисъла на този поглед. Разбра какво иска той от нея. Въпреки онова, което бе казала на Маршал в Операционния център, че се е посветила безкомпромисно на своята кариера и Конти, между нея и самата мисъл беше забит леденият нож на страха. Въпреки това тя отвърна на погледа му и без да отмества очи, кимна бавно.

Старият шаман посочи с ръка купчина кожи от карибу встрани от огъня. — Седни — покани го той.

Маршал много ясно разбираше от какво съществено значение е времето, но също така осъзнаваше, че тази среща — какъвто и да е резултатът от нея — не може да бъде проведена набързо. Затова седна на посоченото му място.

— Откъде знаеше, че ще дойда? — попита той.

— Оттам, откъдето разбрах, че сте разгневили древните. Моят духовен водач ми каза.

Шаманът събра пръснатите пред него неща, пъхна ги в малка кожена кесия и дръпна вървите, за да стегне отвора.

— Другите... къде отидоха те?

Усугук посочи с длан на север.

— При нашите братя край морето.

— Друг лагер на тунитите? — попита Маршал.

Усугук поклати глава.

— Инуити. Ние сме последните от нашия народ.

— Искаш да кажеш, че няма повече тунити?

— Няма.

Маршал погледна над огъня към стария шаман. Значи е вярно, помисли си той.

— А кога ще се върнат?

— Може би никога. Животът край морето е много по-лесен. Беше трудно да ги задържам тук, след като бащите и майките им измряха.

Маршал помълча малко, за да събере мислите си. Трудно му беше да повярва, че този малък лагер е последната диря от цяло индианско племе. Мисълта, че неговото собствено пристигане край ледника е отчае ти причина да се разпръснат, дори да е само временно, беше доста горчива.

— За какво бяха онези знаци, които начерта пред базата? — попита той най-накрая.

— Знак за закрила. За да накарам *куршуг* да ви пощади. — Шаманът отвърна на вторачения поглед на Маршал. — Присъствието ти тук означава, че закрилата е била неуспешна.

Маршал отново се поколеба. Той беше минал целия този път, но не знаеше как да започне и дори какво да попита. Затова си пое дълбоко дъх.

— Слушай, Усугук, зная, че вече ти причинихме тревоги и затруднения, и аз дълбоко съжалявам за това. Не е било нарочно.

Тунитът не продума.

— Сега имаме неприятности. Много сериозни неприятности. И аз дойдох тук с надеждата, че ще можеш да помогнеш.

Усугук пак не отговори. Изражението му беше безизразно, почти необщително.

— Планината — продължи Маршал, — за която ни каза, че е зло. Ние открихме нещо там, докато провеждахме своите опити. Същество по-голямо от полярна мечка, затворено в леда. Ние... ние го изрязахме от леда. А сега то е изчезнало.

Когато Маршал разказа това, изражението на шамана се промени. Нещо, което твърде приличаше на шок, се появи на лицето му.

— Не знаем какво точно е то. Мога само да ти кажа, че причини наранявания и смърт.

Шокираното изражение изчезна и на негово място се появи същата смесица от страх и тъга, която Маршал си спомняше от първата им среща.

— Защо дойде при мен? — попита тунитът.

— Преди петдесет години в базата е имало научна експедиция. Случило се нещастие. Повечето от учените загинали. Но ние открихме един техен дневник. Там се съдържаха следните думи: „Тунитите знаят отговора“.

Усугук седеше неподвижно вторачен в огъня. Маршал зачака, несигурен дали да продължи да говори, или да запази мълчание. След около минута шаманът се протегна, започна да рови бавно сред различни ритуални предмети и стисна кокалената дръжка на нещо, което приличаше на барабан. Тесен обръч около тридесетина

сантиметра в диаметър, върху който имаше стегнато опъната кожа. Той започна бавно да го удря в дланта на другата си ръка, замахвайки при всеки удар с инструмента напред-назад, напред-назад. Започна да съпровожда ритъма с напев, първо тих, но след това все по-силен и звукът изпълни снежната къща като пушека от огъня. Най-накрая, след няколко минути, песента заглъхна. Лицето на шамана отново изразяваше покой. Той остави настрана барабана и развърза кожената кесия, бръкна вътре и извади две мазни топчета от някакъв мек материал. Едното беше синьо, другото червено. Внимателно ги пусна едно по едно в огъня. Нагоре започна да се издига двуцветен дим, осветен във виолетово по краищата.

— *Ташаят компок* — измърмори Усугук, докато оглеждаше дима. — Да бъде волята ти.

Маршал не смяташе, че шаманът говори на него. Той потисна подтика да си погледне часовника.

— Знаеш ли какво са имали предвид учените с това, че тунитите знаят отговора?

Усугук не отговори. Очите му бяха вторачени в огъня.

— Зная, че си видял свят — продължи Маршал. — Това, че владееш английски, го потвърждава. Ако можеш да помогнеш, ако знаеш нещо за това, моля те, кажи ми.

— Това не е моя работа. Вие сами си навлякохте този мрак. Вече направих каквото можах. Предприех дълго пътуване — слънце, луна, слънце, за да ви предупредя. Но вие не обърнахте внимание.

— Извинявай, ако това е истина. Но си мисля, че насилствената смърт е прекалено голяма цена, която трябва да платим за своето невежество.

Усугук затвори очи.

— Трябва сами да затворите кръга, който сте отворили. Дори Кръгът на смъртта може да бъде красив.

— В смъртта на Джош Питърс нямаше красота. Ако знаеш нещо, независимо колко маловажно или несвързано със станалото ти се струва, помогни! Дължиш ни го като на човешки същества.

— Вие сте от света — бавно отговори Усугук, — а аз от духа. Загърбих живота преди много време. Не мога да се върна обратно.

Маршал седеше и се чудеше какво друго да каже. Най-накрая се изкашля, за да прочисти гърлото си:

— Нека ти разкажа нещо. Някога и аз оставих един живот зад гърба си. Животът на моя най-добър приятел.

Усугук бавно отвори очи.

— Случи се преди дванадесет години. Служех в армията като рейнджър и ни бяха разположили в Сомалия. Три дена бяхме под обстрел и водехме малки сражения с бунтовниците. От къща на къща, стая по стая. Моят приятел установяваше преден пост. Заповедите бяха неясни и той излязъл по-напред от наряда. Видях го да пресича един площад. Беше тъмно и аз помислих, че е неприятелски снайперист. Застрелях го. — Маршал вдигна рамене. — Оттогава се заклев никога повече да не докосвам оръжие.

Усугук кимна бавно. Снежната къща отново потъна в мълчание, нарушавано единствено от пукота на огъня и тъжния вой на виелицата отвън.

— Не е било убийство с осколъчна граната^[1] — отбеляза шаманът и отвори очи.

Маршал го погледна изненадано.

— Служил ли си?

Усугук не отговори на въпроса.

— Било е грешка.

— Моята част никога не беше губила войник заради приятелски огън. Наредиха ми да излъжа, за да бъде покрито. Когато отказах, моят командир уреди всичко така, че да ме уволнят дисциплинарно. Аз трябваше... трябваше да съобщя новината за смъртта му на неговата жена.

Усугук изсумтя тихичко, после бръкна в медицинската си кесия и извади няколко малки предмета. След като изглади кожата пред себе си, започна да хвърля нещата върху тях и ги наблюдаваше как падат.

— Заклел си се никога повече да не докосваш оръжие. Такава клетва не бива да се дава с лекота. А сега? Какво ще правиш?

Маршал си пое дълбоко дъх.

— Ако навън има нещо... нещо, което има за цел да ни убие до един, ще направя всичко възможно, за да го убия първи.

Усугук погледна в огъня. После обърна набръчканото си и непроницаемо лице към Маршал.

— Ще дойда с теб — каза той. — Но сега единствените животи, които отнемам, са тези, които са нужни, за да продължа своя. Дните ми

на ловец свършиха.

Маршал кимна.

— Тогава ще ловувам и за двама ни.

---

[1] Оригиналният термин, използван по време на Виетнамската война, е to frag — от fragmentation grenade (осколъчна граната), използвана за убийството на непопулярен командир, защото не остават доказателства. — Б.пр. ↑

Пени Барбър искаше да вземе цялата важна за експедицията информация: базата данни за новите постъпления на проби и онлайн лабораторните журнали на учените. Накрая не успя да вземе нищо. Двата войници, Марселин и Филипс, които въпреки карабините М16 изглеждаха притеснени, не й оставиха никакво време. На Барбър, Анг Чен и четиримата останали, включени в тяхната група, беше наредено да облекат най-топлите си дрехи и да вземат някакъв документ за самоличност. Събраха ги в офицерската столова, провериха имената им по главния регистър, в който бяха отбелязани всички, пребиваващи в базата. След това ги придружиха до сборния район. Филипс застана отпред, а Марселин отзад. Крачеха бързо и в пълно мълчание по коридорите и спираха на всяко кръстовище, за да може Филипс да разузнае. Когато стигнаха до централното стълбище, поеха нагоре, после прекосиха входното фоайе, доста призрачно заради икономичното нощно осветление, и стигнаха до помещението за аклиматизация. То беше толкова претъпкано, колкото безлюдна бе останалата част от базата. Когато отвориха вратата, към тях се обърна цяло море от напрегнати лица.

Гонзалес стоеше начело на групата. Пред него имаше ръчна количка, пълна с оръжия, достатъчни за малка армия, които той внимателно проверяваше едно по едно. Сержантът кимна на войниците, след това дръпна затворната шейна на пистолета, който преглеждаше, и го пхна в кобура си.

— Това ли са последните? — попита той.

— Да, сър — потвърди Марселин. Той подаде списъка с имената на сержанта, който го прегледа, изръмжа одобрението си и го остави настрана. После хвърли поглед на часовника си. — След пет минути Карадайн ще е готов да товари. — Той се обърна към групата. — Внимание, всички да слушат. Искам сега да облечете парките. Раздаваме допълнително ръкавици, шалове и качулки — ще ги намерите там в кашона. Когато дам сигнал, ще излезем навън. Трябва

да ме следвате неотклонно право към караваната. През цялото време ще пазите тишина. Някакви въпроси?

Никой не се обади.

— Тогава се залавяйте за работа.

Чу се металическо скърцане, когато три дюзини гардеробчета бяха отворени почти едновременно. След като отвори своето, Барбър навлече парката, уви един шал около врата си, после грабна плетена качулка от големия кашон в средата на помещението и я нахлузи на главата си. В единия си джоб пъкна резервен чифт ръкавици, а в другия още един шал.

— Аз имам въпрос — каза един грубоват глас. Той принадлежеше на бригадира на общите работници Крийл. Само той не си беше облякъл парката и стоеше облегат на стената, кръстосал яки ръце на гърдите си.

Гонзалес погледна мъжа и кимна.

— Какво възнамерявате да правите, след като камионът си замине?

— Планираме да спрем убийствата.

— Искаш да кажеш, че ще го подгониш?

— Каквото и да е това създание, мисля, че то доста половува.

Сега е наш ред.

— Само вие тримцата? — подхвърли Крийл.

Гонзалес огледа оръжията и се усмихна тъжно.

— Защо? Смяташ, че силите ни са недостатъчни?

— Като се има предвид състоянието на вашето разузнаване, мисля, че колкото повече сте, толкова по-добре.

Сега Гонзалес огледа мъжа по-внимателно.

— Служил ли си, господине?

Крийл изду гърди.

— Трета бронирана дивизия, Пустинна буря.

Гонзалес потърка брадичката си.

— Май не си част от тази малка групичка. Ти беше местният бригадир, нали така?

Мъжът кимна.

— Джордж Крийл от Феърбанкс.

— Ловувал ли си?

Бригадирът се ухили гадничко.

— Само униформени човеци.

— Това е достатъчно. Господин Крийл, искаш ли да участваш в купона?

Усмивката на бригадира стана по-широка.

— Щом не ми искате пари, на драго сърце!

— Чудесно.

Барбър чу собствения си глас, преди изобщо да осъзнае, че говори.

— Това е грешка.

Гонзалес се обърна към нея.

— Каква точно е грешката?

— Искате да го преследвате, а имате съвсем малко информация. Съли и Феръдей са в лабораторията, анализират кръвта му, за да научат, каквото могат. Колкото повече знаете, толкова по-подготвени ще бъдете, за да му причините максимална вреда.

Гонзалес присви очи.

— Какво могат да научат те и как то ще ни помогне?

— Могат да открият слабост. Да научат уязвимите му места. Да проведат наблюдения.

— Добре са дошли да провеждат колкото искат наблюдения на трупа му. — Гонзалес огледа помещението за аклиматизация. — Хайде, хора, последвайте ме!

Спряха в сборния район, където сержантът ги подреди по трима в редица. После външните врати се отвориха и те потеглиха в бурята. Групичката се струпа по-нагъсто и закрачи през малките преспи, в които застана до глезените. Гонзалес водеше с готова за стрелба M16, а ефрейтор Марселин завършваше процесията, дърпайки импровизирана шейна, натоварена с кашони вода и порции за непредвидени случаи.

Барбър чу осемнадесетосния автоvlak много преди да го види: боботенето на работещия на празни обороти дизел се носеше в сумрака. С наведена глава тя продължи да залита сред бурята, докато не се блъсна силно в човека пред нея. Когато вдигна поглед, видя, че процесията е спряла. Пред тях беше камионът, покрит с малки жълти лампички като огромен празничен подарък, а фаровете пронизваха искрящата снежна вихрушка. Карадайн, арктическият шофьор, вече бе закачил караваната на Ашли Дейвис. Той стоеше на широкия праг — кльошава карикатура в крещяща хавайска риза, и дъвчеше дебело

парче дъвка. Беше зает да изхвърля разни излишни неща от караваната на снега: кутии за шапки, закачалки със скъпи дизайнерски рокли, тоалетка. Докато Барбър гледаше, малък кожен куфар излетя с въртене от вратата на караваната. Щом падна на земята, той се отвори и от него изригнаха козметични продукти. Вятърът подхвана тънък халат и го вдигна във въздуха, издувайки и плющейки с него като копринено платно. Дрехата се заплете за кратко в антената на караваната, преди да отлети и да изчезне в черното небе.

Карадайн изтупа ръцете си доволно.

— Така е по-добре — надвика той буботенето на дизела. — Хайде, качвай ги.

Гонзалес преброи хората за последен път.

— Влизайте — нареди той на първата редица. — Намерете си удобно място, за да се настаните.

— Не се струпвайте накуп — добави Карадайн. — Опитайте да разпределите тежестта си колкото може по-равномерно. — Той скочи в снега. — Току-що поставих радиостанция на батерии в караваната, така че да може да се свързвате с мен в кабината. Някой ще трябва да се погрижи за това.

Една предпазлива ръка се вдигна.

— Аз ще отговарям за нея — каза Фортнъм, главният оператор.

Барбър наблюдаваше внимателно как двамата пострадали получават помощ, за да се качат в караваната. Тусан беше прегърбен, очевидно под въздействието на голяма доза успокоителни, и си мърмореше нещо. Главата на жената, някогашната лична помощничка на Ашли Дейвис, беше превързана. Тя мълчеше, а изражението ѝ беше уплашено. Докато опашката бавно изчезваше в караваната, Барбър започна да чувства топлината, която лъхаше от разтворената врата. Очевидно Карадайн беше надул отоплението докрай, за да я стопли, докато още има възможност.

— Имам нужда от някого отпред — каза той, — за да вкарва актуални данни за посоката, ако положението стане напечено.

— Аз ще се заема — обади се Барбър.

Карадайн я погледна.

— Можеш ли да програмираш джиписи?

— Аз съм компютърен специалист.

— Значи ставаш. Остава да проверя калъфите на гумите и веригите, а после алкохолния изпарител за въздушните спирачи. След това тръгваме.

Тя се отдели от опашката пред караваната и застана под относителния завет на кабината. След като и последният човек от групата се качи в караваната, Марселин започна да подава кашоните с вода и военните порции за извънредни случаи. Карадайн огледа за последен път автовлака. След това се качи в караваната, огледа разположението на хората, показва на Фортнъм радиостанцията и затвори вратата. После заобиколи караваната отзад и откачи електрическите кабели. Караваната потъна в мрак, с изключение на светлините на стоповете.

— Готови ли сте? — попита Гонзалес.

Шофьорът му махна с вдигнат нагоре палец.

— Тогава късмет и Бог да ви пази!

Карадайн помогна на Барбър да се изкатери в кабината, след това заобиколи откъм предницата и се качи на мястото на шофьора. Провери набързо уредите и инструментите, като поглеждаше в списъка, който бе закачен на стената зад гърба му. Сложи си колана и взе микрофона на радиостанцията, закачен на арматурното табло.

— Чувате ли ме отзад?

— Съвсем ясно — отговори Фортнъм.

— Чудесно.

Той остави микрофона на място и я погледна.

— Готова ли си?

Тя кимна.

— Тогава да тръгваме. — Първо освободи спирачката за паркиране, включи на скорост и отпусна леко съединителя. Камионът потрепери, а после бавно пое напред.

Барбър гледаше през прозореца виещия се пред тях сняг. Когато започнаха да потъват в необятния мрак, последното, което видя от база „Страх“, бяха тримата войници, Гонзалес, Марселин и Филипс, застанали до празната шейна с готови за стрелба оръжия, които ги гледаха как се отдалечават.

През последния час офицерският стол беше сцена на трескава дейност. Довеждаха групите една по една, проверяваха тяхната готовност, а после войниците ги отвеждаха в сборния район. Гонзалес се обърна към Конти и го призова да прояви разум и да замине с останалите. Конти, който гледаше заснетия от Фортнъм материал, почти не го слушаше. Накрая сержантът измърмори, че той не си заслужава усилията да го качват насила на камиона, и го предупреди да си стои в апартамента.

— Нали искаш да снимаш? Когато го убием, може да филмираш останалото от него.

Двамата войници Марселин и Филипс се върнаха, за да отвеждат последната група от шест човека до сборния район.

Тримата останаха сами.

Кери огледа другите двама в столовата. Конти, приключил с гледането на заснетите кадри, трескаво драскаше бележки в големия режисьорски тефтер, с който изглежда никога не се разделяше. Улф беше взел два големокалибрени пистолета от запасите на базата и си играеше с тях. Начинът, по който започна да вкарва с палец патроните в резервните пълнители, сякаш пълни кутийки с ментови бонбони, показваше, че може да борава както трябва с оръжията.

Това не помогна на Кери да се почувства по-добре. Тя ставаше все по-несигурна дали решението ѝ да остане е правилно. Да бъдеш верен на един проект е едно, а амбицията — съвсем друго нещо. Но да заседне тук, където вилнееше някаква машина за убиване, все повече ѝ се струваше глупав начин да направи кариера.

Тя опита да се отърси от съмненията. Нали и двама от учените бяха избрали да останат при своите данни и проби? Логан също беше избрал да остане с тях. А Маршал... той беше някъде навън в бурята и също щеше да се върне. Между другото, не биваше да забравя, че тук има и група военни. Обучени да воюват, те разполагаха с впечатляващ оръжеен арсенал и след като заминеше камионът, щяха да започнат

лова. Тя си каза, че шансовете ѝ за оцеляване тук, на топло и сухо, са по-високи, отколкото в осемнадесетосния камион на леда.

Конти остави химикалката, прегледа бележките, които току-що бе нахвърлил, и погледна към часовника.

— Камионът вече трябва да е заминал — каза той. — Време е.

Улф свали пистолета.

— Време за какво?

— Да заснемем лова, разбира се. Ще започне всеки миг. Не мога да рискувам да го изпусна.

Улф се смръщи.

— Емилио, сериозно ли говориш?

Конти взе видеокамерата и провери настройките ѝ.

— Искаше ми се да заснема и как заминава камионът, но не можех да поема този риск. На Гонзалес можеше да му хрумне да ме качи насила. По-късно ще го разиграем отново. Обаче ловът не може да се инсценира. Това е моментът, който чакахме, към който ни водеше всичко станало досега.

— Това е лудост — думите изскочиха, преди Кери да се усети, че ги произнася.

Режисьорът се обърна към нея.

— Какво си мислиш? Аз ще стоя настрана от войниците. Ще ги следвам по шума и те никога няма да разберат, че съм там, докато не започнат да стрелят. А тогава ще е твърде късно да направят нещо.

— Но ще си в опасност... — започна Кери.

— Да не мислиш, че тук съм в по-голяма безопасност? Аз лично бих предпочел да съм по-близо до карабините.

— Кери е права. Войниците съзнателно се излагат на опасност. Това означава, че и ти ще бъдеш изложен на нея.

— Тогава ела с мен — Конти кимна към оръжията — и ги вземи. По-добре да не се разделяме.

Улф не отговори.

— Чуй ме — започна Конти. — Ние дойдохме тук, за да заснемем този звяр. Не разбираш ли каква възможност ни се предоставя? Това е нова история, много по-велика от всичко, което някога сме очаквали. Наистина ли мислиш, че ще си седя в това помещение и ще си въртя палците, докато филмът на моя живот, а

може би и кадрите на всички времена, се развива на хвърлей място оттук?

Когато никой не отговори, той скочи на крака и започна да крачи насам-натам из столовата.

— Разбира се, съществува известна опасност. Обаче това ще превърне заснетото в най-вълнуващия документален филм, който някога е правен. Ние живеем събитията така, както те се развиват. Суровият материал ни заобикаля отвсякъде. Ние тримата, режисьорът, изпълнителният продуцент и кабелната телевизия, представляваме документалния филм. Той е толкова експериментален, колкото никой друг, игрален или документален, не е бил досега. Той е толкова органичен, колкото не е бил никой проект, който се развива по сценарий и разкадровка. Не разбирате ли? Свидетели сме на зората на напълно нов филмов жанр!

Докато говореше, лицето на Конти се зачерви и очите му заблестяха. А гласът му потреперваше с почти месианска увереност. Въпреки страха си Кери започна да изпитва вълнение. Улф слушаше мълчаливо, а очите му следяха режисьора, докато крачеше напред-назад.

— Има и нещо друго — продължи Конти. — Ашли е мъртва. Тя жертва живота си за този проект. Трябва да го направим, дори и само заради нея. Сега аз ще бъда водач.

За известно време се възцари мълчание. След малко се обади Улф:

— Наистина ли смяташ, че можеш да го направиш?

— Учил съм за оператор. Ще заснема такива кадри, че Фортнъм ще захвърли камерата от срам. — Конти се обърна към Кери. — Аз ще снимам, но сцените ще минат по-гладко, ако ти се заемеш със звукозаписа.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Ще си закача преносимия миксер.

Конти кимна.

— Аз ще приготвя останалото. Кери, ти вземи радиостанцията. След пет минути тръгваме.

Маршал караше снегомобила толкова бързо, колкото му стискаше във виещите се около него облаци сняг и лед. Снегът бе намалял, но за сметка на това вятърът беше станал по-силен и пищеше около вратите и прозорците на голямото превозно средство. Сигурно скоро щеше да се съмне, но часът сякаш нямаше значение в тази ничия земя на монохромна сивота. От време на време му се струваше, че е под вода, като че земята и небето са се слели от яростта на бурята в странен нов елемент, някаква химическа суспензия, през която снегомобилът си пробиваше път.

Маршал хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Усугук седеше с кръстосани крака в задната част на кабината, а в скута му лежеше медицинската кесия. Беше оставил очуканата си карабина в снежната къща и сега бе невъоръжен. С отметната назад качулка и открито, набръчкано от времето лице, изглеждаше смален от парката, която го обгръщаше. Въпреки че Маршал няколко пъти се беше опитал да го въвлече в разговор, тунитът не каза много по време на пътуването на юг. Вместо това лекичко се полюшваше, но не от друсането на снегомобила, и сега беше започнал тихичко да си напява нещо.

Маршал направи още един опит.

— Когато бяхме в твоя лагер, ти каза, че времето ти за лов е минало. Ловец ли си бил?

Усугук се изправи.

— Да. Велик ловец, но това беше преди години, когато още бях малък човек.

— Малък човек? Има нещо, което не разбирам. Защо живеете толкова навътре в сушата, далеч от морето? При този климат не бива да се отказваш от нищо. Там няма храна, като се изключи някоя случайна бяла мечка. Ти сам го каза: животът е толкова по-лесен, когато живееш по крайбрежието.

На Усугук отново му трябваше известно време, за да отговори:

— По-лесният живот не ме интересува.

— Искаш да кажеш, че ако другите не се върнат, ще останеш да живееш сам в пустошта?

Последва дълго мълчание.

— Това е моята *рокталиик*.

Маршал отново стрелна поглед към огледалото. Мъжът знаеше нещо, поне това беше ясно, но щеше ли да помогне? Щеше ли всичко това да се окаже живописна смесица от митове и ритуали, много интересни за гледане, но напълно безполезни? Можеше само да се надява да не стане така.

Те продължиха да пътуват в мълчание на юг. Маршал следеше с едно око джиписеа, а с другото виещия се на светлината на фаровете сняг. Врѳх Страх вече беше близо и той намали скоростта, напргайки се да види трѳбите от лава и пукнатините в магмата, които можеха да зейнат предателски под скриващата ги снежна покривка. След десет минути малка светла точица започна да премигва в мрака вляво от тях. След това станаха две, а малко по-късно половин дузина. Маршал поправи курса и минути по-късно пред тях се появи телената мрежа на оградата с бодлива тел отгоре, насечена от светлосенките на фаровете. Вместо да спре на паркинга отвѳн, той направи маневра, мина през портала и се запромѳква между временните сгради, насочвайки снегомобила към главния вход. За своя огромна изненада забеляза, че влекача на Карадайн и караваната на Ашли Дейвис ги нямаше. Голямото незаснежено място зад оградата сочеше къде бяха стояли. Наоколо се виждаха множество следи от стѳпки, които вятърът още не бе успял да заличи.

Маршал паркира колкото можа по-близо до двойната врата, после угаси двигателя и кимна на Усугук. Тунитѳт дойде в предната част, двамата излязоха един по един от машината и се приведоха от ледената фъртуна. Маршал отвори вратата и влезе вѳтре. След известно колебание Усугук също прекрачи прага.

Помещението за аклиматизация приличаше на полесражение. Десетки гардеробчета зееха отворени, а по пода се тѳркаляха дрехи и пакети с военни порции. В ѳгъла стоеше рѳчна количка, пълна с оръжия и муниции. Маршал отиде при нея и с голямо нежелание взе една карабина М16 и няколко резервни тридесетзарядни пълнителя. Напѳха пълнителите в джобовете на парката си и преметна автоматичното оръжие през рамо.

Входното фоайе по-нататък беше тъмно и празно. Той се спря за миг и се ослуша. Базата беше свръхестествено тиха. Не се чуваше ехо на крачки, нито далечно бръмчене на разговори. Маршал тръгна към централното стълбище, в посока към жилищната част на равнище Б. Усугук го следваше на известно разстояние, без да поглежда наляво или надясно. Тунитът изглежда не се интересуваше от заобикалящата го среда. Човек оставаше с чувството, че иска да види колкото може по-малко. На лицето му беше изписано напрегнато, почти болезнено изражение, сякаш у него кипеше някаква вътрешна борба.

Равнище Б беше също така безлюдно. Докато минаваха край Операционния център, кабинетите, жилищните помещения, които доскоро кипяха от различни дейности, Маршал започваше все повече да се чуди. Какво се беше случило? Къде бяха всички? Дали не се бяха оттеглили на някое сигурно място дълбоко в базата — безопасно убежище или последен редут?

Имаше едно място, в което беше сигурен, че ще намери хора: лабораторията по физика и биология. Докато се приближаваше, разбра, че не е сбъркал, защото отвътре се чуваха приглушени гласове. Отвори вратата и видя не само Феръдей, но и Съли и Логан. И тримата трепнаха, когато той влезе. Логан се изправи бързо и хвърли пълен с любопитство поглед на Усугук. Съли, който седеше на една странична маса, само кимна, докато пръстите му бродираха нервно по плота. Една от големокалибрените карабини, с които се пазеха от възможни нападения на бели мечки, беше облежната до него. Феръдей местеше поглед от Маршал върху Усугук и обратно.

— Успял си — отбеляза Логан. — Браво на теб.

— Къде са всички? — попита Маршал.

— Заминаха с караваната — отговори Логан.

— Нещото уби Ашли Дейвис и един от войниците — обясни Съли. — Видя сметката и на двамата.

Хладни тръпки обхванаха Маршал.

— Боже мой, това прави трима убити досега.

— Гонзалес и неговите хора са тръгнали да го гонят — добави Съли.

Логан махна с ръка към Феръдей и Съли.

— Казах им за дневника и защо си тръгнал за лагера.

— А какво стана с него? — попита Маршал.

— Дешифрирах още няколко откъса. Нищо полезно.

Маршал се обърна към шамана.

— Ние знаем за научния екип отпреди петдесет години. Били са осем. Седем са умрели внезапно от очевидно насилствена смърт. Казах ти какво е записал един от тях: „Тунитите знаят отговора“. Отговорът на какво — това не знаем. И така, можеш ли да ни помогнеш?

Докато говореше, в Усугук сякаш настъпваше промяна. Болезненото изражение бавно изчезна от лицето му и вместо него се появи нещо, което Маршал определи като примирение. Няколко секунди тунитът не отговори. А после бавно кимна.

— Можеш? — нетърпеливо попита Логан. — Значи знаеш какво се е случило?

— Да — Усугук кимна отново. — Аз съм оцелелият.

Когато навремето даваше наряд в база Страх, като млад, спазващ устава войник през 1974 г., Гонзалес беше участвал в редките учения за борба срещу проникнал в базата противник. По онова време се проведоха шест подобни тревоги. Съобщаваха им, че група руски саботьори са проникнали в базата, и им възлагаха да ги спрат. Разбира се, дори по онова време базата вече от двадесет години не работеше и това не беше нещо повече от военна игра. Но се смяташе за добра подготовка, особено за онези, които преминаваха от инженерния корпус в редовната армия. Пък и човек запаметяваше подобни неща: Гонзалес все още живо си спомняше прошепнатите заповеди, готовите за стрелба оръжия, вратите, отваряни с изненадващ ритник.

Сега до голяма степен изпитваше същото.

Щом влекачът и караваната заминаха, войниците приготвиха оръжията си и след кратък инструктаж и напомняне от страна на Гонзалес да бъдат предпазливи те се разгърнаха в южното крило. Придвижваха се надолу по коридорите в почти пълна тишина. Гонзалес командваше с жестове или с единични думи. Бяха минали покрай лазарета и приближаваха мястото, където бяха нападнати Флюк и Дейвис. През последния час сержантът минаваше по този път за втори път. Миналия път бе закъснял с няколко секунди и не можа да се включи в ставащото. Флюк беше разкъсан буквално на две части, но Дейвис поживя още малко. Гледката не беше красива. Сега и двата завити в найлони трупа лежаха в залата за аутопсии на лазарета на мястото на изчезналия Питърс.

— Добре — прошепна той. — Ще заемем позиция пред сборното място. Филипс, разузнай набързо.

Филипс, който беше начело, вдигна палец в знак, че е разбрал. Гонзалес погледна назад към Марселин. Ефрейторът кимна.

Тайно в себе си Гонзалес беше доволен, че Марселин се държи. Той беше единственият, успял да зърне създанието, и това едва не го деморализира. Но или се беше стегнал, или добре се преструваше.

Наряди като този, на гъза на географията по средата на нищото, обикновено не привличат каймака на корпуса, но сержантът беше доволен от сегашния екип. Вярно, че бяха „казармени дембели“ от инженерния корпус без боен опит зад гърба си. Но не бяха плачльовуци, нито се правеха на примадони. Беше виждал мъже да полудяват напълно от студа, самотата и еднообразието. Но тази група я биваше. Те разбираха, че всеки ден в база „Страх“ ще прилича на вчерашния.

Всъщност това беше вярно до скоро.

Гонзалес погледна над рамото на Марселин към Крийл. Едрият бригадир се хилеше като идиот. По колана си беше напъхал два пистолета, а в ръка размахваше карабина Д4 с подцевен гранатомет, сякаш бе Рамбо. Крийл беше неизвестна величина. Гонзалес изпитваше известни съмнения в твърденията му, че е служил в Трета танкова, но поне вече знаеше как се борави с оръжие. И макар три автомата да изглеждат напълно достатъчни, сержант Гонзалес беше предпазлив човек. Още един пръст на спусъка е добра застраховка.

Беше размишлявал дали да не се обади на началството и да изчака по-нататъшни заповеди. Но преминаването на заповед по веригата на командването щеше да отнеме часове, ако не и повече, а Гонзалес не беше в настроение да чака. Още повече че не изпитваше особено желание да обяснява какво точно представлява онова, което щяха да преследват. По време на командването му вече имаше три смъртни случая, а той разполагаше с широки пълномощия на това отдалечено от властите място. По-добре да остави разкъсания от куршуми труп сам да дава обяснения.

Сега сборният район се намираще точно пред тях. На сумрачната светлина в коридора Гонзалес видя, че вратата зее полуотворена под странен ъгъл на изкривените си панти.

— Помни — каза той на Филипс. — Бавно и без да се надигаш.

— Да, сър. — Редникът свали своята М16. С готово за стрелба оръжие той се приближи до касата на вратата и се промъкна край нея. Десет секунди по-късно даде знак, че е чисто. Гонзалес махна на другите да влязат и тръгна след тях. Помещението беше в същия вид, както го бяха оставили: вихрушка от кървави петна, разплискали фантастични шарки по пода и по основите на понижаващите

трансформатори. Бяха успели да затворят входния панел на тунела за поддръжка, но помещението все още беше неприятно студено.

Той хвърли поглед на Марселин. Ефрейторът беше зает да извърща поглед от кървавите петна. Лицето му имаше зеленикав вид.

— Ефрейторе? — повика го малко по-високо Гонзалес, за да заглуши бученето на трансформаторите.

Очите на Марселин се стрелнаха към него.

— Сър?

— Добре ли си?

— Да, сър.

Гонзалес кимна и отново насочи очи към реките от кръв. Десетките кървави следи бяха оставили отделни очертания, свидетелство на трескавите събития, които се бяха случили преди малко. Някои от тях водеха към коридора и обратно към лазарета в посоката, от която бяха дошли войниците. Но имаше и друг комплект следи, ако можеха да бъдат наречени така, които водеха в другата посока и още по-навътре в базата. Той откачи фенерчето си от колана, включи го и започна да ги оглежда. Те представляваха големи разкривени розетки. Криви нокти, дълги и жестоки на вид, стърчаха от всяка следа.

Той ги изучава втренчено доста дълго време.

Гонзалес се смяташе за обикновен човек, който има малко потребности и още по-малко изисквания. Той никога не се беше нуждаел от компанията на други хора и единствената гордост, която познаваше, беше тази да си свърши добре работата. Затова никога не се бе натискал за повишение и никога не бе изпитвал силно желание да напредне отвъд чина на сержант. Чувстваше, че той е най-подходящият за него. Достатъчно висок, за да може да налага своята представа за порядъка на нещата, но не толкова, че да изисква нежелани отговорности. Това беше и причината Гонзалес да е единственият войник, останал по-дълго от осемнадесет месеца в база „Страх“. Истината беше, че вече беше прекарал тук повече от тридесет години. Никога нямаше да забрави лицето на майора във Форт Макнейр, когато, връщайки се от отпуск след първата командировка в база „Страх“, той помоли да бъде изпратен отново там. Би могъл да се пенсионира още преди години, но не можеше да си представи да върши нещо друго, освен да прави всичко възможно тази извадена от

употреба и забравена инсталация да получава най-добрите грижи. Нямахте семейство и притежаваше малко неща извън Библията и високия куп криминални романи, които вечер четеше отново и отново по азбучен ред на заглавията. Беше прекарал толкова време в компанията на собствените си мисли, че скоро тя се превърна в най-предпочитаната. Съществуването му беше просто, но добре подредено, разумно и предсказуемо, точно както той обичаше.

Затова кървавият отпечатък, осветен от лъча на фенерчето му, предизвикваше толкова неприятно чувство на тревога у него.

Мислите му бяха прекъснати от Крийл, който зареди подцевния гранатомет на своята карабина.

— Трябва да знаеш — каза бригадирът, — че веднъж чичо ми спечели африканско сафари. Честна дума. Първа награда в лотария за лосовете. Така можа да отстреля африкански бивол. Хвалеше се с този лов дълги години.

За нашия лов тук никога няма да ти позволят да се пъчиш, помисли си Гонзалес. Той огледа хората си.

Филипс осветяваше с фенерчето си пода и стените и пръските кръв изскачаха или изчезваха под местещия се кръг светлина. Марселин стоеше на прага и гледаше към коридора с наклонена глава, сякаш се вслушваше в нещо.

— Готови ли сме? — попита тихо Гонзалес.

— Да, по дяволите, готови сме — отговори Крийл. — Хайде да гръмнем това нещо.

Те се прегрупираха на прага и тръгнаха по коридора. Филипс отново пое челото, като допълваше слабото осветление с лъча от своето фенерче и го плъзгаше бавно насам-натам, следвайки тревожно големите следи. Тук-там по пода имаше капки кръв, които сякаш нямаха нищо общо със следите. Дали създанието не се беше наранило по някакъв начин?

— Исусе — чу се гласът на Филипс, — какви, по дяволите, са тези следи?

Коридорът беше задънен и завършваше с кръстовище. Отляво лежаха няколко неизползвани и празни кабинети, а вдясно се отиваше до помещенията с усилвателите за радарите. Те се спряха, докато Филипс внимателно осветяваше всичко наоколо. Отпечатъците вече не

бяха така ясни, а кървавите капки не бяха толкова чести, но категорично водеха надясно.

Гонзалес усети как му премалява. Помещенията с радарните усилватели бяха тесни, наблъскани с екипировка пасажи и ниши, използвани като складове. Ако създанието беше вътре, щеше да е неблагодарна работа да го вдигнат и отстрелят.

— Да вървим — каза той. — Оръжията за стрелба. Не говорете, освен ако не е крайно наложително.

Той ги изгледа един по един, спирайки се малко по-дълго на Марселин. Зеленикавият цвят се беше оттеглил от лицето на ефрейтора, за да отстъпи място на тревожна бледност.

Когато тръгнаха отново, Гонзалес направи бърза инвентаризация на собствените си чувства. И осъзна, че него също го е страх. Не от това, че може да бъде убит или ранен, тяхната превъзходна огнева мощ щеше да ги защити от това, а от неизвестното, което преследваното от тях същество представляваше. Той си спомни как операторът Тусан пронизително силно бълнуваше, без да си поема дъх, докато не го сложиха на успокоителни. Спомни си и паническите нотки в гласа на Марселин в столовата. „Не ме карайте да го казвам!“ Гонзалес беше прекалено стар и улегнал, за да позволи представите му за природния свят да бъдат грубо преобърнати.

Коридорът представляваше губец се в далечината четириъгълник, пронизван от кръгове жълтеникава светлина. Филипс държеше фенерчето си насочено към пътя, докато тези на останалите облизваха лявата и дясна стена с несъгласувани движения. Отминаха стълбището, което водеше към равнище В и спалните помещения на редниците и сержантите, след това поредицата помещения, използвани някога за набиране и оценка на данни. Четирите врати бяха затворени и по тях не се виждаха следи от повреди, а малките, защитени с решетки прозорци бяха непокътнати.

— Къде да се целим? — чу той Крийл да пита нетърпеливо от ариергарда. — В главата, в сърцето или корема?

— Просто не спирай да стреляш, докато не падне — отговори Гонзалес.

Пред тях лежеше тесният отвор, който водеше към помещенията на радарните усилватели. Там цареше пълен мрак. Филипс влезе

първи, плъзгайки се наляво от прага. Гонзалес го последва, протегна се напред и натисна ключовете за осветлението с дланта на ръката си.

Радарните усилватели се намираха в няколко големи помещения, подредени едно след друго. Те бяха пълни с големи метални стелажи, подредени един до друг — истинска библиотека на технологичната отживялост. Първият стелаж се издигаше като стена точно пред тях, а високите му лавици бяха пълни с остарели уреди за сканиране на радарите, за извличане и оценка на информация: тъмни катодни екрани, дънни платки, накичени като с гирлянди от електронни лампи и многоцветни буренаци от преплетени кабели.

— Накъде води? — прошепна Крийл.

— Наникъде — отговори Гонзалес. — Задънена секция.

— Прекрасно. Ако нещото е тук, значи сме го сгасили в ъгъла.

Никой не отговори.

Гонзалес надникна иззад високия метален стелаж, поглеждайки първо наляво, а после надясно. След това се обърна към Филипс и Марселин.

— Вие двамата поемете дясната страна и си пазете гърбовете.

Те кимнаха, обърнаха се и запълзяха в тясното пространство между стената и първия стелаж с готови за стрелба оръжия.

Гонзалес се приближи към Крийл.

— Ние ще тръгнем отляво. Ще се срещнем при задната врата. Ако видиш нещо, независимо какво, сигнализирай.

— Разбрано.

Гонзалес тръгна покрай стелажата, докато не стигна до лявата стена на помещението. Там зави бързо зад ъгъла и огледа района. Краищата на останалите стелажи отстъпваха назад в помещението, а тесните коридори между тях тънеха в мрак. Вляво по протежение на стената имаше дълбоки ниши, предвидени за допълнителни складови пространства. Гонзалес си пое дълбоко дъх и тръгна отново напред, оглеждайки всеки ред стелажи, докато минаваше покрай тях. В края на всеки различаваше неясните фигури на Филипс и Марселин, които правеха същото, докато се придвижваха напред от дясната страна.

Не му трябваше повече от минута, за да стигне до задния край на помещението. Там зави и тръгна покрай стената, докато не се срещна с другите пред вратата, която водеше към второто помещение с радарни усилватели.

— Нещо за отбелязване? — попита сержантът.

Филипс поклати глава.

Гонзалес кимна. Помещението не само изглеждаше празно, но и вдъхваше подобно усещане. Претърсването на секцията с радарните усилватели започваше да изглежда губене на време. Създанието вероятно беше отстъпило надолу към равнище В. Защо да се навира тук в тази задънена част?

— Да прегледаме и следващото — каза той, протегна се през вратата и запали лампите в помещението пред тях. — Същата процедура.

Второто помещение приличаше на първото: високи рафтове, пълни с отдавна забравени уреди. То имаше същия мъртъв вид като първото, като се изключи слабото боботене, много ниско, по-скоро почувствано, отколкото чуто, което очевидно се дължеше на излишен въздух в отоплителната система. Гонзалес и Крийл отново поеха лявата страна, крачейки бавно и тихо покрай стелажите, а останалите двама тръгнаха отдясно. Стигнаха до задния край, който заради изгорялата крушка беше сумрачен, и отново се присъединиха към Филипс и Марселин пред входа към третото помещение.

Гонзалес надникна в мрака пред тях.

— Ще го проверим само за да сме изчерпателни. След това ще се върнем при стълбище 12 и ще проверим равнище В. Да вървим. Процедурата остава същата.

— Подушвате ли? — попита Крийл.

— Какво? — попита Филипс.

— Не знам. Мирише на нещо като хамбургери.

Гонзалес се протегна навътре и отново запали лампите. Няколко флуоресцентни пръчки започнаха да примигват и заработиха. И тогава най-близката потъмня с тихо пращане.

Той се смръщи. Мамка му, пак ли. Точно сега ли намери проклетият баласт да изгори? Далечният край на помещението беше полуосветен, а пространството точно пред тях тънеше в сумрак.

Филипс изсумтя.

— Избрал си странно време да огладнееш — подхвърли той на Крийл.

Гонзалес мина през вратата, а останалите го последваха.

— Не бе, човече. Нямах предвид *сготвен* хамбургер.

Гонзалес зави наляво, готвейки се да мине отново покрай стелажите. Крийл го следваше плътно, но сержантът се закова на място.

Отпред, на мястото, където стените се събираха, можеше да различи първите няколко складови ниши. Обаче в едната от тях нямаше радари с металически страни, както в другите. Вместо това на дъното ѝ лежеше някакъв предмет. Той изглеждаше матов на слабата светлина.

— Сърцето ме боли — обади се Марселин.

Гонзалес се пресегна за фенерчето на колана и заби лъча му в нишата. Светлината извади на показ омачкан прозрачен найлон със засъхнала кръв в него.

Питърс.

В този миг Марселин започна да хленчи.

Гонзалес рязко се обърна. *Нещо* надничаше към тях от противоположния ъгъл на стелаж. В краткия миг, през който го видя, Гонзалес забеляза гъста, рунтава тъмна козина, голямо ухо със сърцевидна форма като на прилеп, израснало от страни на главата, и едно жълто око.

Имаше и нещо друго. Главата беше твърде високо... прекалено високо от пода...

Ушите му заглъхнаха, когато гранатометът на Крийл изтрещя. Гранатата прелетя покрай стелаж и избухна след удара в един рафт на около метър и нещо от мястото, където се беше показала главата. Помещението се разлюля. Червено-жълт пушек се понесе на кълба към тях, а наоколо завая дъжд от метални късове и парчета стъкло от електронните лампи.

— Назад! — изрева Гонзалес.

Те се запрепъваха към второто помещение.

— Заемете позиции в ъглите! — заповяда Гонзалес. — Филипс, Марселин, прикривайте вратата! Внимавайте за кръстосания огън!

Той се оттегли в задния ляв ъгъл, клекна зад последния стелаж, за да използва края му за прикритие, и насочи карабината към тъмния вход. Сърцето му биеше по-силно, откогато и да било.

До него Крийл ломотеше:

— О, Боже, о, Боже!

— Застани зад мен — нареди му Гонзалес. — Ако се покаже, цели се във вратата. Вратата, разбра ли? Ако случайно улучиш моите хора, ще те гръмна.

Но Крийл изглежда не го чу.

— О, Боже...

— Пригответе се! — извика Гонзалес на войниците. От другия край на помещението не се чу отговор, като се изключи тихият хленч, който вероятно идваше от Марселин.

Гонзалес погледна по дължината на цевта на М16, полагайки усилия да овладее внезапния пристъп на паника, който в началото едва не го съкруши. Мина една ужасяваща минута, после още една. Сержантът се опитваше с примигване да отстрани потта, която се стичаше по челото му. Тихият звук, който беше чул преди, сега се усили, изпълвайки ушите и дори главата му с тъпа болка...

Главоболие. Марселин беше споменал и това...

Гонзалес се скова. В мрака на входа нещо се раздвижи.

Той примигна отново и бързо разтърка очи с ръка. Сумрачната светлина правеше номера. Но не — наистина имаше някакво движение в сенките, нещо сиво на тъмния фон. За миг то се спря. След това пак тръгна и бавно-бавно главата му започна да се плъзга навън. Беше трудно да се различат някакви подробности в приглушената светлина, но въпреки това шум, наподобяващ гъргоренето на давец се човек, се понесе от гърлото на Крийл. Парализиран като останалите, Гонзалес стоеше вторачен. То продължаваше да приближава, черно, с формата на куршум, с масивен гръбнак, който се извисяваше до чифт невероятно силни високи рамене. Не приличаше на нищо, което сержантът някога беше виждал. Беше величествено и ужасяващо.

Главата се показа напълно от вратата, втречена в посоката, където се намираха Марселин и Филипс. Докато Гонзалес гледаше, тя отново се размърда и мъчително и безочливо бавно се обърна, за да погледне към него. Жълтите очи сякаш приковаха неговите.

Тогава челюстите се разтвориха и очите на Гонзалес се спуснаха към тях... Боже мили, какви са тези...

Изведнъж усети, че пантите на здравия му разум започват да се разхлабват. Пръстът му започна спазматично да се гърчи около спусъчната скоба.

Гъргоренето в гърлото на Крийл спадна до ниско оплакване, а после неочаквано премина в пронизителен вой.

Тогава нещото се хвърли към тях.

Всичко се случи едновременно. Крийл нададе нечленоразделен писък, хвърли се инстинктивно назад и същевременно насочи оръжието си. Филипс и Марселин откриха огън от далечния ъгъл. Куршумите им заваляха по стената, а рикошетите започнаха да свирят над главата на Гонзалес с остри писъци. Сержантът бе брутално изхвърлен на една страна, когато нещото се стовари върху Крийл. Чу се нисък пукот като откъсването на пилешко бутче от ставата и бригадирът зави отново, този път от болка. Гонзалес скочи на крака, грабна оръжието си, завъртя се и се прицели. Веднага видя, че за Крийл беше твърде късно. Съществото го разкъсваше като парцалена кукла, докато нагоре изригваха фонтани кръв и плът, изпълвайки въздуха с червена мъглица. Останалите бяха престанали да стрелят. Докато Гонзалес зяпаше вторачено, нещото погледна към него, а лицето му се беше превърнало в червена маска. На сумрачната светлина на Гонзалес му се стори, че краищата на устата му се разтягат в нещо, което не можеше да е друго, освен усмивка. А после вече тичаше, тичаше, покрай стелажите и навън от вратата след Филипс и Марселин, през първото помещение и навън по коридора и продължи да тича и да тича...

Въздухът в лабораторията по биология се изпълни с напрежение. Всички в помещението се вторачиха продължително в Усугук. От своя страна тунитът стоеше неподвижно близо до вратата. Ботушите му от тюленова кожа, парката от кожа на карибу и дебел вълнен плат за одеяло силно контрастираха със сивите метални стени и скучните инструменти.

— Значи ти... — повтори Маршал, с удебелен от изненада глас — ... ти си осмият учен!

— Така ме наричат — отговори Усугук.

От другата страна на помещението се обади Логан, като смръщи лице:

— Какво искаш да кажеш?

Дълго време Усугук не отговори. Черните му очи оглеждаха хората един по един. След това се впиха в някаква точка между тях, място, което се стори на Маршал много, много далеч.

— Аз съм възрастен човек — каза той. — Мога ли да седна?

— Разбира се — отговори Маршал и хукна да му донесе стол. Шаманът се отпусна на него и сложи медицинската кесия на коленете си.

— Бях специалист — каза той с безупречен акцент. — Армейски специалист. Израснал съм на сто и осемдесет километра от тук. В миналото моят народ обитаваше селище близо до *Кактовик*. Аз живеях със семейството на моя братовчед. Майка ми умряла при раждането ми. Когато бях на шест, баща ми умря от глад, докато беше на лов за карибу. Аз пораснах глупав, изпълнен с *куник*. По онова време да седя с часове край някой отвор за дишане и да дебна с копие тюлен не ми се струваше достатъчно. Не почитах старите традиции. Не разбирах цикъла на красотата и очарованието на снега. Веднъж годишно през *Кактовик* минаваше човек от армията, който набираше новобранци. Той разказваше безброй истории за далечни места. Вече знаех вашия език, а ръцете ми бяха силни. Така постъпих във войската.

— Замислено поклати глава. — Аз говоря инуитски и тунитски, затова след шест месеца от Форт Блис ме изпратиха обратно тук в базата.

— Базата действаща ли беше? — попита Маршал.

— *Айла* — кимна тунитът. — Всички секции, с изключение на северното крило. Още не го бяха завършили. То трябваше да бъде построено под равнището на снега.

— Защо? — любопитства Логан.

— Не зная. Беше тайна. За някакви опити. Експерименти със звукови вълни. — Усугук замълча. — Армията използва нас, няколкото тунити, да изкопаем леда за северното крило и да поставим подпорите. Всички тунити знаят, че планините са лошо място, обитавано от злите богове. Но ние бяхме малко и бедни, затова беше трудно да устоим на парите от *кидлатет*, белия човек. Моят чичо беше сред работниците. Той го намери.

— Намери какво? — попита Маршал.

— *Куршуг* — отговори Усугук. — Зъбът на боговете. Гълтача на души.

Другите си размениха погледи.

— Какво точно представлява *куршуг*? — попита Логан.

— Онова, което сте събудили.

— Какво? — възкликна Съли. — Същото създание? Не може да бъде.

Тунитът поклати глава.

— Не същото, а друго.

Маршал почувства как изненадата го изгаря. Възможно ли беше това?

Кратко мълчание се спусна върху групата.

— Продължавай — каза Съли.

— То беше обвито с лед в малка пукнатина в основата на крилото — продължи разказа си Усугук.

— Вероятно е било замразено от същия феномен — измърмори Феръдей.

— Чичо ми беше много развълнуван. Той дойде да ми каже и аз отидох при полковник Роуз.

— Командирът на базата — поясни Логан.

Усугук кимна.

— Никой друг не биваше да знае. Чичо ме накара да кажа на полковника, че армията трябва веднага да напусне това място, защото е забранена територия. А *куршуг* е нейният пазач. — Той направи пауза. — Но те не си заминаха. Вместо това полковникът запечата пукнатината и ги повика.

— Повика кого? — попита Маршал.

— Специалните учени. Секретните учени. Пристигнаха преди новата луна. Два товарни самолета, чиито търбуси бяха пълни със странни инструменти. През нощта всички бяха внесени в северното крило.

— Значи затова северното крило е сменило предназначението си — отбеляза Логан. — Първоначалната задача е минала на заден план, докато бъде проучено новото откритие.

— Да.

— Какво стана с твоя чичо и останалите тунити? — продължи Логан.

— Те си тръгнаха веднага.

— Но ти си останал?

Усугук наведе глава.

— Да, за мой вечен срам. Казах ви, че малко разбирах традицията на моето племе. А учените се нуждаеха от помощник, някой, който разбира как действа базата. Някой, който същевременно да изпълнява и ролята на защитник. След като вече знаех за *куршуг*, избрах мен. Държаха се мило и ме включиха в работата си. Наричаха ме „малкия учен“. Единият от тях, *килдатет* на име Уилямсън, се интересуваше от... — Той спря, защото очевидно не можеше да се сети за думата. — Социология. Аз му разказах някои от легендите на моя народ, нашата история и вярвания.

— А създанието? — попита Маршал.

— Беше изрязано много внимателно от леда, извадено от цепнатината и поставено в един от фризерите в северното крило. Учените щяха да го изучат, да го измерят и накрая да го разтопят. Но то скоро се размрази от само себе си.

— Размрази се от само себе си? — повтори като ехо Съли.

— Естествено. — Усугук вдигна рамене, сякаш е удивен от нотките на недоверие в тона на Съли.

Маршал и Феръдей си размениха погледи.

— Живо ли беше? — попита Маршал.

— Да.

— А беше ли враждебно?

— Не... в началото не. Куршуг е лукав демон. Играе си с теб, както малкото лисиче с полевката. Учените бяха заинтригувани. Щом се отърсиха от страха, бяха заинтересувани.

— Техният страх? — попита Маршал.

— *Куршуг* е страшен за гледане.

Логан извади тефтерче.

— Ще го опишеш ли?

— Не.

Отново настъпи мълчание.

— Разкажи ни какво се случи — подкани го Маршал — с учените.

— Както вече ви казах, той се преструваше, че ни зачита. Преструваше се на дружелюбен. Учените продължиха своите наблюдения и опити. Тестваха неговата сила и бързина. Вълнуваха се все повече, особено от неговите възможности да се защитава. Говореха за проверка на интелигентността му, за намиране на начини да му... как го казваха... „намерят военно приложение“.

Но на третия ден то избра да изпълни волята на злите богове. Умори се да си играе с нас. Един от учените, *килдатет* на име Блейн, проверяваше неговия... ловен инстинкт. Не ми казаха какво са искали от него да ловува. Блейн имаше магнетофон със записи на животни в беда: мармоти и снежни зайци. Когато пусна лентата, то се разгневи. Разкъса го на парчета. Ние чухме виковете и пристигнахме на бегом. Когато влязохме, тялото на Блейн се търкаляше из цялата аудиолaborатория. А *куршуг* лежеше заспал на земята с главата му между предните лапи. Беше изял душата му.

Маршал хвърли поглед към Логан. Историкът беше отворил малко тефтерче с кожена корица и трескаво пишеше.

— Учените си тръгнаха, без да докосват тялото, върнаха се в квартирата си, за да разговарят. Някои казаха, че създанието трябва да бъде незабавно убито. Други не се съгласиха, защото било прекалено ценна находка. Може би, твърдяха те, смъртта на Блейн е просто нещастен случай. Създанието се е объркало и е действало в самозащита. Накрая стигнаха до съгласие да продължат изследването.

— Онзи, който се интересува от социология, Уилямсън — каза Логан, като вдигна глава от тефтерчето си, — обсъди ли това с теб?

Усугук кимна.

— Зададе ми много въпроси. Какво знае моят народ за *куршуг*, защо е тук, какво иска.

— А ти какво му каза?

— Казах му истината. Че е пазач на забранената планина. И че Гълтача на души не може да бъде убит.

— Как реагира той?

— Дълго време писа в малката си книжка.

Логан порови из джоба си, извади избледнелия дневник и го подаде на Усугук. Тунитът го отвори внимателно, прелисти пожълтелите страници и го върна, кимвайки с глава.

— „Тунитите знаят отговора“ — цитира Логан. — Може би това е въпрос, а не твърдение?

— Какво стана после? — попита Съли.

— Следващия ден, когато отново влязохме, аз бях въоръжен. То се държеше по различен начин. Беше неотзивчиво и враждебно. Когато учените го насилиха, нападна.

— И уби всички? — прекъсна го Съли.

— Не. Не наведнъж.

— Тогава как?

Докато говореше, тунитът бавно беше навел глава към пода. Сега изведнъж вдигна поглед и ги огледа един по един със замъглени от спомените очи.

— Не ме питай. Не искам да си спомням — отговори той с треперещ глас.

В лабораторията се възцари тишина. Усугук бавно остави погледа си отново да се впие в онази далечна точка. Лицето му се отпусна и по него отново се изписа примирение.

— Стреля ли по него? — попита колкото се може по-внимателно Маршал.

Усугук кимна.

— Какво стана?

— Куршумите го раздразниха.

Сега се намеси Логан.

— А ти как се измъкна?

— То... ни преследваше. Онези, които останаха живи, се опитваха да избягат от северното крило. То ни разпръсна един път, после втори. Накрая останахме само аз и Уилямсън. Криехме се в помещението с ел. таблата недалеч от люка за напускане на северното крило. — Говорът му се забави, започна да се накъсва. — Излезе от сенките... Уилямсън изпищя... то се хвърли върху му... той залитна назад и падна върху оголената част на връзката... стана късо, получи се ярко сияние и много пушек... Аз избягах колкото можех по-бързо от северното крило.

Настъпи дълга пауза, която никой не наруши.

— Полковник Роуз повика специален екип — най-накрая заговори отново Усугук. — Когато се върнахме в северното крило, намерихме *куруг* все още легнал върху тялото на Уилямсън. Вече не мърдаше.

— Мъртво? — предположи почти шепнешком Съли.

Усугук поклати глава.

— Решило бе да продължи нататък. Да изостави телесната си същност.

— Какво направиха с тялото му? — попита Маршал.

— То изчезна.

— Какво? — изуми се Съли.

— Върнаха се по-късно с чувал за трупове, но вече го нямаше. — Тунитът отново ги изгледа един по един.

— Станало е това, което ви казах. Избрало е да се върне към духовната си форма.

Съли поклати глава.

— Вероятно е изпълзяло някъде, за да умре. Те са бързали да затворят крилото, да прикрият произшествието. Обзалагам се, че не са го търсили прекалено усърдно.

Маршал погледна към шамана.

— А ти? Какво направи след това?

— Уволних се от армията. Взех неколцина от моето село, които бяха готови да ме послушат, и създадох нова общност във вътрешността. Стремяхме се да живеем по стария и единствено верен начин на моя народ, така както беше живял хиляди години преди да дойдат *кидлатет*. Оставих нещата от физическия свят зад гърба си.

Съли не го слушаше.

— Не разбирате ли? — възкликна той. — То е чувствително към електричеството. Това е неговата Ахилесова пета. Трябва да съобщим на Гонзалес.

Тунитът бързо вдигна очи.

— Нищо ли не разбрахте от това, което ви казах? Това не е животно. То е дух от отвъдното. Не можете да го убиете. Това е причината да се върна. За да ви кажа това. Първия път не ме послушахте, но сега трябва. Защото казвам истината. Аз съм единственият, който оцеля.

Съли не отговори. Той прекоси стаята и взе радиостанцията, която Гонзалес му беше дал.

— Има и втора причина да дойда — каза Усугук и се обърна към Маршал. — Създанието, което сте намерили. Каза, че е по-голямо от полярна мечка, нали?

Маршал кимна.

— Точно така.

— Създанието, което учените изрязаха преди петдесет години от леда, беше с големината на арктическа лисица.

Настана смутено мълчание. За известно време никой не помръдна. Тогава Съли вдигна станцията и натисна комутатора.

— Д-р Съли вика сержант Гонзалес. Чуваш ли ме?

От радиостанцията се чуваше само шумът на статичното електричество. Съли опита отново.

— Съли вика Гонзалес. Чуваш ли ме? Край.

Отново само шум.

Докато Съли опитваше за трети път, Усугук стана от стола и се приближи до Маршал и Феръдей.

— Когато дойдохте тук и от небето заваля кръв, се уплаших, че сте събудили още един — каза той. — Затова предупредих всички ви да си вървите. Аз съм шаман. С единия крак съм във физическия свят, а с другия в духовния. Трябва да ми повярвате, че разбирам тези неща.

— Друго създание — повтори Маршал. Все още му беше трудно да смели всичко казано.

— Може би не бива да се изненадваме — обади се Феръдей. — Според Теорията на игрите най-малка е вероятността да се получи най-благоприятният резултат.

— С размерите на лисица — повтори Маршал. — И е убило седем човека.

Усугук кимна.

— Вярвате ли ми сега? Този *куршуг* е дори още по-важен дух. Той няма да си тръгне, както направи предишният. Не можете да го убиете. Не можете да го победите. Можете единствено да си тръгнете. Все още има малка възможност да ви позволи това.

— Но ние не можем да заминем — възрази Маршал. — Прекалено много сме за снегомобила. В капан сме заради бурята.

Тунитът го погледна с бляскащи очи.

— Тогава ми е много мъчно за вас.

— Толкова ли друсва обикновено? — попита Пени Барбър през стиснати зъби. — Имам предвид пътя.

— Не. Обикновено го покриват със слой лед. Но ние прокарваме свой собствен път. Просто се хвани за дръжката, която е за олеле.

— За какво?

— Дръжката над главата ти.

Барбър се протегна, вкопчи се в хоризонталната метална пръчка и стрелна поглед към Карадайн. Кабината на огромния камион беше толкова голяма, че той всъщност беше извън нейния обсег. Имаше чувството, че ръцете му непрекъснато се движат — по волана, към лоста на скоростите или към някое от безбройните копчета по арматурното табло. Никога преди не се беше возила в камион и се удиви колко високо над земята се намират.

— Не трябва да карам с повече четиридесет и осем километра в час — обясни шофьорът с постоянното си парче дъвка в устата. — Не искам да повредя лафета на полуремаркетото. А щом стигнем до езерото, ще трябва да намалим още, но там поне возията ще бъде по-гладка — Той се изкиска.

На Барбър не й хареса смехът му.

— Какво езеро?

— За да стигнем до Арктик Вилидж, трябва да прекосим езерото. Езеро Изгубена надежда. Прекалено широко е, за да го избегнем. Но беше доста студено, така че не би трябвало да имаме никакви проблеми.

— Ти се майтапиш, нали?

— Защо си мислиш, че ни викат арктически шофьори? Осемдесет процента от редовните зимни маршрути са върху лед. Минаващите по сушата са само двадесет процента.

Барбър не отговори. Езеро Изгубена надежда, помисли си тя. Да се надяваме, че няма да се окаже достойно за името си.

— Имаме голям късмет, че духа вятър — продължи Карадайн. — Не позволява снегът да се натрупва и ми помага да намирам най-равния маршрут през вечната замръзналост. Трябва да бъдем много внимателни. Не можем да рискуваме да спускаме гума, защото хората отзад са без отопление.

Барбър погледна в огледалото за обратно виждане. На отразената светлина от фаровете тя с мъка различи сребристите маса на караваната. Вътре имаше тридесет и пет души. Тя си ги представи седнали един до друг. Сигурно не говореха много. Те разполагаха само с едно или две фенерчета за осветление. Вероятно караваната вече беше изстинала.

Карадайн ѝ беше показал как да използва радиостанцията, за да се свързва с Фортнъм. Тя взе микрофона от неговата поставка, провери дали е настроена на нужната честота и натисна комутатора.

— Фортнъм, там ли си?

Чу се кратко пукане.

— Да.

— Как е при вас?

— Засега добре.

— Стана ли студено?

— Още не е.

— Ще ви държа в течение за това как се развива пътуването. Ако имате нужда от нещо, обадете се.

— Разбира се.

Барбър не знаеше какъв е етикетът за приключване на разговор по радиостанция, затова просто остави микрофона обратно на мястото му. Последната част на разговора беше само за повдигане на морала. Разбира се, че нищо не можеше да направи, за да им помогне. Тя погледна към Карадайн.

— Колко остава?

— До Арктик Вилидж? От базата до северния аванпост са триста тридесет и шест километра. Там отиваме.

Триста тридесет и шест километра. Вече пътуваха близо час. Барбър започна да пресмята наум. Оставаха им почти шест часа път.

Отвъд широкото предно стъкло бурята яростно въртеше белите снежинки на фона на пълния мрак около тях. Вятърът вдигаше огромни облаци сняг от земята, оголвайки безлично сивия лунен

пейзаж на вечно замръзналата земя. Карадайн беше включил всички фарове на камиона, включително тези за мъгла. Въпреки лековатия му тон и шегите тя забеляза колко внимателно оглежда земята пред тях и как предпазливо завива, за да избегне всяко възможно препятствие.

Кабината така подскачаше и се клатушкаше, че Барбър не можеше да се освободи от чувството, че зъбите ѝ ще изпаднат. Питаше се как ли я карат Съли и Феръдей в базата и дали Маршал се е върнал. Може би не трябваше да се остави на Съли да я убеди, че се налага да замине. Това беше толкова нейна експедиция, колкото и на всеки от останалите. Тя не беше просто компютърен специалист, а имаше и важни изследвания, които не биваше да изоставя само защото...

Нещо се беше променило. Тя погледна към Карадайн.

— Намаляваме ли?

— Аха.

— Защо?

— Наближаваме езеро Изгубена надежда. По леда не трябва да се кара с повече от тридесет километра в час.

— В караваната няма отопление. Не можем да се бавим.

— Госпожо, нека ти обясня. Когато караш по замръзнало езеро, под леда се образува вълна. Вълната ще ни следва, докато го пресичаме. Ако караш много бързо, тя ще стане твърде голяма и ще пробие леда. Случи ли се това, отиваме на дъното. Ледът над нас замръзва за минути и бързо-бързо ще се уредим с безплатни гробове, които...

— Стига. Разбрах.

Сега от мрака пред тях на светлината на фаровете се появи матов отблясък. Барбър се поизправи на седалката и се вгледа напрегнато и нервно в него. Пред тях се простираше лед, който изчезваше в далечината, изгубен в снежната вихрушка.

Карадайн намали още скоростта, превключвайки на по-ниски предавки, а после остави машината да спре с кратко съскане на въздушните спирачки. Протегна се назад към спалното и извади дълъг инструмент с форма на пневматичен къртач.

— Веднага се връщам — подхвърли той през рамо, докато отваряше вратата.

— Но... — започна тя.

Обаче шофьорът излезе, затвори вратата и скочи на земята, изчезвайки от погледа ѝ, и Барбър замълча. След миг го видя отново да крачи пред камиона — нелепа гледка със своята тропическа риза и инструмент, поставен на рамото. Вятърът беше отслабнал и облаците сняг се виеха около него, сякаш искаха да го помилват. Докато тя гледаше, той стъпи на леда и мина почти стотина метра напред. Тогава свали инструмента от рамо, дръпна връвта и запали двигателчето, после притисна острието към леда. Тя осъзна, че това беше неговият механичен гадател. След тридесет секунди той проби леда и се затътри обратно към камиона. Качи се, отвори вратата и се настани на мястото си. На лицето му грееше широка усмивка. Тънък слой лед покриваше косата и раменете му.

— Знаеш ли, че си голям малоумник? — каза тя. — Да излезеш в бурята само по риза!

— Студът е състояние на ума — отговори Карадайн, остави къртача отзад и след това потри ръце. Дали от студ или от задоволство — Барбър не можа да определи.

— Дебелината на леда е петдесет и шест сантиметра.

— Това лошо ли е?

— Не, напротив. Трябва да е най-малко четиридесет и пет. Този може да издържи двадесет и пет или дори тридесет тона — Той посочи с пръст назад към къртача и се изкиска. — Зная, че това пътуване е бедничко откъм техника. Нямаме възможност непрекъснато да определяме контурите на леда, нито радар за лед, каквито използват по действителните зимни маршрути. Но за сметка на това нямаме и ограничения за товара, нито пък досадни диспечери.

Той я изгледа продължително.

— Добре, ще ти кажа нещо, за да си подготвена. Карането по лед не е като движението по обикновен път. Той се огъва под камиона и вдига много шум.

— Какво?

— По-добре да чуеш сама — усмихна се той, освободи спирачката за паркиране и включи на скорост. — Сега ще се спуснем бавно върху езерото. Човек не бива да стъпва прекалено бързо на леда, за да не го разтегне.

— Да го разтегне? Не, ти сигурно няма да направиш това. — Барбър погледна към привидно безкрайната ледена площ, която се

простираше пред тях. Наистина ли щяха да минат с осемнадесетосен автоvlak по него?

— Добре — Карадайн пусна камиона да пълзи напред към брега, а после погледна отново към нея и намигна. — Ето сега, госпожо, трябва да стискаш палци.

Те изпълзяха на леда с малко повече от шестнадесет километра в час. Барбър се напрегна, когато почувства как клатушкането и блъскането на вечно замръзналата земя отстъпва на много по-тревожното усещане за огъващия се под тях лед. Карадайн се намръщи съсредоточено, стиснал с едната ръка волана и отпуснал другата върху лоста за скоростите. Двигателят започна да вие, докато се придвижваха напред.

— Трябва да поддържам високи обороти — измърмори той. — Това помага срещу завъртане.

Когато напреднаха още по леда, Барбър започна да чува един нов звук — тихо пукане, което се носеше от всички страни, сякаш някой къса целофана на коледна играчка. Тя преглътна мъчително. Не беше трудно да отгатне какъв е този шум. Ледът протестираше под голямата тежест на автовлака.

— Колко има до другата страна? — попита тя с леко одрезгавял глас.

— Шест километра и половина — отговори Карадайн, без да отмества поглед от леда.

Те продължиха със скоростта на охлюв, а пукането на леда се усили. По ледената повърхност се носеше сняг и на светлината на фаровете образуваше вихрушки, смерчове и всякакви други фантастични форми. От време на време Барбър чуваше остър пукот и думкане откъм леда. Тя прехапа устна и започна да отброява минутите наум. Внезапно камионът се отклони и се плъзна надясно. Тя бързо погледна към Карадайн.

— Пристъп на вятъра — обясни той, докато внимателно завърташе волана, за да изправи курса. — Тук сцеплението е малко.

Радиостанцията изпука. Барбър се протегна за микрофона.

— Фортнъм?

— Да. Какъв е този шум отвън? Тук хората започват да се тревожат.

Тя обмисли думите си, преди да отговори.

— Движим се по заледен участък. Сигурно няма да продължи повече от няколко минути.

— Разбрах, ще им предам.

Тя остави микрофона и погледна към Карадайн.

Бавно минаха пет минути, после още десет. Барбър осъзна, че дясната ѝ ръка е изтръпнала от стискане на дръжката над вратата. От лекото огъване на леда, постоянното му пукане и бумтене се напрягаше толкова, че скоро май щеше да полудее. Вятърът стенеше и виеше. От време на време някой по-силен порив отместваше влекача настрана, като караше Карадайн да го изправя с особена предпазливост.

Тя се вираше напред в сумрака. Онова в далечината бряг ли беше? Не, само стена от тъмни снежинки, които висяха във въздуха и се виеха и поклащаха като развяващо се на вятъра перде.

— Ледена мъгла — обясни Карадайн. — Въздухът не може да задържи повече влага.

Странната мъглявина започна да обгръща автовлака като облак от черен памук. Видимостта, която поначало си беше слаба, сега изведнъж спадна до нулева.

— Нищо не мога да видя — възкликна тя. — Трябва да намалиш.

— Не мога, ще изгубя инерцията — отговори шофьорът.

Невъзможността да вижда в съчетание с ужасяващото огъване и пукане на леда под тях дойде прекалено много за Барбър. Тя почувства, че хипервентилира и се дави от безпокойство. Успокой се, скъпа, каза сама на себе си. Просто се дръж. Остават само още минутка или две.

Точно тогава излязоха от облака ледена мъгла и сега Барбър можа да види скалите на далечния бряг, които се очертаваха слабо почти в края на осветяваната от фаровете площ. Усети прилив на облекчение. Слава на Бога!

Карадайн отмести за секунда поглед от леда, за да я погледне.

— Е, видя ли? Не беше толкова страшно, нали?

Внезапно камионът се наклони силно напред, в същото време зад тях се чу силен пукот като изстрел от пушка.

— Слабо място — каза Карадайн и здраво натисна педала на газта. — Тънък лед.

Сега започнаха да се движат по-бързо напред, а големият дизел виеше. Изпод тях се чу друг пукот, този път по-силен. Барбър с ужас видя пукнатината, която с шеметна скорост разделяше на две леда пред

тях. Карадайн веднага зави така, че пукнатината остана между двете предни колела. Обаче отпред се раздели на други, по-малки, и започна да пълзи по леда под най-странни ъгли, подобна на лятна светкавица. Карадайн остро изви волана и буквално подкара по паяжината от пукнатини. Пукането и бумтенето се усилиха двойно. Точно в този миг един силен порив на вятъра блъсна странично камиона. Барбър изплака, когато усети задницата да занася и плашещо да се накланя, заплашвайки влекача да го извие под остър ъгъл и да го обърне върху пропукващия се лед.

— Завъртяхме се! — извика Карадайн. — Дръж се!

Барбър се вкопчи отчаяно в дръжката над вратата, докато шофьорът се бореше трескаво, за да не позволи на автовлака да се обърне. Слабата инерция, която ги тласкаше напред, му помогна малко да изправи машината. Другият бряг се издигаше точно пред тях на по-малко от петдесетина метра. Но камионът все още се въртеше неконтролируемо. Блъсна се в една от скалите на брега с оглушителен трясък, отскочи настрани и се стабилизира. Карадайн отново даде газ и те с рев преминаха от леда върху неравната повърхност на вечно замръзналата земя.

Барбър издиша на пресекулки. Протегна се към микрофона на таблото.

— Фортнъм, Пени Барбър се обажда. Отзад всички добре ли са?

След няколко секунди сред пукането се чу гласът на оператора:

— Малко сме раздрусани, но иначе сме добре. Какво се случи?

— Блъсна ни порив на вятъра. Но вече не сме на леда и отсега нататък ни чака по-спокойно пътуване.

Тя остави микрофона на поставката и случайно погледна към Карадайн. Той гледаше в огледалото. Когато видя изражението на лицето му, безпокойството ѝ се върна.

— Какво има?

— Изглежда скалата, в която се блъснахме, е пробила левия резервоар.

— За гориво? Но нали имаш два?

— Левият беше пълен до горе, а десният само на една трета.

Тревогата направо я прониза.

— Но нали ще ни стигне, за да стигнем до Арктик Вилидж?

Карадайн не я погледна.

— Не, госпожо, не мисля.

Бяха работили бързо при възможно най-малко светлина. Гонзалес не знаеше в каква степен звярът разчита на зрението си, но нямаше смисъл да го улесняват.

Той потупа Филипс по рамото и посочи към слабо осветеното кръстовище пред тях.

— Покрий ъгъла — прошепна той, — а аз ще направя последните връзки.

— Да, сър.

— Ако чуеш нещо, веднага сигнализирай.

— Слушам.

Той гледаше как Филипс върви надолу по коридора, сянка, губеща се сред останалите, и заема позиция близо до кръстовището. След това хвърли поглед на набързо подготвения капан: шест дебел медни кабела, висящи от тавана на около тридесет сантиметра от плитка локва. Грубоват, но достатъчно смъртоносен, щом го завърши. След това се промуши обратно през вратата с надпис — „Електрическа подстанция“.

Влезе и се спря на прага, оглеждайки бъркотията от цапфи, винтови кабелни съединители, оси, ротори и хидравлични възли. Подстанцията даваше подслон на гигантските машинарии, които някога са били използвани за въртенето на радарните чинии. Беше избрал това помещение поради няколко причини: беше близко, разполагаше с достатъчно енергия и бе разположено на единствения път, който водеше навън от секция В. Рано или късно на създаването щеше да му се наложи да мине оттук.

Очите му се плъзнаха към далечния ъгъл на помещението, където стоеше ефрейтор Марселин, подпрял карабината на пода, треперещ и със сведени очи. След като хвана краищата на кабелите, които с Филипс бяха прекарали над тръбите по тавана на коридора и над трегера на вратата към подстанцията, той тръгна към главното електрическо табло. Макар че радарните чинии не се бяха въртели от

почти половин век, електрическите връзки, които ги бяха захранвали, още работеха. Току-що ги бе проверил лично: бушоните бяха прашни, кабелните връзки ръждясали, но все още можеха да понесат значително количество ток. Всъщност нямаше нужда да използва радарите, просто трябваше да пусне електричество до тях.

Защо и как Съли и другите в биологическата лаборатория бяха стигнали до извода, че електричеството е слабото място на звяра, Гонзалес не знаеше, а и не го беше грижа. Просто почувства облекчение, и то голямо, щом научи, че има поне едно. Съставянето на плана и осъществяването му отнеха петнадесет минути. А през това време, слава Богу, беше прекалено зает, за да мисли.

Главното електрическо табло беше монтирано на най-близката стена, закрепено към метала с четири големи керамични изолатора. Той отвори вратата и светна вътре с фенерчето. Четири редици бушони за високо напрежение проблеснаха насреща му. Провери дали токът е изключен, след това използва джобното си ножче, за да смъкне изолацията от кабелите със сечение 13 мм. Колкото можеше по-бързо ги закачи направо към една от сборните шини. Плъзна поглед по таблото, за да се увери, че всички предпазители са откачени. Накрая се протегна, хвана ръчката на шалтера до таблото и го премести в положение „включено“. Чу се леко бръмчене и електрическата верига оживя.

Сега кабелите гъмжаха от 6000 волта и 20 ампера мощност. Този волтаж, три пъти повече от използвания за електрическия стол, щеше да спре сърцето на всеки звяр, независимо колко е голям. Гонзалес не беше оставил нищо на случайността. Задачата на двадесетте ампера беше да сварят чудовището.

Той върна ръчката на шалтера обратно в положение „изключено“ и се обърна към Марселин.

— Ефрейторе, ела тук.

За около минута Марселин остана неподвижен, сякаш не беше чул, но после вдигна карабината си и се приближи сковано, като че ли краката му бяха дървени.

— Ще чакаш тук. Когато ти кажа, дръпни ръчката. Но трябва да го направиш бързо. Разбра ли?

Ефрейторът кимна.

— След това заемаш позиция при вратата. Изчакай, докато нещото стъпи във водата и докосне кабелите. Тогава открий огън и стреляй, без да спираш.

Марселин застана до електрическото табло. Гонзалес хвърли последен поглед на импровизираната връзка, след това излезе в коридора и зае своята позиция, като внимаваше да стои далеч от кабелите. Там провери оръжието си. Извади пълнителя, тупна го леко в пода и отново го щракна на място. После не им оставаше нищо друго, освен да чакат.

Той прехвърли набързо плана наум. Бяха минали повече от тридесет години, откакто беше изучавал основите на инженерните науки, но достатъчно добре си спомняше главното. Електричеството минава лесно през водата. В по-голямата си част организмите се състоят от вода, което ги прави добри проводници на електричеството. Затова окачи няколко кабела под напрежение, та звярът да докосне поне единия, когато минава. Освен това ги спусни ниско, за да не може да пропълзи под тях. Излей достатъчно вода на пода, за да стане плитка локва, и внимавай да се простира от едната стена до другата. Разположи кабелите над локвата и пусни по тях електричество. Когато звярът мине през кабелите, ще затвори веригата и хайде, сбогом.

Планът му се струваше достатъчно сигурен. Всичко, от което имаха нужда, беше нещото да се появи. Той приклепна още по-ниско, за да се скрие. Можеше да вижда неясната фигура на Филипс отпред при кръстовището. Редникът играеше роля на примамка. Позицията му беше отлична, защото от нея се откриваше добра гледка и към двата коридора. Щеше да го види още отдалече. Щом се увереше, че го е забелязал, щеше да се оттегли надолу по коридора покрай кабелите и през водата до мястото, където чакаше Гонзалес. Когато звярът приближеше, щяха да сигнализират на Марселин да включи шалтера и шибаното чудовище щеше да се изпържи.

Гонзалес допря буза в приклада на своята M16 и погледна по протежение на цевта. Докато проверяваше електрическото табло и изтегляше кабелите, той съзнаваше много добре, че създаването може всеки момент да ги изненада. Сега, когато всичко беше готово, имаше време да мисли. Но не желаше да го прави, защото знаеше накъде ще се зареят мислите му. Към спомена как създаването разкъсва Крийл на кучешка храна. И към онези ужасни, безумни, безмозъчни мигове на

бягството от радарните усилватели, без да знае дали в следващия миг няма да усети как зъбите потъват в неговия гръб и как тези лапи откъсват крайниците от тялото му...

Размърда се. Нямахше смисъл да пазят тишина, след като капанът беше вече заложен.

— Ей, Филипс — провикна се той. — Има ли нещо?

От мястото си на кръстовището, осветено донякъде от лампите отгоре, Филипс поклати глава и помахаше отрицателно с пръст.

Гонзалес отново се размърда в мрака. Жалко, че гранатата на Крийл попадна толкова встрани от целта. Затова не беше изненадващо, че не успя да спре звяра. А градушката от куршуми, която последва? Възможно ли беше всички да са пропуснали? Защото, ако не бяха, това означаваше...

Гонзалес не искаше да навлиза в подробности какво точно означаваше това.

Може би беше мъртво. Може би това беше причината. Било е смъртно ранено и сега трупът му лежеше някъде из тъмните коридори. Или се беше спуснало до равнище В. Може би щяха да седят тук с часове в мрака и да чакат...

Гонзалес силно разтърси глава, за да пропъди тези мисли. Той хвърли поглед в подстанцията към неподвижната фигура на Марселин. Ефрейторът беше доста зле. Сержантът обаче бе почти сигурен, че може да се разчита на него да дръпне шалтера. Това беше риск, който трябваше да поеме. Не можеше да бъде на две места едновременно, а Филипс имаше нужда от...

С крайчеца на очите си забеляза движение и то го накара да хвърли поглед надолу по коридора. Филипс махаше трескаво, а на лицето му беше изписан ужас.

— Идва ли? — подвикна Гонзалес. — Видя ли го?

Филипс подхвана неумело с една ръка карабината си, изпусна я и трескаво я вдигна. През цялото време държеше другата ръка над главата си и махаше с нея като нюйоркски веселяк в новогодишната нощ, който върти кречетало.

— Веднага идвай тук! — кресна Гонзалес. — Марселин, пригответи се да включиш шалтера.

Но Филипс не помръдна. Просто си стоеше там, устата му мърдаше, сякаш ужасът му беше отнел гласа.

Гонзалес присви поглед в мрака, дори се смръщи от усилие да види по-ясно Филипс. Когато се вгледа във вдигната ръка, разбра, че тя не просто маха, а сочи. Соци към нещо зад самия него.

Страх скова тялото му. Той бързо погледна през рамо надолу по коридора зад гърба си.

То беше там. Черно на тъмния фон, може би на около петдесетина метра, и се движеше така безшумно, че Гонзалес никога не би го повярвал за толкова огромно създание. Вторачи се с ужас в него. За миг сърцето му спря да бие, но после отново оживя и се заблъска в ребрата. Той залитна назад, вдигна пръски вода и разлюля електрическите кабели, когато побягна, препъвайки се по коридора към Филипс. Не е възможно, повтаряше един глас в някакво далечно кътче на съзнанието му. Този коридор е единственият изход. Няма начин да е минало край нас. Но въпреки това го беше направило. Когато Гонзалес зае позиция до Филипс, той видя създанието да се спира за миг, а жълтите му немигащи очи се втренчиха хладно в тях, преди да се понесе отново напред.

— Марселин! — изрева Гонзалес. — Сега!

От подстанцията не долетя отговор.

— Марселин, дръпни шибания шалтер!

Не се ли чу ниското бръмчене на трансформатора, който предава напрежението? Трудно му беше да прецени заради шума, който вдигаше, докато жадно зяпаше за въздух, и налягането, което отново внезапно усети в главата си. Създанието продължаваше да се носи към тях. Още няколко секунди и щеше да мине покрай вратата на подстанцията... и да стигне до електрическите кабели. Гонзалес се хвърли на земята с притиснат в приклада на насочената М16 буза. Той опита да се прицели в създанието, но цевта на оръжието се вдигаше и спускаше в съзвучие с ударите на сърцето му. Сега създанието тръгна по-бързо, зарязвайки усилията да се промъкна безшумно.

— О, Боже! — повтаряше Филипс с глас, който беше наполовина молитва и наполовина ридание. — О, Боже! О, Боже!

Още една крачка. После още една. Докато ги приближаваше, създанието не отместваше поглед от тях. Не примигваше и не проявяваше ни най-малко колебание. В този поглед имаше нещо толкова страховито, че Гонзалес усети как омеква от ужас.

Единственото, което можеше да направи, беше да стиска пушката, за да не се изплъзне от пръстите му и да издрънчи на пода.

Тогава създанието стигна до водата. Докато Гонзалес гледаше, то се поколеба за миг, но после се мушна напред между два от повесените кабели.

В първия миг не се случи нищо, но после коридорът се изпълни с оглушителен пукот. Живи светкавици затанцуваха от кабел към кабел, извисиха се над могъщата гърбица на съществото и стрелнаха стотици пронизващи езици към тавана. Въздухът се изпълни с миризма на озон. Гонзалес почувства как космите му настръхват. Сив пушек започна да се издига нагоре на гневни вълни, изпълни коридора и скри нещото от погледа му. Чу вой, който постепенно се усилваше, докато трансформаторът се мъчеше да почерпи повече електричество. Лампите примигнаха веднъж, после втори път и последва едно глухо бум, когато трансформаторът се претовари. Коридорът потъна в пълен мрак.

— О, Боже — продължаваше глухо да повтаря Филипс като мантра. — О, Боже!

Светлините светнаха отново, когато вторият трансформатор пое натоварването. Кабелите подскачаха и танцуваха, сипейки дъжд от проблясващи искри. Гонзалес се взря през талазите пушек, отчаяно търсейки да зърне създанието. Трябваше да е мъртво. Трябваше! Нищо не може да оцелее след това...

Главата на нещото изскочи от предния край на пушека. Гонзалес ахна и стисна по-здраво карабината. Когато димът започна бавно да се разнася, можа да види повече от създанието. Петна от обгоряло бяха осяели плешките му. За миг то остана неподвижно като мъртво.

После отвори уста.

В подстанцията Марселин започна да пищи.

Главата на създанието рязко се извърна по посока на шума. То за миг се изправи на силните си бедра. Обърна се и подчертано бавно изчезна през вратата. И докато гледаше, неспособен да помръдне и да направи нещо, сърцето на Гонзалес ускори ударите си в съзвучие с усиливащата се пронизителност на писъците на Марселин.

— Какво беше това? — Конти рязко се обърна, а камерата на рамото му се наклони опасно.

Тримата отново спряха, за да се послушат.

Улф наклони глава настрани.

— Нищо не чувам — обяви той. — Правиш това за трети път.

— Казвам ти, че чух нещо. Смятам, че беше вик. Или може би писък — Конти посочи надолу по коридора. — Дойде оттам.

Кери Екберг проследи сочещия пръст на режисьора с очи. Коридорът изчезваше в мрака. Беше толкова тъмно, че не можеше да види края му. Стори й се, че продължава вечно в ледената пустош под арктическата нощ.

Вече половин час неуспешно търсеха екипа на Гонзалес. Първо опитаха в сборния район, но го намериха пуст, като се изключи голямото количество оръжия, струпани там. След това обиколиха с нарастващи по диаметър кръгове централното крило. Конти започна да става все по-неспокоен и горчиво да оплаква времето, което беше загубил, за да ги убеди да му помогнат. Фучеше отново и отново, че ще изпусне онова, което наричаше „моята неповторима възможност“. Когато се прехвърлиха в южното крило на базата, Кери почувства, че става все по-неспокойна. Струваше й се, че вероятността да намерят групата на Гонзалес или създаването е една и съща.

— Да вървим — коза Конти. — Лазаретът е пред нас.

— Знам — отговори Улф. — И аз бях там, забрави ли? Какво те кара да мислиш, че сержантът е поел по този коридор?

— Чух да говорят, че Ашли и войничето са убити недалеч от тук — обясни режисьорът.

— На мен това ми се струва основателна причина да стоим настрана — обади се Кери.

Конти не си направи труда да отговори. Вместо това включи допълнителното осветление на камерата. Жълта светлина изпълни

коридора и очерта релефно старата екипировка, пръсната покрай стените.

— Като си толкова нетърпелив да ги намериш — обади се Улф, — защо просто не използваш радиостанцията?

— Не мога да направя такова нещо — отговори Конти. — Този сержант не вярва в моята работа. Всъщност никой от тях не ми вярва. Вероятно ще ни излъжат за посоката, само и само да се отърват от нас. Или ще конфискуват камерата. Не можем да рискуваме.

Той тръгна напред по коридора. Повечето врати, край които минаваха, бяха затворени. Онези, които зееха, разкриваха пълни със сенки пространства, натъпкани с непознати съоръжения. Те слязоха по едно стълбище и завиха зад ъгъла.

— Това беше, нали? — обади се продуцентът.

Улф кимна.

Кери последва двамата мъже в малката чакалня. Никога не беше идвала в тази секция на базата и въпреки безпокойството си огледа любопитно прашните медицински запаси и старите, избелели етикети на бутилките, съхранявани в стъклени шкафове. Конти вече беше влязъл в следващото помещение и когато го чу шумно да си поема въздух, тя разбра, че е намерил нещо. Надникна иззад гърба му и видя двете тела в чували за трупове, проснати на масата за аутопсии. Единият беше ненормално къс, сякаш вътре имаше парчетии, а не цял труп. Пластмасовите чували бяха толкова дебело омазани с кръв и течности, че останките бяха напълно неразпознаваеми. Кери бързо отмести поглед.

— Кери — повика я Конти.

Тя беше толкова обхваната от ужас, че не отговори.

— Кери — повтори той, — включи на запис.

Това беше всичко, което можеше да направи: да включи миксера и да пъхне жакчето на микрофонния кабел. Конти закръжи над труповете, а светлината от камерата ги заля безмилостно.

— Те са тук — обяви той в малкия микрофон, закачен на дрехата му, а гласът му беше изпълнен със сериозността на момента. — Най-новите жертви. Единият беше прост войник, който служеше на родината и отдаде живота си, за да защити нашия. Другата е една от нас, Ашли Дейвис, която също изпълняваше дълга си. Дълг, който не е по-маловажен. Тя дойде в това забравено от Бога място, за да разреши

една голяма загадка. Ашли беше неустрашима журналистка, която никога не бягаше от трудностите, никога не се колебаеше да излага живота си на опасност, независимо дали предаването беше забавно или образователно. Онова, което ги уби, още е някъде навън, както и групата воители, които са се заели с неговото унищожение.

Той замълча, но камерата му се спря на покритите с найлон тела, плъзгаше се насам-натам, приближаваше се и се отдръпваше, за да заснеме панорамни кадри.

— Никога няма да ти разрешат да пуснеш това в ефир — обади се Улф.

— Аз мисля за дивидито, което ще следва филма. Режисьорският вариант. — Той свали камерата. — Извадихме късмет.

— Извадихме късмет? — възкликна Кери. — За какво говориш?

— Че ги намерихме тук. Притеснявах се, че са ги пъхнали в хладилника.

Те обаче не извадиха късмет, помисли си Кери. Канеше се да възрази, но реши да замълчи. Така или иначе, нямаше да има полза.

Върнаха се в коридора и продължиха, а стъпките им кънтяха глухо по пода. От време на време Конти ги караше да спират, заставаше неподвижно и се ослушваше напрегнато. На лицето му имаше изражение, което никога преди не беше виждала: странна смесица от лукавост и нетърпение. Тя проблясваше и в очите му. Кери погледна тревожно към Улф. На отразената светлина от камерата лицето на човека от кабелната телевизия беше смръщено подозрително.

Друго кръстовище и поредният безкраен коридор. Конти отново спря.

— Погледнете — каза той и насочи камерата надолу. — Това на пода не е ли кръв?

Кери проследи с очи лъча светлина. Прав беше. На около двадесетина метра пред тях пръски, които можеха да бъдат само кръв, покриваха пода на коридора. Те изглежда идваха от помещение, на чиято отворена врата пишеше „Тунел за поддръжка, вход № 1“. Объркваща плетеница от кървави следи влизаха и излизаха от помещението и продължаваха надолу към далечния край на коридора. Кери усети да я пронизва тревога.

Конти се промъкна напред, притиснал око към окуляра на камерата. Кери го гледаше как насочва обектива към кръвта, плъзгайки го наляво и надясно в дълъг, бавен панорамен кадър. После той пристъпи към вратата, като при това изцапа обувките си с кръв, и започна да заснема вътрешността на помещението. След това махна на Кери отново да включи на запис.

— Тук е било извършено — започна той. — Тук ги е сполетяла неизразимата окончателност на смъртта. Смърт, причинена от нещо, което може да бъде описано единствено като чудовище. Чудовище, чиито тайни сме решени да разкрием... и да им сложим край. — Той махна на Кери да спре записа.

Насочи камерата надолу и развълнувано посочи към пода пред себе си.

— Погледнете. Най-малко три различни групи следи. Трябва да са на Гонзалес и хората му. — Той застина и се взря по-внимателно. — Мили Боже! Това трябва да са следите на чудовището! — Той вдигна камерата и отново панорамира коридора пред тях.

Когато Кери се приближи, тя избегна да погледне в помещението, където Ашли Дейвис и войникът на име Флюк бяха намерили смъртта си. Вместо това се съсредоточи върху голямото неправилно кърваво петно, в което Конти се беше вторачил. Това не можеше да е отпечатък на животно. Не, не можеше. Първо, беше прекалено голям, и второ, формата му бе абсолютно неестествена. Нещо в него силно я смути и тя отмести поглед.

— Красота — мърмореше Конти, докато снимаше. — Направо красота. Единственото по-хубаво нещо би било, ако... — но се усети и млъкна. Свали камерата и стрелна потаен поглед към Улф и Кери.

Сумрачната светлина в коридора намаля, после стана по-ярка и отново намаля. А накрая угасна напълно. Кери се намери в пълна тъмнина. Улф подсвири изненадано. Няколко секунди по-късно лампите светнаха отново, но сякаш по-слабо.

Конти вдигна камерата на рамо и попита:

— Готови ли сте?

— Не съм сигурен, че това е добра идея — каза Улф.

— Какви ги приказваш? Сега знаем къде са отишли. Нали точно затова дойдохме. Трябва да побързаме. — И той закрачи напред. След миг Улф го последва. С голяма неохота Кери пое след тях.

Коридорът завършваше при пресечка, където кървавите следи ясно завиваха надясно. Малката група мина покрай няколко врати и стълбище, което водеше към равнище В, преди следите да избледнеят. Те спряха там, където на пода се виждаше последното бледо петънце.

— И какво? — попита Улф.

Конти посочи напред.

— Коридорът свършва в онова помещение. — После отново намести окото си зад окуляра на камерата и тръгна натам.

Кери остана неподвижна и наблюдаваше как режисьорът върви към двойна врата, на която пишеше „Радарни усилватели“. Тя беше отворена и за нейна изненада, вътре светеха няколко лампи. Докато гледаше, Конти влезе. Първо погледна надясно, сетне наляво. И тогава замръзна. Дълго време остана неподвижен. След това включи камерата и снима може би в продължение на петнадесет секунди. После надникна навън в коридора.

— Кери? — повика той със странен, удебелен глас. — Можеш ли да дойдеш за малко?

Тя zakрачи надолу по коридора и влезе през вратата. Точно пред нея се издигаше огромен метален стелаж, пълен със стари, прашни съоръжения. Когато погледна Конти въпросително, той само кимна към нещо зад гърба ѝ. Тя се обърна и погледна в посочената от него посока. В началото не видя нищо, но после погледна надолу към ъгъла, където се срещаха двете стени. Там лежеше глава, вторачена в нея с изражение, което ѝ се стори почти обвинително. Тя залитна назад, замаяна от двойния удар на шока и ужаса. Част от нея отбеляза, че това някога беше Крийл, бригадирът на хамалите, които бяха наели в Анкоридж. Главата му беше грубо откъсната от раменете, а артериалната кръв бе образувала езерце около нея. Малко по-нататък два обути в ботуши крака стърчаха почти дяволито иззад края на металния стелаж.

Тя изстена и бързо заотстъпва. Блъсна се тежко в нещо. Когато се обърна, лицето ѝ се озова право срещу широкоъгълния обектив на камерата. Той я беше заснел. Тя виждаше отражението на лицето си в стъклото: малко, бледо, наранено и уплашено.

— Спри! — чу се да вика. — Проклет да си, спри, спри, спри веднага!

— Свърших с анализа на кръвта — тихо обяви Феръдей.

Маршал погледна към него. Биологът беше вдигнал очи от мястото си зад центрофугата с фиксиран ъгъл. Беше прекарал последните няколко минути в шетане насам-натам между стереозум микроскопа и центрофугата. Отпечатъците от очулярите му придаваха вид на миеща мечка.

— И? — попита Маршал.

— Не прилича на нищо, което някога съм виждал.

Съли въздъхна нетърпеливо. Гонзалес не се беше обадил да каже какво става и той трудно понасяше чакането.

— Райт, може ли малко по-конкретно?

Феръдей свали очилата от челото си и примигна към Съли.

— Отнася се за белите кръвни телца. Най-вече.

Съли махна с ръка, сякаш искаше да го подкани да побърза.

— Знаете, че белите кръвни телца се борят с инфекциите, възпаленията и прочие. На неутрофилите, лимфоцитите, базофилите и така нататък им е възложена защитата и лекуването на раните. Този организъм има в кръвта си свръхразвита структура на белите кръвни телца. Нещо като машина за лечение, която е взела допинг. Има невероятно висока концентрация на моноцити. И те изобщо не са типични, а огромни. Очевидно са способни да се превърнат в макрофаги и да изхвърлят тон цитокини и други химикали в кръвоносната система, за да предизвикат почти незабавно оздравяване.

Тъй като никой не проговори, Феръдей продължи:

— Има и нещо друго. Изследванията показват една химическа съставка в кръвната и клетъчна тъкан, много подобна на арилциклохексилламин.

— Моля? — попита Маршал.

— Това е действащото вещество на лекарството фенциклидин, известно като ФЦД. Съдържа се в забележително висока концентрация — повече от 100 нанограма на милиметър. Мисля, че е антагонист на

НМДА рецепторите и действия едновременно стимулиращо и обезболяващо. Онова, което не мога да разбера, е как създаването е могло да произведе подобен химикал. Никога не съм виждал подобно нещо в природата, не и с подобна концентрация. Ако предположим, че не е привнесено отвън, може би хипофизната жлеза го изпуска в кръвоносната система като реакция срещу стреса. Този потоп от екзотични химикали в кръвта е причината създаването да е недосегаемо за куршуми и други наранявания. То просто не усеща раните и...

— Всичко това е много интересно — прекъсна го Съли, — но не ни води по-близо до истинската ни цел. Да намерим Ахилесовата пета на проклетото нещо.

— Прав е — включи се Логан. — Най-важното е да разберем как можем да го спрем.

— Може би вече е спряно — намеси се Маршал. Той огледа лабораторията по биология със замъглени от дългото пътуване в снежната буря очи. — Може би е мъртво. Последният път електричеството е свършило работа.

— Последният път са имали работа с много по-малък звяр — подхвърли Съли. — Дори не знаем дали е от същия вид.

— От същия е — обади се Усугук. — *Куршуг* си е *куршуг* — разликата е в размерите, силата и способностите му да твори зло.

Маршал погледна към тунита, който седеше с кръстосани крака на пода на лабораторията. Беше извадил няколко подобни на фетиши предмети от медицинската кесия и ги бе подредил на пода пред себе си.

Взимаше един по един всеки от тях и му говореше с нисък, приличащ на песен тон, изпълнен с молба и настойчивост. След това внимателно го оставяше на пода, завърташе го нежно в полукръг, а после вдигаше следващия.

— Какво правиш? — любопитства Маршал.

— Провеждам церемония.

— Това го разбрах. Каква е тя?

— Базата се превърна в място на смут и зло. Моля моите духове пазители за помощ.

— Защо не използваш случая и не ги помолиш да пратят няколко гранатомета? За предпочитане М20 — язвително подхвърли Съли.

В коридора отвън се чу шум. Бързината, с която всички, с изключение на Усугук се обърнаха към вратата, подсказа на Маршал колко е голямо натрупалото се напрежение. Дръжката се завъртя и вратата се отвори. Отвън стояха сержант Гонзалес и редник Филипс. Те влязоха бавно и затвориха вратата след себе си.

— Е? — попита Съли.

Гонзалес отиде сковано до центъра на помещението. Свали карабината от рамо и я пусна на земята. Филипс просто не помръдна от мястото си. Лицето му беше пепеляво.

— Мъртво ли е? — попита Маршал.

Гонзалас поклати уморено глава.

— А капанът? — попита Логан. — Електричеството?

— Токът го подлуди — отговори Гонзалес.

— Защо не ни разкажеш какво се случи? — тихо попита Маршал.

Очите на сержанта се плъзнаха към тавана. В продължение на почти минута той не проговори. Най-накрая си пое дълбоко дъх.

— Заложихме клопката така, както ни посъветвахте. Вода на пода, отгоре метална плоча. Перде от оголени кабели, провесени от тавана, свързани с източник на високо напрежение. В коридор, по който звярът неизбежно трябва да мине, ако иска да стигне до останалата част на базата.

— И? — попита нетърпеливо Маршал.

— По някакъв начин успя да ни мине по фланга. Появи се откъм гърбовете ни. Не зная как е успяло да ни заобиколи, но го направи. Успяхме да се оттеглим. То тръгна към нас и мина през кабелите. Пое пълния токов удар. — При спомена той поклати глава.

— Какво напрежение? — попита Логан.

— Шест хиляди волта.

— Това е невъзможно — възкликна Феръдей. — Сигурно сте ги свързали погрешно. Нищо не може да поеме такъв заряд и да оцелее.

— Не съм ги свързал погрешно. Токовият удар беше като взрив.

— А създаването? — попита Маршал.

— Обгори му козината на няколко места и толкова.

Настъпи тишина.

— Как се върнахте? — попита Съли.

— Марселин беше в подстанцията, която контролира електроподаването. Започна да пици. Създанието тръгна към него. Ние успяхме да минем покрай тях, докато... — Гонзалес не си направи труда да довърши изречението.

В помещението настъпи продължително мълчание. Маршал отново огледа опустошените лица. Едва сега, когато се изправи пред провала, той осъзна, колко много беше разчитал Гонзалес и неговият екип да успеят. Беше повярвал толкова силно на историята, разказана от тунита, за електричеството като оръжие да се преборят със създанието, че този провал му се струваше направо непоносим. Въпреки това в казаното от Гонзалес прозвуча нещо познато. Той зарови из паметта си, за да направи връзката.

И тогава съвсем неочаквано осъзна за какво става дума.

— Момент — каза той на глас.

Останалите се обърнаха към него.

— Може би не електричеството го е подлудило.

— Какво искаш да кажеш? — попита Логан.

— Създанието е напълно непонятно за нас, нали? То е игра на природата, генетично отклонение. Кръвта му е абсолютно ненормална. Обикновените оръжия изглеждат не му въздействат. Защо тогава си позволяваме да смятаме, че разбираме неговите мотиви, чувства или каквото и да е друго, свързано с него?

— Какво искаш да кажеш? — попита Съли.

— Искам да кажа следното. През цялото време ние предполагахме само едно-единствено нещо — създанието иска да ни избие вкупом. А ако това не е така? Спомнете си какво каза Тусан. Че то си играе с теб. Може би точно това прави, играе си.

— Усугук каза същото — добави Логан — за по-раншното. Играело си като лисиче с полевка.

— Игра? — повтори Съли. — Играло ли си е нещото, когато уби онзи помощник-продуцент Питърс?

— Може би не е знаело какво прави. Или не го е било грижа. Това също може да е част от играта. Котката няма представа за болката на мишката. Същественото е, че създанието не се е опитвало нарочно да убива. Не и в началото. Когато тялото на Питърс беше сложено в лазарета, то дойде и го взе, сякаш искаше да си поиграе. Вижте какво

стана с Тусан. Беше закачен на кука като играчка. Има и още нещо. То убива, разкъсва на парчета, но не е изяло никого от нас. Нито един.

— Нещо, което сме направили, го е ядосало — подхвърли Логан. Маршал кимна.

— Мисля, че зная какво е. Какво е общото между всички, които бяха убити досега? Пищели са.

— Съвсем нормална реакция, когато се изправиш срещу кръвожадно чудовище — каза Съли.

— Марселин започнал да пици — продължи Маршал. — Не загатна ли сержант Гонзалес, че затова създанието е тръгнало към редника вместо към него?

— И Ашли Дейвис — добави Логан. — Войниците са я чули да вие.

— Крийл също се разпищя — каза Гонзалес. — То мина покрай мен, за да го докопа.

Маршал се обърна към Усугук.

— А ти каза, че по-малкото първо създание не е било гневно, докато не му пуснали записи на животното в беда. Заешки писъци. Но Тусан не се е разпищял. Чухме го на звукозаписа от камерата. Той просто мърмореше: „Не, не, не“.

— Това е доста налудничавата теория — отбеляза Съли.

— Не можем да говорим за теория, когато всяко действие следва определен модел — отвърна Логан.

— От всичко, което знаем, писъците просто са привличали вниманието му — не се предаде Съли.

— Очевидно е, че сетивата му са много изострени — отбеляза Маршал. — Не би имало нужда от звук, за да се привлече вниманието му.

В лабораторията стана тихо. Маршал видя, че всички погледи са насочени към него. Дори Усугук беше оставил на пода тотема си и го гледаше напрегнато.

— Мисля, че звукът причинява болка на това създание, вероятно остра — обясни Маршал. — Особено звуци с определена честота и амплитуда, като например писък. Спомнете си ушите му и колко много приличат на прилепови. Звукът може да му въздейства по напълно различен начин, отколкото на нас. Смятам, че създанието възприема писъка като заплаха, като нападение... и дава съответния отговор.

— И след като доста са му пиццали — добави Логан, — то предполага, че сме враждебни, и се ядосва.

Маршал кимна.

— Вместо да ни убива, като страничен ефект от играта, то започва да ни избива на сериозно. В самозащита.

— Това е прекалено — възкликна Съли. — Какво предлагаш, да го убием със звук?

— Да, предлагам да разгледаме този възможност — потвърди Маршал. — Или поне да му причиним такава болка, че да го прогоним.

— Дори да можем, как предлагаш да го направим? — продължи Съли. — Това е радарна инсталация. Радарите използват електромагнитни, а не звукови вълни.

Известно време никой не продума. Най-накрая се обади Логан:

— Има научно крило.

— Е, и какво? — попита Съли.

— От този стар дневник научих, че първоначалното му предназначение е свързано с акустичната технология. Не зная за какво става дума, а Усугук не можа да каже нищо повече. Може би е било ново оборудване за подводница и им е трябвало отдалечено място, където да го проучват на спокойствие. Или по някакъв начин е допълвало свазираните радари на базата. Не бива да забравяме, че когато са открили създаването, са зарязали изследванията и северното крило е получило нова задача.

— Доколкото знаем, първоначалната екипировка е била монтирана, преди да го открият. — Маршал се обърна към Усугук. — Спомняш ли си да си виждал инструменти и апаратура в северното крило?

Тунитът кимна.

— Повечето бяха покрити с калъфи и найлони. Други бяха още в сандъците. Там имаше голямо кръгло помещение с тапицерия по стените, подобна на кожа от карибу.

— Може би акустична камера? — подхвърли Феръдей.

— Но дори и там да има складирани инструменти, кой има някакви познания в акустиката, за да ги използва? — попита Логан.

— Това не е проблем — каза Съли. — Всички сме минали задължителните курсове по електроинженерство по време на аспирантурата.

— Ти видя синтезатора ми — усмихна се Маршал. — Направих си цифров още докато бях в гимназията.

— А аз бях радиолобител. Още си пазя свидетелството — добави Феръдей.

Логан се обърна към Гонзалес:

— Е, а ти какво ще кажеш. Ще ни отвориш ли сега?

— Никой не е влизал там от петдесет години.

— Това не е отговор — погледна го Логан.

Гонзалес помълча. След това кимна отсечено.

— Какво става с Кери Екберг и останалите? — попита Маршал.

Гонзалес откачи радиостанцията си.

— Гонзалес вика Конти. Повтарям, Гонзалес вика Конти. Обади се.

Никой не отговори. Единственото, което се чуваше, беше пукането на статичното електричество.

— Почакайте — вдигна ръка Съли, — не знаем със сигурност, че това е вярно. Всичко е просто теория.

— Да не би да предпочиташ да стоиш тук и да чакаш нещото да те убие? — погледна го Маршал. — Друга възможност нямаме. — Той се изправи. — Да вървим. Времето ни изтича.

Бяха застанали в сумрачния коридор пред „Радарни усилватели“. Кери стоеше с извърната глава и молитвено сплетени ръце. Трепереше въпреки топлия въздух. Улф погледна към нея, после отмести очи встрани. Конти беше застанал настрана от тях и преглеждаше последните заснети кадри на малкия екран.

— Защо не ми позволи да отговоря на повикването на Гонзалес? — попита тя.

— Вероятно просто иска да надуши къде сме — измърмори режисьорът. — Очевидно е отстъпил след нападението и ще нареди и ние да направим същото.

— Сигурно е отишъл в биологическата лаборатория — обади се Улф. — Присъединил се е към останалите. Ако е умен, е направил точно това.

— Съмнявам се. Гонзалес е войник и не би позволил подобен неуспех да го спре.

— Така ли го наричаш? — изръмжа Улф. — Неуспех? Създанието току-що уби един от хората му.

Конти натисна бутона и малкото екранче угасна.

— Гонзалес няма да се откаже. Вероятно вече действа по въпроса. Сега се е поучил от грешката си. Опита да пренесе битката при звяра, но това излезе неправилен ход. По-добре да избереш място и да оставиш неприятеля да дойде при теб.

Улф го погледна смаяно.

— Емилио, какво смяташ, че е това? Филм, чийто сценарий може да преправиш така, че да ти е по-удобен?

Но Конти сякаш не го чу.

— Да проверим стълбището, край което минахме. Може да е слязъл с екипа си и там да е подготвил смъртоносен капан за звяра. — Той метна камерата обратно на рамо и закрачи надолу по коридора. Улф тръгна след него, въпреки че все още възразяваше.

Кери ги гледаше как се отдалечават. Коридорът беше покрит с преплитачи се сенки, които с всяка минута ѝ се струваха все по-угнетителни. Тя не можеше да прогони образа на Крийл от мислите си: откъснатата втренчена глава, разплисканата кръв, трупът с откъснати крайници. После закрачи сковано, за да ги настигне.

— Или се обаждаме на Гонзалес по радиостанцията, или се връщаме обратно в научната лаборатория — казваше Улф. — Да се разхождаме тук, докато една машина за убиване е на свобода, си е чиста лудост.

— Няма да говориш така, когато получим „Оскар“ за най-добър документален филм. А между другото, ти си въоръжен.

— И Крийл е имал оръжие. Хубаво, голямо пушкало. А виж какво стана с него.

— Не знаем какво е станало. Може да е всичко. Да се е откъснал от останалите. Или да се е уплашил, да е побягнал и да е попаднал право в лапите на звяра.

Наближаваха стълбището. Металната му шахта приличаше на тъмна пещера. Отдолу се носеше слаба светлинка, която осветяваше стъпалата и вертикалните пречки на перилата. Пред тях коридорът се простираше до пресечка, по която се стигаше до лазарета. Конти се спря на най-горната площадка, за да намести камерата по-удобно и да пусне прожектора.

— Няма да ти позволя да слезеш там — каза Улф.

Конти продължаваше да наглася камерата.

— Нима не чу нищо от това, което ти казах по-рано? Просто е прекалено важно за мен. Не мога да напусна този район, без да го проверя. Ако те са там долу, аз трябва да ги заснема. Иначе какъв режисьор съм?

— Не трябваше да излизаме от офицерския стол. — Улф погледна назад към Кери, сякаш търсеше нейната подкрепа.

Тя нищо не каза, защото беше препълнена с тъга и ужас. Споменът за това, че в офицерския стол заради Конти се бе съгласила да се грижи за звукозаписа, ѝ се струваше далеч в миналото. Представата, че за доброто на документалния филм е отхвърлила всички други съображения, сега я изпълваше с отвращение.

— Проверката няма да ми отнеме много време — каза Конти. Той отново сложи камерата на рамо. — Ако искаш, изчакай тук. Кери,

ще се нуждая от помощта ти.

Кери поклати глава.

— Съжалявам, Емилио, но няма да дойда.

Улф постави ръка върху камерата.

— Връщаш се с нас. Веднага.

— Не можеш да ме командваш — каза Конти и се дръпна, а гласът му веднага придоби остри нотки. — Това е моят филм.

— Аз съм представителят на „Блекпул“...

Внезапно Улф млъкна. Изстена тихо от болка и покри ушите си с ръце. Миг по-късно и Кери изпита същото болезнено налягане, което сякаш излизаше от центъра на черепа ѝ.

— Това не ми харесва — каза тя.

— Трябва да се махаме оттук — отговори Улф. — Бързо да изчезваме, преди...

Той отново спря да говори. Челюстта му увисна и цялото му тяло сякаш се сгърчи. Беше се вторачил покрай Конти надолу по коридора. С огромна неохота Кери се обърна, за да проследи погледа му. Коленете ѝ трепереха от страх, ужасяваше се да погледне, но още по-ужасяващо беше да не го направи.

Пред тях мракът, в който тънеше пресечката, започна да се движи.

Спускаха се в почти пълно мълчание, преминавайки от едно равнище на друго. Гонзалес беше начело на групата с праметната през рамото M16 и мощно фенерче, което осветяваше пътя през задръстените коридори. На скобата на колана на бойната му униформа висеше тежък тръбен ключ. Непосредствено след него крачеше Логан, после идваха учените. Съли, с оръжия и в двете си ръце, а Маршал и Феръдей — с мешки от камуфлажен плат на гръб, пълни с набързо събрани инструменти и апарати, които можеха да дотрябват, но и да се окажат ненужни. След тях вървеше Усугук с безизразно татуирано лице. Филипс оформяше ариергарда, но не пропускаше често-често да стрелва поглед през рамо.

Минаха покрай складовите помещения на равнище Г. На слабата светлина се виждаха стелажи със стари инструменти и вече излишни сензори, подредени като бдителни пазачи. Когато Гонзалес описваше полукръг с лъча на фенерчето, който осветяваше все нови и нови предмети, от разтворените врати и складовите ниши към тях се стрелкаха неочаквани сенки.

Сумракът и мълчанието започнаха да лазят по нервите на Маршал. Не искаше да оставя Конти и Кери, но възможността да приспособят оръжие, което може да нарани създаването, си заслужаваше риска. Забави крачка, за да изостане малко и да се изравни с тунита.

— Усугук — започна той, нетърпелив да насочи мислите си някъде другаде, — защо наричате планините места на злото?

На тунита му трябваше минутка, за да отговори.

— Историята е много стара. Предавана е от баща на син в продължение на много поколения, които се губят в началото на времето.

— С удоволствие ще я изслушам.

Усугук отново замълча, преди да продължи.

— Моят народ вярва в две групи богове. Боговете на светлината и боговете на мрака. Точно както всяко нещо си има своя противоположност. За щастието има тъга, за деня — нощ. Били са нужни две групи богове, за да се оформи нашият свят. Боговете на светлината са върховните. Те са древни. Това са боговете на добротата и мъдростта. Те благославят лова, пълнят морето с риба. Те се грижат за поддържането на естествения ред. Боговете на мрака са различни. Те управляват болестта и смъртта, човешките страсти. Те живеят в сънищата и кошмарите. С времето тяхното собствено було от тъмнина започнало да ги трови и те завидели на боговете на светлината. Злото, техният инструмент, техният източник на власт, ги прелъстило. И те самите се превърнали в зло.

Завиха зад един ъгъл и продължиха покрай цяла редица работилници.

— Боговете на мрака се опитали да подронят доброто име на боговете на светлината, да обърнат действията им в зло, да замърсят земята и да направят лечебното слънце черно. Когато не успели, се опитали да използват своето зло, за да подкупят боговете на светлината и да ги настроят един срещу друг. Макар боговете на светлината да са били благосклонни, това ги разтревожило и ядосало. Тогава заговорил Анатак.

— Анатак?

— Богът на мошениците. Той не е нито светлина, нито мрак и служи за баланс между тях. Видял действията на черните богове и разбрал, че са разрушителни и опасни за порядъка в природата. Затова предложил помощта си. Отишъл при боговете на мрака и им разказал за една тайна тунитска пещера. Разказал им, че там били държани петдесет от най-красивите и непоқварени жени от племето. Красотата им, продължил той, била толкова необикновена, че не трябвало да бъде притежавана от мъже, а да ѝ се възхищават и почитат. Пещерата се намирала дълбоко в една планина. Тази история пробудила похотта на черните богове и кръвта им закипяла.

Следвайки Гонзалес, те се спуснаха по стълбището до равнище Д, което беше най-ниското в централното крило, а стъпките им предизвикваха тих звън по металните стъпала.

— Боговете на мрака попитали Анатак къде се намира тази пещера. Но богът на мошениците не искал да им разкрие. Казал само,

че посещава планината веднъж годишно, в навечерието на всяко лятно слънцестоене, когато пазачите на жените отсъствали заради участието си в церемонията по пречистването. Тази година в навечерието на лятното слънцестоене той тръгнал към кухата планина. Боговете на мрака го последвали, както той очаквал. И щом се оказали в най-дълбоката пещера, Анатак излял върху им течен огън и ги запечатал вътре.

— Лава — измърмори Маршал.

— Гневът на черните богове бил ужасен. Те ревели и крещели, а планината отново и отново плюела кръв. Яростта ми била такава, че небето се пукнало от хоризонт до хоризонт и започнало да кърви. Те буйствали в продължение на хиляда години, но Анатак ги бил запечатал толкова добре, че накрая се уморили. Планината престанала да повръща огън. Небесата вече не кървели.

Досега, помисли си Маршал. С тази легенда, като част от неговата религия, не беше чудно, че Усугук се бе развълнувал при появата на странното тъмночервено северно сияние. Като си помислиш, беше удивително, че мъжът изобщо е могъл да работи в базата, и то с такова плашещо и опасно създание. Но тогава, сети се той, Усугук е бил млад и изпълнен със съмнения в традициите на своя народ. Жалко, че е била нужна толкова стряскаща случка, за да се преобрази.

— А *куршуг*? — попита той. — Нарече го пазач на забранената планина.

— Когато боговете на мрака били затворени в планината, Анатак повикал *куршуг* да ги пази, за да е сигурен, че няма да избягат. *Куршуг* са създания от света на духовете. Не са богове, но са могъщи същества, които не благоволяват да се бъркат в начина на живот на народа. В продължение на много години една група от тях пазела планината. Но много бавно мракът на затворените богове покварил и тях. Те се превърнали в зли създания.

— Гълтачи на души — подхвърли Маршал.

Очите на тунита се стрелнаха за миг към него, после пак се отклониха.

Равнище Е беше дори по-претърпано с непотребни вехтории, отколкото горните етажи, и напълно тъмно, затова тяхното придвижване се забави още. Гонзалес ги преведе край помещения с

различни механизми и една резервна контролна зала, а накрая се спря пред подстанцията до нея. Махна на другите да почакаат и влезе вътре. Маршал го наблюдаваше как отвори вратите на електрическото табло, нави няколко големи бушона по местата им, затвори вратите отново и дръпна шалтера. След като изръмжа от задоволство, той излезе в коридора.

— Сега в северното крило трябва да има ток — обяви сержантът.

После ги преведе покрай редица по-малки помещения, а на кръстовището зави надясно. Пред тях коридорът свършваше, преграден от тежък люк, затворен и заключен с катинари. Маршал погледна малко обезпокоено загасената червена крушка над него — предупредителният сигнал, който спирал всички без нужното разрешение.

Гонзалес погледна назад към Филипс.

— Пази ни гърба, докато аз се опитвам да отворя люка.

Маршал наблюдаваше с интерес как сержантът завърта едно по едно масивните резета с водопроводния ключ, докато резбата им протестираше с остро скърцане след половин век бездействие. След като отви и последното резе, той се опита да отключи катинара, като използва огромна връзка ключове, която измъкна от джоба си. Опита десетина пъти, докато улучи нужния ключ. Катинарът беше отключен и Гонзалес хвана дръжката и дръпна люка към себе си. Той се отвори с тихо пукане. От издъхналия уплътнител заваля гумен прах, а отвътре нахлу застоял въздух, примесен с мирис на плесен и разруха.

Отвъд люка мракът беше непрогледен.

— Все едно, че надничаме в гробницата на Тутанкамон — измърмори Съли. Маршал се досети какво иска да каже: в продължение на петдесет години никой не беше прекрачвал този праг.

Гонзалес бръкна встрани от люка, напипа ключа и го натисна. Чу се поредица от пукания и няколко от неизползваните половин век крушки се пръснаха. Но бяха останали достатъчно лампи, за да осветят тесен метален коридор, който изчезваше напред в сумрачното пространство. Всички прекрачиха люка и Гонзалес го затвори и подсигури с резетата.

— Това ми се струва сигурно убежище — подметна Съли, като гледаше одобрително тежкия люк и резетата.

Гонзалес поклати глави.

— Това нещо успя да се промъкне край нас, а аз и досега не знам как го направи. А в това крило също има вентилационни и ремонтни шахти, както във всички останали.

Поеха бавно по коридора към първата редица отворени врати. На Маршал въздухът му се стори пропит с прах и някаква металическа нотка.

Гонзалес се спря пред първата врата и светна вътре с фенерчето. Лъчът освети две дървени писалища със старомодни механични пишещи машини. Помещението явно беше някаква изнесена в това крило канцелария. Наполовина написана паметна бележка се виждаше на една от пишещите машини, а пожълтялата хартия се бе извила около валяка ѝ. Гонзалес дръпна фенерчето и те се преместиха при следващата врата. Сержантът хвърли поглед вътре и Маршал го чу шумно да си поема въздух.

Приближи се, за да надникне и той. Множество пръски от засъхнала тъмна течност покриваха пода, стените и редиците уреди, които приличаха на електросъоръжения, в диви траектории. В единия ъгъл стоеше някакво електрооборудване, обгоряло и почти разтопено.

— Помещението за електроизмервания — обясни монотонно Усугук.

— Дори не са си направили труда да почистят кървавите петна — възмути се Съли.

Сержантът загаси фенерчето.

— Можеш ли да им се сърдиш?

Те продължиха надолу по тесния коридор, като по пътя палеха лампите. Имаше лаборатории, пълни с осцилоскопи и черни, прилични на кутии уреди, някои от тях по масите и върху стелажите, а други — още в дървените сандъци.

— Това трябва да е звуковото оборудване — предположи Феръдей.

Следващото помещение беше контролен център с мишпулт и поредица усилватели. Фенерчето на Гонзалес разкри, че далечната стена е стъклена, а зад нея видяха малко звукоизолирано студио.

По-нататък коридорите водеха наляво и надясно, следваше кръстовище, а централният коридор завършваше с друг тежък люк. Гонзалес го отвори, светна вътре и възкликна изненадано. Протегна

ръка и светна лампите. Маршал се приближи заедно с останалите и се закова на място.

Стояха на тясна пътека, наподобяваща моден подиум, който бе разположен в центъра на голямо кръгло помещение. В далечния край на подиума имаше голяма площадка, може би три на три метра, затворена със стъклени стени. Цялата вътрешна повърхност на сферата беше покрита с тъмна полусферична облицовка. На различни места от стената стърчаха шипове.

— Боже мили — прошепна Фарадей. — Това е акустична камера. Без съмнение за тестване на звуковото оборудване.

— Не са успели да стигнат дотам — подметна Съли.

— Вярно. Предполагам, че експериментите са били проведени на друго място, след като крилото е било запечатано.

Логан се наведе към Маршал.

— Има само един изход.

Маршал се огледа.

— Така е.

— Акустична камера. И ти ли смяташ, че е това?

— Да. — Маршал се извърна, за да погледне историка. — Защо, ти не си ли съгласен?

Логан направи пауза.

— Всъщност не. Прилича ми повече на последното сражение на Къстър^[1].

---

[1] Известно и като битката при Литъл Бигхорн, където 210 кавалеристи под водачеството на полковник Къстър са победени от обединените сили на лакота и шайените под командването на Седящия бик. — Б.пр. ↑

Нещото се измъкна много бавно от мрака. Докато се движеше, сенки играеха по мускулестите му хълбоци. Кери се беше втренчила, изпълнена с ужас, докато създаването се показваше сантиметър по сантиметър от мрака, като плувец от басейн, и на сумрачната светлина започнаха да се виждат все повече и повече ужасяващи подробности. Голямата, с форма на права лопата глава, покрита с ниска, груба и лъскава черна козина. Късата горна челюст започваше с големи кучешки зъби, фланкирани от два бивника, зад които висяха стотици ужасяващи и остри като бръсначи мустачки, подобни на моржови. Широка мандибула, сравнително малка и леко изнесена назад, беше свързана с черепа чрез голяма костна панта. И най-шокиращото, защото ги беше виждала и преди, сякаш в някакъв друг живот, жълтите непримигващи очи, които ги гледаха вторачено със смесица от страстно желание и злонамереност.

— Божичко — измърмори Конти зад нея. — Божичко, колко е прекрасно. — Бавно, почти като на забавен кадър, той насочи камерата и започна да снима.

Улф стоеше непосредствено зад него. Той започна да вдига пистолета, но трепереше толкова неудържимо, че Кери чуваше как му тракат зъбите.

— Емилио — каза той със сподавен глас, — в името на Бога...

— Кери, бързо — прекъсна го шепотът на Конти, — пусни звука.

Но Кери не можеше да помръдне. Можеше единствено да гледа вторачено.

Толкова бавно, че тя не беше сигурна дали изобщо се движи, нещото започна да се приближава по изпъстрения със сенки коридор. Здравите предни крака бяха леко извити навътре, както при булдозите, и потропваха на закръглени, подобни на копита лапи, от които стърчаха жестоки хищни нокти. Сега можеха да го виждат изцяло. Беше дълго поне колкото млад кон. Линията на гърба му се спускаше от големите силни рамене до могъщите хълбоци, покрити с груби

косми. Кери гледаше с раззината уста. Тогава втренченият ѝ поглед почти неволно се върна към устата: извитите кучешки зъби, безбройната неопикуема маса пипалца, виснали надолу зад тях. Когато забеляза, че пипалцата не само потрепват в хармония със стъпките му, но сякаш живеят свой собствен живот, от страх и отвращение я обзе немощ.

Болката в главата ѝ ставаше все по-остра, а сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Но въпреки това не можеше да отстъпи, дори не можеше да помръдне. Беше се вцепенила от страх. Сега създаването се спря и легна на земята на около шест метра от тях, готово за скок. Но нито веднъж не примигна, нито отклони поглед. На Кери ѝ се стори, че очите му са твърди и дълбоки като топази, в които гори свиреп вътрешен огън.

То остана неподвижно в продължение на може би шейсетина секунди. Единствените звуци, които се чуваха, бяха бръмченето на камерата на Конти и нейното тежко дишане. Тогава то започна отново да се промъква към тях.

Това се оказа прекалено за Улф. С ниско стенание той се обърна и хукна обратно по коридора, а пистолетът му издрънча неизползван на пода.

Нещото отново спря, но този път за по-кратко време. Тесен и раздвоен розов език се показва изпод мустачките. После се удължи още и още, за да оближе първо едната, после и другата бивна.

В този миг Конти като че ли малко мръдна, защото започна да се смее. Първо тихо, а после по-силно. Или поне Кери в своя пароксизъм от ужас и смайване си помисли, че това е смях въпреки високия странен звук.

Хииии, пронизително се кискаше Конти, сега вече още по-силно, а камерата видимо се клатушкаше на рамото му. Хиийиииии...

— Емилио — прошепна Кери.

— Заснех го! — извика Конти почти истерично. — Заснех го! Заснех го! Хиийиииии...

С два скока нещото се метна срещу него и със силен удар го изстреля във въздуха. Камерата полетя по коридора, удари се в стената и щом падна на пода, се пръсна на парчета. Когато Конти падна обратно, създаването го хвана с огромните си предни лапи и започна да го върти като занаятчия грънчарското колело. Приближаваше го до

муцуната си, за да прекара висящите от горната челюст остри като бръсначи мустачки по тялото му от главата до краката, и го месеше като тесто. Капки кръв захвърчаха във всички посоки, пръскаха тавана и стените, а улучените крушки се пръскаха от мокрото им докосване. Лудешкият смях на Конти премина в остър писък, който рязко се усили. Създанието на мига напъха главата на режисьора в устата си и ухапа. Писъкът заглъхна, после се чу нисък пукот и настана тишина. Тогава Кери най-сетне отново усети краката си и изтича покрай Конти и кошмарния звяр, без да я е грижа за мрака и препятствията по пътя ѝ. Докато тя хвърчеше надолу по покрития със сенки коридор, за да избяга от цялата лудост, от Конти отново се чуха звуци, но не смях или писъци, както досега, а острият пукот на трошащи се кости: храс, храс, храс...

Когато Маршал влезе в контролното помещение с черна метална кутия в ръка, видя Съли и Логан зад стъклената стена, наведени над една количка от неръждаема стомана. Погледна към нея и изпита разочарование. Приспособлението, което беше разположено върху нея, приличаше повече на детски комплект за сглобяване, отколкото на оръжие, което трябва да убие двутонно чудовище. На най-горната платформа лежаха множество аналогови и примитивни цифрови уреди: потенциометри, електрофилтри, нискочестотни осцилатори, затихватели, контролери, и всичко това — свързано с гора от разноцветни кабели. На долната табла стоеше стар лампов усилвател, свързан чрез тънки червени кабели с един басов високоговорител и високочестотен драйвър.

Групата беше прекарала последния половин час в отваряне на сандъци и разглобяване на неизползваните уреди по стелажите. Опитваха се трескаво да сглобят машина, която е способна да генерира широк диапазон високочестотни звукови вълни с най-голямата възможна амплитуда. Накрая свалиха високочестотния високоговорител от по-голямо студийно устройство и се отказаха от басовия високоговорител заради предположението, че по-скоро високите честоти ще навредят на създаването. Макар че Маршал бе предложил тази идея най-вече защото тя беше единствената, която сякаш им даваше някакъв шанс, той много добре съзнаваше какъв риск поемат. Дали устройството изобщо ще проработи и ще възпре ли създаването? Сглобяваха го върху количка с колела, за да могат да го поставят навсякъде. Най-добре щеше да я сложат извън научното крило, за да имат къде да отстъпят, в случай че планът се провали.

Той подаде на Съли металната кутия.

— Това е модулаторът с аналогови диоди. Феръдей успя да свали от него звуковия излъчвател.

Съли го остави на горната платформа, свърза два кабела към него и изръмжа доволно. След като акустичното оръжие беше сглобено,

климатологът престана да тъне в съмнения и започна да се вълнува от заложените в него възможности.

— Първо ще се опитаме да излъчим бял шум. Сигнал с еднаква мощност в предварително нагласена дължина на вълната. Това ще ни осигури най-ефикасното увеличаване на акустичното налягане. — Той погледна към Маршал. — Къде е Феръдей в момента?

— В помещението с екипировката, събира резервни части.

— Значи остават само сухите батерии. Случайно да си видял такива?

— Не, но не съм и търсил. Бях прекалено зает да разглобявам преобразувателите.

— Тогава аз ще ида да потърся. — Климатологът се изправи, пресече контролното помещение и излезе в коридора. Преди да поеме наляво, той хвърли къс поглед през дясното си рамо.

Маршал знаеше защо Съли погледна надясно. Той също стрелна поглед натам, преди да влезе в контролното помещение. Този път водеше към главния люк на научното крило, където Гонзалес и Филипс стояха на пост с готови за стрелба автоматични карабини и дебнеха за появата на създаването.

Тогава усети, че Логан го гледа.

— Имаш ли някаква идея какви секретни изследвания са се провеждали тук? — попита историкът.

Маршал вдигна рамене.

— При положение че само малка част от екипировката е сглобена, а по-голямата все още е в сандъците или просто се търкаля наоколо неразопакована, е много трудно да се каже. Но от разнообразието на пасивни звукови уреди, защото не видях кой знае колко активни звукови устройства, бих казал, че са се надявали да оборудват радара за ранно предупреждение с невидим звуков излъчвател.

— Невидим — повтори Логан, — което ще рече много по-близо до Русия.

Маршал кимна.

— Може би дори вътре в страната. Активният сонар ще покаже точното местоположение на обекта. Но инсталация като база „Страх“ няма нужда да знае това, или поне не веднага. Тях ще ги интересува повече дали обектът е насочен към тях, а пасивният сонар може да

даде такава информация. Тогава може тихо да използват АДО, за да научат каква е траекторията на ракетата.

— АДО?

— Анализ на движещи се обекти. Той ти дава обсега, скоростта и дори курса много преди радарът да успее да засече позиция.

— И всичко това в малък пакет, който не се забелязва лесно. Много интересно — Логан замълча. — Въпросът е дали ще ни спаси главите. Маршал погледна надолу към уреда, който изглеждаше като дело на побъркан учен.

— Мисля, че ни дава възможност да се сражаваме. Няма нужда да ти обяснявам, че от петте сетива слухът е единственият напълно механичен процес. Звуковата вълна променя въздушното налягане и предизвиква вибрации. При подходяща честота вълните могат да проникнат във всекиго и във всичко. Крайно ниските честоти ще предизвикат у човека задушаване, депресия, включително безпокойство. Според някои високите честоти объркват нормалния сърдечен ритъм и дори се смята, че причиняват рак. Носят се слухове за инфразвукови или ултразвукови оръжия, които могат да раняват, парализират и дори да убиват. Може би точно такива изследвания са били истинското предназначение на тази инсталация.

— Би било доста голяма ирония. — Логан потупа количката. — Значи това е готово?

— Като изключим батериите, да. Съли отиде да намери.

— Значи вече имаме оръжие. Остава да открием и целта.

— Няма гаранция, че идва насам. Вероятно ще трябва да измислим някаква примамка.

— Примамка? Може би по-точното определение би било „хапка“. — Логан отново замълча. — Има и нещо друго, за което си мислех. Тези две създания. Онова, което вие открихте, и това, което са открили преди петдесет години. Смяташ ли, че са свързани?

— Добър въпрос. Аз успях само да го зърна в блока замърсен лед. Но описанието на Гонзалес съвпада с това на Усугук и...

— Нямах това предвид. Чудя се дали има роднинска връзка помежду им?

Маршал го погледна.

— Искаш да кажеш, като баща и дете?

Логан кимна.

— Или майка и дете. Разделени и след това светкавично замразени от едно и също ненормално климатично явление.

— Боже — преглътна Маршал. — Ако наистина е така, надявам се родителят да не разбере какво се е случило с детето.

Логан потърка брадичката си.

— Като стана дума за детето, задавал ли си си въпроса какво го е убило?

— Намекваш, че не е било електричеството?

— Точно така. Но не съм стигнал до никакви изводи. А ти?

— Не, но ми се стори много интересно, че нито едно от съществата не е яло от убитите хора.

— Вече ти казах. То не умря, а избра да напусне физическия свят.

Това беше Усугук. Той седеше, кръстосал крака, в единия от ъглите на студиото с ръце отпуснати върху коленете. Беше толкова неподвижен и тих, че Маршал дори не бе забелязал присъствието му. Като видя спокойното, сдържано изражение на тунита и усети тихото му, но твърдо като гранит убеждение, Маршал усети, че е почти готов също да повярва в това.

— Тази история, която ми разказа — обърна се той към шамана, — за Анатак и боговете на мрака... Доста мрачна и тревожна дори за чужденец като мен. Трябва да те попитам, ако наистина вярваш, че си имаме работа с *куршуг*, Гълтача на духове, защо се съгласи да се върнеш с мен?

Усугук го погледна.

— Моят народ вярва, че нищо не се случва безпричинно. Боговете са ми приготвили съдба, предопределена още от деня, когато съм се родил. Когато бях млад и се отдалечих от своя народ, те ме доведоха до това място, защото знаеха, че накрая то ще ме върне дори по-близо и по-силно, отколкото преди. Когато обърнах гръб на духовния свят, аз го приех.

Маршал замислено го загледа. И изведнъж разбра. През всички тези години, в които е водил според най-традиционните тунитски ценности един аскетичен, монашески духовен живот, Усугук е изкупвал вината си, че за кратко е предал вярата си. И завръщането му тук, където бе извършил предателството, беше последният акт на неговото изкупление.

— Съжалявам, че се стигна дотук — каза Маршал. — Нямах намерение да те излагам на такава голяма опасност.

Тунитът поклати глава.

— Нека ти кажа нещо. Когато бях малко дете и все още ловувахме, моят дядо винаги се връщаше с най-големия морж. Хората искаха да научат неговата тайна, но той никога не им я каза. Но накрая, вече много-много възрастен, я довери на мен. Обясни ми, че насочвал каяка си покрай проливите към дълбоките океански течения и плавал много по-далече, отколкото другите смеели да отидат. Попитах защо се е излагал на такава голяма опасност за някакъв си улов, пък бил той и най-големият. Той отговори, че ловът изобщо е опасен. Щом ще вървиш по тънък лед, би трябвало да можеш и да танцуваш върху него.

Отвъд стъклената преграда се чу някакъв шум, а после Феръдей влезе, натоварен с електрически и механически устройства.

— Ето резервните осцилатори и потенциометри — обяви той. После стрелна поглед към апарата на количката. — Къде са батериите?

— Съли тръгна да търси — отговори Маршал.

— Добре. Щом ги набавим, можем да започнем изпитанията и...

В същия миг в контролната зала се разнесе силен пукот. Маршал погледна натам. Идваше от радиостанцията, която Гонзалес им беше дал и сега лежеше в края на мишпулта.

Радиото отново изпука.

— Чувате ли? — Беше гласът на Кери Екберг. — Чувате ли?

Маршал излезе от студиото и влезе в контролната зала. Взе радиостанцията и натисна комутатора.

— Кери? Маршал е. Говори.

— О, Боже, помогни ми! — Гласът ѝ беше сподавен и висок, сякаш е на ръба на истерията. — Моля те, помогни ми! Нещото... хвана Емилио. Вдигна го и... вдигна го и...

— Кери, успокой се. — Маршал се опита да прояви сдържаност и да говори разумно. — Каж ми къде се намираш?

Той чуваше паническото ѝ вдишване.

— Аз съм... О, Боже... във входното фоайе. Край, край... караулното.

Когато Маршал натисна отново комутатора, Логан и Феръдей влязоха откъм студиото и застанаха около него.

— Добре. Имаш ли фенерче?

— Не.

— Тогава се спусни по стълбището към офицерската столова. Колкото можеш по-бързо и по-тихо. Там ще намериш фенерчета. Също и оръжия. Можеш ли да боравиш с пистолет?

— Не.

— Няма значение. Сега отивай право там. Щом стигнеш, обиди ми се.

— То ще дойде да ме намери. Зная, че ще го направи. Веднага щом свърши с Емилио. Ще дойде и ще ме... ще ме...

— Кери, идвам да те взема. Ще те доведе тук. Само гледай да не се паникьосаш. И не губи радиостанцията.

Чу се още едно пукане и после станцията замлъкна.

Маршал се обърна към Феръдей.

— Намери Съли и му помогни за батериите. След това изкарайте звуковото оръжие в коридорите на равнище Д. Научното крило ще ни е нужно, като място за отстъпление, ако планът не сработи.

Феръдей кимна и бързо излезе от контролната зала. Маршал погледна към Логан.

— Нали помниш какво си говорихме за примамката? Изглежда аз ще изиграя тази роля. — И без да каже друго, той пъкна радиостанцията в джоба си и пое към люка в централното крило.

Кери се запрепъва надолу по коридора на равнище Д, стискайки в потната си ръка фенерчето. Кокалчетата я боляха от ударите в стърчащите ъгли на струпаните по коридора предмети. Коленете ѝ бяха ожулени от няколкото падания върху твърдия стоманен под, нищо че беше покрит с балатум. Слава на Бога, радиостанцията още работеше. Тя отново трябваше да направи усилие, за да прогони ужасяващите картини от съзнанието си. Конти пици, а кръвта му пръска като от въртяща се градинска пръскачка. Тя отново си каза и заповтаря като мантра: не поглеждай назад. Не поглеждай назад.

Трябваше ѝ петнадесет минути да се спусне два етажа до офицерската столова. Четвърт час неподправен ужас. Мина покрай пералнята, в която стари перални машини и електрически сушилни стояха подредени в мълчаливи редици под избледнели плакати, призоваващи към хигиена. Следваше шивалнята. В малкото помещение едва имаше място за малко бюро, шевна машина и манекен. След това коридорът се разделяше. Тя се спря и извади радиостанцията. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че ѝ се наложи три пъти да натисне комутатора.

— Намирам се на кръстовището след шивалнята — каза тя, чувайки как гласът ѝ трепери.

Сред пукането се чу гласът на Маршал:

— Току-що стигнах до равнище Д. Стой там, аз ще се обадя на Гонзалес за упътване.

Тя стоеше в мрака, опитвайки се да си поеме дъх. Това беше най-гадната част: да стоиш, да чакаш указания и непрекъснато да се боиш, че всеки миг ще усетиш странното чувство в ушите и синусите, тайнствените сигнали за приближаването на кошмара...

— Завий наляво — каза отново Маршал. — В края на коридора отново завий наляво. Ще видиш стълбище. Спусни се по него. Аз ще те чакам там. Ако случайно ме няма, обади се.

Кери напъха радиостанцията в джоба на джинсите си. Завиналяво и за кратко светна с фенерчето, огледа за препятствия, а после се затича. Мина край сектора за приготвяне на храна. В празните кухни призрачно проблясваха големи порцеланови мивки. Тя прелетя покрай десетина отворени врати, зад които лежаха тъмни и тайнствени помещения. Коленете и глезените ѝ туптяха болезнено, но Кери прогони болката от съзнанието си. Отпред, под светлината на единаединствена крушка, видя кръстовище, където коридорът отново се разделяше. Той каза да завия наляво. Завий наляво и ще видиш едно...

Изведнъж кракът ѝ се заплете в нещо и тя се просна в цял ръст, радиостанцията изтрополя някъде надолу по коридора, а фенерчето се търкулна, удари се в стената и угасна. Боже, само това не... Запълзя на ожулените си колене и с ръце опипом започна да търси фенерчето. Ръката ѝ попадна на него и с отмаляло сърце, тя натисна бутончето. То примигна, угасна, но после отново светна. Благодаря ти, Господи, благодаря ти! Изправи се на крака и плъзна лъча наоколо, за да намери радиостанцията. Видя я на пода на около три метра от мястото, където стоеше. Хукна и я вдигна.

— Ало — каза тя, докато пръстите ѝ опипваха комутатора. — Ало, Евън, там ли си?

Нищо, дори не се чу обичайното пукане на статично електричество.

— Евън, обади се! — От тревога и страх гласът ѝ стана писклив. — Ало...

Изведнъж млъкна. Нещо току-що бе накарало инстинкта ѝ за самосъхранение да заработи на пълни обороти. Това, което се носеше от мрака зад нея, не бяха ли тежките, но ужасяващо безшумни стъпки? Кръвта ли шумеше в ушите ѝ, или тихото, странно, почти неземно пеене? Тръпки на ужас я ползиха по гърба и тя изхълца от отчаяние. Пъхна радиостанцията обратно в джоба и отново хукна. Краят на коридора започна да се приближава. Тя стигна до кръстовището, завиналяво и трескаво засвети с фенерчето, търсейки стълбището.

Ето го там, приличаше на черен кладенец. Кери се спусна към него, втурна се надолу по стъпалата, фенерчето потракваше по металното перило, защото тя вече не правеше опити да прикрие паническото си бягство.

Долу се спря и огледа наоколо. Пред нея се простираше още един сумрачен коридор, а от двете му страни бяха струпани бюра и разни инструменти. Иначе беше празен.

Тя примигна, избърса с длан очите си и отново се вгледа. Нямахме никого.

— Евън? — подвикна Кери в сумрака.

Почувства как дишането ѝ стана плитко. Не, не, не...

Ето го отново, този нисък шум като песен, която някой нашепва в ухото ѝ. Тя захленчи и направи крачка напред, слезе от стълбищната площадка и застана в коридора. Изпита непреодолима нужда да погледне през рамо нагоре по стълбището. Фенерчето заигра в ръката ѝ...

— Кери!

Тя отново погледна надолу по коридора. В далечния му край се бе появила фигура, черен силует, очертан от слабата светлина. С вик тя се понесе към него. Когато наближи, позна Евън Маршал — с тревожно изражение на лицето и автоматична карабина, праметната през рамо.

— Слава Богу. Кери — попита той, когато я наближи, — добре ли си?

— Не. То ме преследва. Чудовището. Току-що го чух.

Въпреки нарастващото си изтощение тя следваше отблизо Маршал, който лъкатушеше покрай складове и работилници. Веднъж спряха на едно от кръстовищата и той се опита да си спомни верния маршрут. Следващия път се наложи да се обади по радиото на Гонзалес, за да го упъти през лабиринта.

— Къде отиваме? — попита Кери задъхано.

— В научното крило. То е на долния етаж. Защитено е от масивен люк и е много по-сигурно от горните етажи. Ние сглобихме оръжие, звуково оръжие, което се надяваме да изпитаме срещу звяра. Но ще караме подред. Първо трябва да се приберем на сигурно място зад люка.

Стигнаха до друго стълбище и Маршал направо се гмурна надолу, взимайки по три стъпала наведнъж. Кери го следваше колкото можеше по-бързо. Равнище Д приличаше на гробница с ниските си тавани, покрити с тръбопроводи и кабели. Маршал осветяваше пътя с фенерчето си. Те минаха покрай няколко помещения и на едно Т-

образно кръстовище завиха надясно. Тогава Маршал спря толкова рязко, че Кери се блъсна в него.

Отпред коридорът свършваше пред масивен люк, който беше широко отворен и ярко осветен от помещенията отзад. Точно зад прага стоеше количката. С всички кабели, антени и електрически чаркове, тя приличаше на реквизит от научнофантастичен филм от 50-те години. Двама от учените, Феръдей и Съли, тъкмо я бяха прехвърлили. До тях стоеше сержант Гонзалес с готова за стрелба карабина, насочена към тях.

— Какво не е наред? — попита Маршал. — Защо оръжието не е по коридорите далеч от люка?

— Няма батерии — обясни Феръдей. — Трябваше да го захраним с ток отвътре. Кабелите стигат само дотук.

— По дяволите — възкликна Маршал, — намерете контакт някъде отвън.

— Няма време — отговори Съли.

— Прав си, че няма време. Нещото ни следва по петите и не бива да излагаме сигурността на научното крило с открит...

Маршал спря насред изречението. Тогава Кери също го усети. Пълзящото предчувствие, по-скоро шесто чувство, отколкото реално усещане, което накара космите ѝ да настръхнат. Тя потрепери от ужас. Този път отстъпи и хвърли поглед през рамо.

В този миг иззад ъгъла безшумно се показа черна сянка и започна да се спуска по стълбището към тях.

— Хайде, хайде! — викна Маршал и я задърпа надолу по коридора, а после през отворения масивен люк. М16 го блъскаше в гърба със забравена, но добре позната тежест. Зад прага на люка стоеше Съли с бледо, но решително лице и работеше с контролните инструменти на звуковото оръжие. Дълги електрически кабели се простираха обратно до електрическата подстанция и бяха изпънати докрай, за да се използва всеки сантиметър дължина. Големите драйвъри, разположени на най-долната табла, бръмчаха мощно, а басовият говорител потрепваше едва забележимо. Отзад стояха Логан и Феръдей с тревожни погледи. От двете им страни бяха Гонзалес и Филипс, които бяха заели поза за стрелба от коляно и държаха карабините насочени през люка към коридора. Усугук стоеше зад тях. Той държеше медицинската си кесия с две ръце и напяваше тихо и монотонно.

Маршал бързо се огледа. Точно такова положение се беше надявал да избягнат. Широко отворен люк, оръжието в научното крило, неизпробвано и недоказано, а те всички изложени на опасност и уязвими.

— Трябва да затворим люка — каза той. — Просто го затворете.

— Ще имаме време — отговори Съли. — Ако не сработи и не спре създаването, ще имаме време да го направим.

Маршал отвори уста, за да възрази, но в този миг откъм кръстовището се забеляза движение. Всички очи се насочиха към сумрачния коридор пред люка. Пред очите им бавно изплува огромна фигура. Маршал се загледа със смайване в характерните черти на създаването: широката, прилична на права лопата глава, зъбите, които проблясваха злокобно, десетките остри като бръсначи пипалца, които висяха надолу. Това беше създаването от неговите кошмари, но още по-страшно. Беше видял върха на главата му през леда, но нечистотиите в него милостиво бяха скрили противната долна част от очите на учените. Може би, макар да не беше съвсем сигурно, ако бяха видели

тези ужасяващи зъби през леда, тези мустачки, които се виеха като змийско гнездо, нямаше никога, никога да позволят това ужасяващо чудовище да бъде размразено. За миг той просто зяпна, скован от ужас и изненада. После свали оръжието от рамото си и дръпна Кери към Феръдей.

— Заведи я някъде навътре в научното крило. Намери възможно най-сигурното място и се заключи там с нея.

— Но... — опита се да възрази Феръдей.

— Райт, моля те, действай.

Биологът се поколеба за миг, после кимна, хвана Кери за лакътя и двамата тръгнаха обратно по коридора, минаха покрай войниците и тихо напяващия Усугук, завиха зад ъгъла и изчезнаха от погледа му.

Маршал се обърна отново към кошмара, който сега беше изцяло пред очите им, приклепнал готов за скок на кръстовището. Зад гърба си чуваше някой да диша усилно.

— Не — каза Филипс с писклив отчаян глас. — О, Господи, моля те, не отново.

— Спокойно, войнико — изръмжа Гонзалес.

Съли, който също дишаше тежко, избърса ръце в ризата си и ги постави отново върху потенциометрите и копчетата на осцилаторите. Маршал бавно се промъкна напред, направи шест предпазливи крачки до вътрешната страна на люка и клекна зад металната стена. Потупа долната част на пълнителя, за да се увери, че е поставен както трябва, дръпна назад затвора, за да вкара патрон в камерата, плъзна ръка по ръкохватката и освободи предпазителя.

Създанието направи крачка напред и огледа всички подред с немигащите си очи.

— Веднага щом си готов, приятелю — обади се Съли.

Съществуването направи още една преднамерена крачка напред. В сплъстената козина на могъщите му рамене имаше голи места, следи от куршуми, и през тези белези Маршал видя нещо, което му заприлича на змийски люспи.

Ръцете на Съли трепереха силно.

— Първо ще опитам с вълна бял шум — обяви той.

За момент единственото, което се чуваше, беше тежкото дишане на Филипс. Чу се как още едно оръжие беше заредено, а после от драйвърите се понесе пращане на статично електричество.

Създанието направи още една крачка.

Гласът на Съли беше напрегнат и висок.

— Ще вдигна звуковото налягане до шейсет децибела и ще включа филтър за ниски честоти.

В коридора звукът рязко се усили, но създанието продължаваше да напредва.

— Няма резултат — отбеляза Съли, надвиквайки шумотевещата.
— Сега ще пробвам с проста вълнова форма. Триъгълна вълна с основна честота 100 херца.

Пращенето на статичното електричество заглъхна и бе заменено с ниско бумтене, което бързо стана по-високо.

В коридора създанието спря.

— Сега ще опитам с квадратна вълна — обяви Съли. — Вдигам честотата до 390 херца при мощност 100 децибела.

Звукът се разшири и стана по-сложен. В това време Маршал започна да чува, или поне така му се стори, странно далечно пеене. То приличаше на ниските тонове на някакъв страховит орган, породени от далечен вятър. Сложен, чуждоземен, тайнствен звук, който нямаше нищо общо с формите на вълните, които Съли създаваше. Маршал усети главата си странно изпълнена от някакво сякаш вътрешно налягане.

Създанието изглежда се поколеба, защото замря с вдигната могъща предна лапа.

— Сега ще добавя синусов осцилатор — чу се треперещият глас на Съли. — Ще вдигна честотата до 880 херца.

— Дай газ на децибелите — извика Маршал през рамо.

Звукът се усили още и металните стени на коридора започнаха да вибрират.

— Преминаваме границата на болката! — извика Съли. — Сто и двадесет децибела!

Звуковият поток, който се сля с пълнотата в Маршаловата глава, заплашваше да стане влудяващ. Създанието отстъпи крачка назад. Бедрата му потрепваха слабо, сякаш от неконтролирани тремори. То поклати заострената си глава. Веднъж, два пъти с резки движения, сякаш изпитваше силна болка.

— Сега само синусната вълна! — изкрещя Съли. — Работи!

И тогава най-неочаквано създанието приклегна, готово за скок.

Няколко неща се случиха едновременно. Филипс и Съли извикаха от смайване и страх. Силата на звука, който устройството произвеждаше, се усили още, разшири се и стана още по-сложен. Гонзалес даде едва доловима команда за стрелба. Над главата му започнаха да свирят куршуми, вдигайки надолу по коридора снопчета сив пушек, когато отскачаха с писък от стените и струпаните купчини екипировка. Маршал вдигна автоматичната карабина и натисна спусъка. Виждаше линията на куршумите, които изскачаха от цевта, удряха създаването и отскачаха от него. Гледаше как нови ивици змийска плът с цвят на обсидиан се появяват изпод козината, докато куршумите оголваха още участъци екзоскелет. В този критичен миг, миг на крайно напрежение, времето сякаш забави ход и действителността избледня. Маршал имаше чувството, че може да вижда всеки отделен куршум от залповата стрелба и да го проследи как лети надолу по коридора в своето яростно и безплодно пътуване.

И тогава звярът скочи. Маршал на мига се метна към люка в отчаян опит да го затвори, без да обръща внимание на стрелбата, която Гонзалес и Филипс не прекратиха. Но създаването се движеше с удивителна бързина. Преди да успее да примигне, то мина през люка и влезе, повали Маршал настрана и го запрати в стената, в която той се удари болезнено. Но веднага прескочи оръжието, обърна го и с целенасочена ярост стисна Съли с предните си лапи и само с две диви завъртания откъсна ръцете от раменете му.

Маршал се надигна на лакът, замаян за миг от силата на удара. Централният коридор на научното крило се беше превърнал в лудница от звук и насилие. Ужасяващото създание разкъсваше виещия Съли, а от откъснатите крайници на климатолога пръскаше кръв по стените и пода и ги оцветяваше в алени дъги. Гонзалес и Филипс отстъпваха с несигурни крачки, опитвайки се да си осигурят чисто поле за стрелба. Количката със звуковото оръжие лежеше на една страна, а колелетата ѝ още се въртяха. Усугук мина пред войниците, стиснал в ръце шаманската магия, а напяването му се усили и стана още по-настоятелно.

С пищящи от удара уши Маршал видя как звярът хвърли виещия Съли във въздуха с мощен замах на една от предните лапи. Втори удар запрати учения през вратата в изнесената в научното крило канцелария. Създанието се хвърли след него и изчезна от погледа му. От вътрешността на помещението се разнесе страховит трясък на разбити мебели, а после и плясъкът на тяло, което се удря в стените. Писъците на Съли се накъсаха.

Маршал се опита да стане на крака. Залитна и си наложи да се изправи. Беше прекалено късно и Съли щеше да умре. Всички щяха да умрат. За секунда се запита дали има време, за да се измъкнат от научното крило и да затворят вътре чудовището, но бързо отхвърли тази мисъл. Нямаше време. Всичко свърши. Нещото щеше да убие Съли, а след това щеше да се заеме с тях. Един по един.

Очите му попаднаха на звуковото оръжие, чиито части бяха пръснати в безпорядък на пода. Въпреки всичко то беше проработило. Последната форма на звукова вълна, която Съли опита, синусоидалната, очевидно въздейства на създанието. Маршал се опита да заглуши страховитите трясъци, виковете на войниците, болезненото налягане в главата си. Опита се да мисли, да се съсредоточи в малкото секунди, които му оставаха. Защо синусоидалната вълна сработи, а квадратната и триъгълната не?

Той се спря. Може би тук изобщо не ставаше въпрос за формата на вълните. Може би беше нещо съвсем различно...

Хвърли се към количката, изправи я и трескаво започна да вдига частите и да ги свързва наново.

— Какво правиш? — изкрещя Логан. Письците на Съли бяха секнали, но ужасните трясъци и блъскане в канцеларията продължаваха.

— Ще опитаме отново. — Маршал провери връзките между усилвателите и драйвърите, намести един откачен потенциометър. — Сигурно е честотата. Хармоничното трептене. Няма какво друго да е. Това е отговорът, но трябва да разполагаме с подходяща акустика, ако искаме максимално... — Той започна диво да се оглежда. — Хайде, ела да ми помогнеш. Това нещо ще се появи всеки момент. Трябва да отнесем количката в акустичната камера.

— Нямах време, да го направиш — намеси се Гонзалес. — И изобщо какъв е смисълът?

— Все едно да добавиш отрова към върха на стрелата. Така ще усилим въздействието.

С помощта на Логан Маршал подкара количката надолу по коридора и няколко пъти се подхлъзна на пода, оплискан с кръвта на Съли. Усугук ги последва, като продължаваше да напява, стиснал в едната си ръка шаманска дрънкалка, а в другата костения фетиш. Двамата мъже с мъка прекараха количката покрай контролната зала, след това край пресечката в коридора и през задния люк в акустичната камера.

— Гонзалес — провикна се Маршал, — разчитам на теб да го забавиш!

След като махна на Филипс, Гонзалес се оттегли до входа на акустичната камера и зае позиция за стрелба от коляно.

Трясъците и блъскането в канцеларията престанаха.

— Трябва да го поставим в центъра, за да постигнем възможно най-голямо въздействие — обясни Маршал на Логан.

Двамата заедно избутаха количката до средата на пътеката, напомняща моден подиум. Електрическите кабели се изпънаха и за един страшен миг Маршал си помисли, че няма да стигнат. Но дължината им се оказа достатъчна, за да могат да разположат

оръжието точно в средата на камерата. Това беше мястото, отбелязано с бял кръг и отметката 0 дБ.

Маршал погледна Усугук.

— Ще си на по-безопасно място в будката за наблюдение — каза той и посочи с ръка затворената със стъклени стени площадка в края на пътеката.

Тунитът прекъсна за миг ниското си припяване и поклати глава.

— Нима забрави вече какво те научих? Щом ще ходиш по тънък лед, трябва да можеш и да танцуваш върху му.

— Както искаш. — Маршал обърна количката така, че драйвърите да сочат към коридора, провери връзките и натисна бутона за включване. Нищо не се случи. Трескаво започна да вади и пъха наново електронните лампи, провери и намести някои връзки и опита наново. Този път от басовия високоговорител се понесе тихо бръмчене. Той огледа уреда, започна да си припомня основите на произвеждането на звук със синтезатор, запознавайки се наново с копчетата за контрол на амплитудата, честотата, осцилаторите, които контролират формата на вълната, филтрите. Протегна се и завъртя копчето за амплитудата докрай надясно. Количката почна да потрепва.

Забеляза, че Логан го гледа.

— Пресметнах, че ми остават още три минути живот — каза историкът. — Ако имам късмет, ще стане бързо. В такъв случай вероятно ми остават само две минути. Искам да умра, знаейки какво се опитваш да направиш.

— Последната форма на вълната, която Съли изпробва — отговори Маршал, без да откъсва очи от контролните уреди, — причини болка на създаването. Беше синусоидална. Тя е възможно най-чистата звукова вълна. Няма хармонични трептения, нито обертонове. Затова ще започна оттам, където той прекъсна. Ще използвам синусоида на Фурие, за да усложня модела. Може би ще нарани съществуването толкова, че да го прогони. Ако успеем да го задържим по-дълго настрана, ще можем да направим портативен...

Той млъкна. Създанието се беше показало от канцеларията. Сега то бавно се обърна, за да застане срещу тях. Предните му лапи бяха подгизнали от кръв, а кучешките зъби и моржовите мустачки бяха покрити с мръсотии.

Маршал пое дълбоко дъх и се опита да успокои треперещите си ръце.

Създанието направи крачка към тях. Маршал бързо нагласи първия осцилатор на квадратна вълна с честота 30 херца и се увери, че амплитудата на излъчване е 100 децибела. После натисна бутона за тон. Залата се изпълни с нисък звук, малко над прага на слуха.

Създанието се хвърли напред.

Маршал трескаво започна да пресмята наум. Втора нота, свободна от обертонове, няколко октави по-висока... В това време създанието увеличи скоростта и започна да се приближава с големи скокове по коридора. Той нагласи и втория осцилатор на квадратна вълна и нагласи честотата на 800 херца.

— Господи! — извика Логан.

Гонзалес и Филипс бяха започнали да стрелят. Над воя на високоговорителя Маршал можа да различи накъсания писък на Филипс, който изпусна нервите си и започна да стреля безразборно нагоре-надолу. Създанието стигна при войниците, спря отново да разтърси силно глава, а мустачките му се залюшкаха диво наляво-надясно. Филипс изпусна карабината си, изправи се на крака и хукна надолу по коридора с ридания. Създанието приведе глава, после я вдигна отново и с едно чудовищно замахване на предния крак запрати Гонзалес, който продължаваше да стреля от упор, обратно в акустичната камера. Той прелетя, преобръщайки се във въздуха над главите на Маршал и Логан. После се блъсна с трясък в задната стена на акустичната камера, плъзна се по нея към пода на шест метра под него и остана да лежи замаян в гънките изолация и гумена пяна.

Ръцете на Маршал вече не трепереха, а се тресяха, докато се опитваше да настрои третия и последен осцилатор, този път на много висока честота — 60 000 херца. С бърз поглед се увери, че лентовият амплитуден филтър е включен. После стисна главния потенциометър и го завъртя докрай. Призрачното „иииии“ на синусоидалната вълна стана по-тихо и накрая спря напълно.

— Какво правиш? — произнесе Логан през стиснати зъби. — Ти го спря и сега ще му паднем в ръчичките!

— Искам да го примамя вътре в камерата — отговори Маршал тихичко. — Ще имаме само една възможност да го направим и това трябва да му държи влага.

С точно почти грациозно движение, което изглеждаше не на място за такъв огромен звяр, създаването прехвърли единия си преден крак през прага на люка. Другият го последва. То погледна първо наляво, после надясно, а жълтите му очи поглъщаха акустичната камера. Странното ниско пееие в ушите на Логан се усили, а болката в главата му стана непоносима. Сега вече създаването беше вътре в камерата и пристъпи върху модния подиум. Той изскърца под тежестта му. Една крачка, втора... създаването приклегна на задните си лапи, пригответвайки се за още един, но този път последен скок.

Трябва да можеш и да танцуваш върху него, каза си Маршал и с рязко движение завъртя копчето за амплитудата на 120, а потенциометъра докрай.

Акустичната камера мигом оживя от звука. Човек имаше чувството, че полусферата е пълна с милиони оси, които жужат едновременно. Създанието скочи, въпреки че цялото му тяло се гънеше. Маршал завъртя копчето и увеличи мощността на 140 децибела. Създанието се сгърчи във въздуха, този път треморът беше по-мощен и го накара да се присвие. Това възпрепятства скока му и то се стовари тежко на пода, разтърсвайки силно пътеката. Сега цялата вселена на Маршал се беше съсредоточила в трескавото ужасяващо бръмчене, което се носеше из камерата и усилвайки се от само себе си, създаваше едно независимо кресчендо с такава мощ и наситеност, че проникваше през всичките му пори. Създанието успя да се качи обратно на пътеката и направи крачка напред. Първо с едната лапа, после с другата, а кървавите му нокти драскаха по металните плочи и придърпваха масата му напред. Маршал дишаше на пресекулки, но се стегна, стисна копчето на потенциометъра и го завъртя до края. 165 децибела — това беше амплитудното равнище на двигателя на реактивен самолет. До него Логан си запуши ушите с ръце. Отвори уста и закрепця, но викът му беше напълно заглушен от звуковия бараж. Носецото се „иийиий“ сякаш се превърна в част от същността на Маршал. Той също вдигна почти несъзнателно ръце към ушите си, но те бяха слаба защита срещу смазващата сила на звука. Пред очите му затанцуваха петна и той усети, че ще припадне.

Създанието се закова на място. Друга силна тръпка разтърси тялото му и го накара да приклегне на задните си лапи. То вдигна глава, разтвори отвратителните си челюсти, от чиито кучешки зъби все

още капеше кръвта на Съли, а под тях мустачките се гънеха яростно. Наклони глава настрана и стовари челюстите си със страшна сила върху пътеката веднъж, а после втори път. След това се надигна малко и се дръпна назад. Докато Маршал го гледаше, изведнъж главата му се пръсна сред потоци мозък и слуз и ги изпръска с кървав дъжд, преди да се стовари точно пред краката им. Измокреното звуково оръжие произведе волтова дъга и изпуши, а след миг утихна сред взрив от искри.

В продължение на повече от минута Маршал не помръдна и само трепереше. След малко погледна към Логан. Историкът отвърна на погледа му, а от ушите му на тънки струйки се процеждаше кръв. Той говореше, но Маршал не го чуваше. Всъщност нищо не чуваше. Тогава се обърна, прекрачи неподвижното съзнание, от чийто пръснат череп продължаваше да изтича черна кръв, и с оловни крака тръгна към люка, който извеждаше навън от научното крило. Изведнъж бе почувствал нужда да излезе от това мрачно място на ужасите и да вдиша чист въздух. Повече усети, отколкото чу, как Логан и Усугук тръгват след него.

Бавно и старателно те се изкачваха към повърхността, първо равнище Г, после по-познатите им пространства на равнище В и най-накрая входното фойе, безжизнено и потънало в сенки. Все още глухи и наквасени с кръвта на създанието, те минаха през помещението за аклиматизация, но не си направиха труда да вземат парки. След като прекосиха сборния район, бутнаха двойните врати и излязоха на бетонния плац пред сградата.

Беше тъмно, но тъничката ивица светлина на хоризонта подсказваше, че скоро ще съмне. Бурята беше утихнала и на небето започнаха да се показват звезди, които хвърляха призрачни отблясъци върху снега. Маршал колебливо си припомни една инуитска притча: това не са звезди, а отвори, през които нашите близки надничат, за да ни уверят, че са щастливи. Той се запита дали и Усугук вярва в нея.

Сякаш по телепатия почувства, че тунитът го дърпа за ръкава. Когато го погледна, той безмълвно посочи към небето.

Маршал вдигна очи. Тъмночервената окраска на Северното сияние, което ги беше преследвало, откакто този кошмар започна, бързо избеляваше. Още докато гледаше, то изчезна и над главите им

остана само черният звезден купол. Нямаше никакви признаци, дори и най-слаби, че изобщо го е имало.

— Господин Фортнъм? Пени се обажда. Как сте отзад?

Този път мина известно време, преди да се чуе отговор:

— Студено ни е. Много ни е студено.

— Дръжте се — каза тя в микрофона. — Намираме се само на...

— тя погледна към Карадайн.

— Тридесет и пет километра — измърмори шофьорът, — ако ни стигне горивото.

— Тридесет и пет километра — обяви тя и върна микрофона на поставката върху таблото. — Трябва да стигнем. Какво е положението с дизела?

— Левият резервоар се изпразва много бързо — Карадайн потупа циферблата с пръст. — Според индикатора разполагаме с гориво за петнадесетина километра.

— Дори да свърши, можем да вървим пеша петнадесетина километра.

— Тук? — той посочи над волана към пустошта на Зоната. — Извинявай, госпожо, но както вече са измръзнали отзад, хората няма да изкарат и километър.

Барбър погледна през предното стъкло. Червената лента на изгрева оцветяваше линията на хоризонта. Бурята бързо отслабваше. Вятърът почти утихна, а околността беше покрита с пресен слой фин като пудра сняг. Но с утихването на бурята температурата също спадна. Термометърът на таблото показваше минус тридесет и два градуса.

Камионът се разтърси силно и тя се хвана за дръжката. Тридесет и пет километра. При сегашната скорост това означаваше повече от половин час.

Тя хвърли поглед към джипиеса, монтиран на арматурното табло. Беше свикнала с уреда в собствената си кола, чийто екран гъмжеше от улици, магистрали и забележителности, докато караше из Лексингтън, Уобърн и околностите на Бостън. А джипиесът в кабината на Карадайн приличаше на изключен. На екрана се виждаше единствено белота,

същата като тази около тях. Изписваха се само данните на компаса с дължината и ширината и те бяха единственото доказателство, че изобщо се движеха.

— Имаш уморен вид — каза Карадайн. — Защо не вземеш да дремнеш?

— Ти се шегуваш — отговори тя. Но напрегнатото и сякаш безкрайно бдение след безбройните безсънни часове в база „Страх“ наистина си казваше думата. Тя затвори очи само за миг. А когато ги отвори отново, всичко се беше променило. Небето се очертаваше малко по-ярко, а снегът около тях проблясваше на слънчевата светлина. Шумът на двигателя също беше различен. Сега оборотите бяха по-ниски, а скоростта значително намаляла.

— Колко време спях? — попита Барбър.

— Петнадесет минути.

— Какво става с горивото?

Карадайн погледна индикатора на резервоарите.

— Движим се на пари.

Скоростта на камиона намаля още. Когато погледна отново към джиписеа, Барбър забеляза, че там се вижда нещо. Една непрекъсната синя ивица, която запълваше горния край на екрана.

— Нали това не е... — започна тя.

— Да, езерото Ловец.

Страхът, който беше преминал в някаква тъпа и постоянна тревога, сега отново я прониза.

— Спомням си, ти каза, че ще прекосим само едно езеро.

— Така е, но вече нямаме гориво, за да заобиколим това.

Барбър не отговори. Преглътна конвулсивно и облиза устни. Устата ѝ пресъхна.

— Не се притеснявай. Езерото Ловец е много голямо, но не е широко.

Тя го погледна.

— Тогава защо възнамеряваше да го заобиколиш?

Карадайн се поколеба, преди да отговори.

— Защото дълбочината му е само около метър и шейсет. Дъното е осеяно с големи скали, ледени късове и тем подобни. При тези условия със снежни навявания са трудни за забелязване. Ако случайно се блъснем...

Той не довърши изречението, но и нямаше нужда да го прави.

Спуснаха се предпазливо на леда. Барбър отново се вкопчи в дръжката над вратата, когато усети как той отново започна да се огъва под тяхната тежест. Почувства как напрежението нараства с усиливането на започналото пукане, което излизаше изпод колелата и се разнасяше във всички посоки. Няколко скали се виждаха ясно, защото стърчаха над снежния слой като кучешки зъби, а черните им върхове лъщяха на утринното слънце. Други бяха скрити под снежните навявания. Утихналият вятър беше натрупал снега във фантастични форми: гребени, върхове и миниатюрни планински вериги. Карадайн си пробиваше внимателно път, лавирайки между скалите и снежните преспи. Барбър местеше очи от езерната повърхност към джипиеса и обратно и мечтаеше екранът отново да побелее от сняг.

Минаха три минути, после пет. Пукането се засили, а пред тях започнаха да се оформят пукнатини, които летяха напред в криволичещи линии. Двигателят прескочи, но Карадайн погали газта с крак и върна нормалните обороти. На Барбър направо не ѝ се мислеше какво щеше да стане, ако горивото им свършеше, докато бяха на леда.

— Почти стигнахме — обади се шофьорът, сякаш беше прочел мислите ѝ.

Пред тях се появи ниско струпване на сняг, широко може би четиридесетина метра, което вятърът бе украсил със странни форми и извивки, така че беше заприличало на приливна вълна.

— Сигурно е чист сняг — каза Карадайн. — Не мога да рискувам да го заобикалям, защото отново ще вземем да се завъртим. Ще минем право през него, за да проправим път на ремаркетото. Дръж се.

Барбър така се беше вкопчила в дръжката, че със сигурност не би могла да стисне по-здраво. Тя спря да диша, когато Карадайн насочи влекача право в снежното възвишение. Машината потрепери от удара, а шофьорът даде газ, за да поддържа равномерна скорост.

Но изведнъж предницата на камиона подскочи във въздуха. Барбър беше запратена напред и едва не си удари главата в арматурното табло, въпреки че си беше сложила колана.

— Божичко! — извика Карадайн и завъртя волана наляво. — Под това навяване имало скала!

Влекачът подскочи отново, когато задните колелета минаха по камъка. Камионът се вдигна, а после се стовари тежко върху леда. Чу

се трясък като оръдеен изстрел и автовлакът изведнъж забави ход. Барбър почувства, как някаква огромна сила я притиска към седалката.

— Задницата пропада! — изрева Карадайн. — Кажи на всички веднага да се преместят напред! Хайде!

С трескави пръсти Барбър взе микрофона, изпусна го, но успя да го улови наново.

— Фортнъм, задницата пропадна в леда. Накарай всички да минат в предната част на караваната. Бързо!

Тя остави микрофона на мястото му, докато Карадайн трескаво даваше газ. Камионът подскочи напред, но наклонът назад се запази, а ремаркетото трошеше леда и буквално го разсичаше с увисналата си част.

Карадайн смени предавката и натисна газта докрай. Чу се още един пукот, почти толкова силен, колкото първия. С последно усилие камионът се освободи от дупката в леда и се стрелна напред. Карадайн веднага намали скоростта, внимавайки да не изгуби контрол върху гладката повърхност. Барбър се смъкна на седалката почти смазана от облекчението, което изпита.

— Размина ни се — обади се Карадайн. Той погледна към индикатора на резервоарите. — Резервоарът е празен. Не мога да си представя с какво се движим.

Барбър отново потърси с поглед екрана на джипиеса. И най-сетне видя бялата линия на сушата точно пред тях.

След като заобиколи последните няколко скали, влекачът изрева, излезе на сушата и ускори ход. Карадайн си пое дълбоко въздух и хвана края на ризата, за да си повее. Поизправи се на седалката и посочи напред.

— Виж!

Барбър се взря през предното стъкло. В далечината различи някаква купчина тъмни форми и примигваща червена светлина.

— Това да не е... — започна тя.

Шофьорът кимна и пусна широка усмивка.

— Да, Арктик Вилидж.

Тя веднага се протегна за микрофона.

— Пени Барбър вика Фортнъм. Стигнахме. Арктик Вилидж е точно пред нас.

Когато остави микрофона, ѝ се стори, че въпреки бумтенето на дизела чува радостните викове, които се понесоха откъм караваната.

ЕПИЛОГ

Денят беше ясен и бистър като кристал, сякаш засрамена от своята ярост, природата нямаше нетърпение да изкупи вината си за бурята. Въздухът беше напълно неподвижен. Не се усещаше дори полъх и щом Маршал отклонеше поглед от базата и го насочеше към снежната покривка и съвършения небесен купол над нея, беше готов да повярва, че на това отдалечено място палитрата на природата е съставена само от два цвята: синьото и бялото.

Цялата сутрин кацаха и излитаха хеликоптери: медицински и съдебномедицински, множество военни и един малък самолет, пълен с мъже със сиви костюми, които събудиха у Маршал чувство на безпокойство. Сега той стоеше заедно с Феръдей, Логан и Кери Екберг на бетонния плац пред входа на базата. Бяха се събрали, за да се сбогуват с Усугук, който се готвеше да се върне обратно в своето пусто село.

— Сигурен ли си, че не искаш да те откарат? — попита Маршал.
Тунитът поклати глава.

— Моят народ има една поговорка, която гласи: пътуването е цел само по себе си.

— Един японски поет е написал нещо много близко — отбеляза Логан.

— Благодаря ти — каза Маршал, — че въпреки всичко се съгласи да дойдеш. И за това, че сподели с нас своите познания и опит. — Той протегна ръка, за да се сбогуват, но Усугук го прегърна.

— Дано намериш покоя, който търсиш — каза той.

След това кимна на останалите, вдигна малката мешка с вода и храна, която бяха приготвили за него, придърпа обточената с кожа качулка по-плътно около лицето си и се обърна.

Наблюдаваха го мълчаливо как пое на север през снега. Маршал се запита дали жените ще се върнат в селото, или старецът ще изживее остатъка от живота си сам като отшелник. Знаеше, че Усугук стоически би приел всяка от тези възможности.

— Покой ли търсиш? — попита го Кери.

Маршал се замисли.

— Да. Мисля, че да.

— Предполагам, че с всички ни е така — отговори му тя. После се поколеба. — Е, по-добре да се връщам. Следобед ще пристигнат представителите на „Блекпул“ и застрахователите. Дотогава трябва да свърша доста неща.

— Ще се видим по-късно — отговори Маршал.

Тя се усмихна.

— Гледай да не забравиш. — После се обърна и мина през вратите към сборния район.

Логан погледна след нея.

— Мислиш ли да продължиш тази връзка?

— Ако мога да намеря благовидно оправдание — отговори доволно Маршал.

— Оправдания винаги се намират — Логан погледна часовника си. — Е, май аз съм следващият, който ще си върви. Хеликоптерът ми трябва да пристигне всеки момент.

— Ние заминаваме утре — отговори Маршал. — Можеше да почакаш един ден. Така щеше да икономисаш малко пари.

— Звъннаха ми от службата. Появила се е неотложна работа.

— Друг лов на духове?

— Нещо такова. Между другото, тия типове с вид на тайни ченгета, които ни разпитваха, знаят адреса ми. Съмнявам се, че това е последният път, когато се виждаме. — Той направи пауза. — Ти какво им каза?

— Точно каквото се е случило, доколкото си го спомням — отговори Маршал. — Но всеки мой отговор предизвикваше още въпроси, така че накрая просто замълчах.

— Повярваха ли ти?

— Така смятам. След като всички сме свидетели, не виждам как биха могли да се съмняват. — Той погледна към Логан. — Не мислиш ли така?

— Мисля, че нещата щяха доста да се опростят, ако имаше труп.

— Да, това е странно. Със сигурност остана доста кръв от него. Бих се заклел, че е мъртво като пън с този пръснат череп.

— Трябва да е изпълзяло нанякъде, за да умре — намеси се Феръдей. — Точно както първото.

— Знаеш какво би казал Усугук за това — отговори Маршал. Той погледна към хоризонта, където тунитът вече се беше превърнал в едва забележима точица на фона на двете срещаци се ивици бяло и синьо.

— Много се радвам, че умря — обади се Логан, — но все още не схващам защо. Имам предвид как го убиха звуковите вълни.

— Без труп не можем да бъдем сигурни — отговори Маршал, — но имам едно предположение. Беше очевидно, че високите честоти го дразнят. Чистата синусоидална звукова вълна без хармонични трептения изглежда му причиняваше още по-силна болка.

— Но нали повечето звуци създават хармонични трептения?

— Това е така — намеси се Феръдей. — Така наречените „несъвършени инструменти“ като цигулката, обоя или човешкия глас — всички го правят. Това е смешното в случая, защото точно те придават богатство на звука.

— Сигурното е, че синусоидалните вълни не правят така — продължи Маршал. — Накарах машината да създаде три серии такива вълни, всяка една кратна на квинта с усилен основен обертон. Надявах се, че ако намерим достатъчно болезнен звуков модел, ще можем да го прогоним от базата.

— Въздействието беше много по-силно — подхвърли Логан.

Маршал кимна.

— Това е много интересно. Рибите и китовете имат вътрешни плавателни мехури, които могат да бъдат разстроени от звуци. Някои учени смятат, че динозаврите са имали органи в мозъка си, с чиято помощ са издавали невероятно силни звуци като от тромпет, които са се чували на километри. Не бих се изненадал, ако това създание е имало подобен орган или кухина в черепа си. За чифтосване, общуване или нещо друго. Мисля си, че високите честоти, в този случай една преливаща се поредица от квинти, са предизвикали симпатичен резонанс в този орган и накрая са го накарали да се пръсне.

— Аз съм историк, а не физик — обяви Логан — и никога не съм чувал за симпатичен резонанс.

— Но си чувал за пръснати стъкла, когато някое сопрано взима високи тонове? Съществува природна честота, при която стъклото вибрира. Ако сопраното вземе същата нота, тя добавя енергия към

трептенията на стъклото. В един момент стъклото не може да разсее енергията достатъчно бързо и се пръска. — Маршал погледна към базата. — Но в нашия случай вероятно никога няма да научим.

— Много жалко — отбеляза Логан и се обърна към Феръдей. — А ти какво разказа на нашите военни следователи?

Феръдей отвърна на погледа му с изражението си на постоянно удивен човек.

— Опитах се да го обясня от чисто биологическа гледна точка. Как двете създания са били замразени поотделно, но по време на едно и също събитие: атмосферна инверсия, предизвикала низходяща тяга от леден въздух. Той е замразил животните моментално, преди в техните кръвоносни системи да успее да се образува лед, и така са останали в хибернация. Обясних им и как се е стопил ледът. Разказах и за неповторимият състав на лед-15, който се топи при малко под нула градуса Целзий. Как низходящата тяга на необичайно топъл въздух е съживил животното и как двете събития са предизвикали странните кървавочервени северни сияния, които толкова силно разтревожиха Усугук. Дадох им за пример мамута от Березовка, който е първият известен прецедент.

— А какво им каза за самото създание? — полюбопитства Логан.

— Обясних им ефекта „Калисто“ и че е твърде възможно да е генетически мутант или просто неизвестен вид. Разказах им и за свръхразвитите му бели кръвни телца, които са му осигурявали почти мигновено оздравяване. И че под козината си криеше екзоскелет, подобен на змийски, който му позволяваше да се движи бързо и гъвкаво и да отблъсква куршумите. Както и за невероятния му неврологичен строеж. Дори големите дози високо напрежение не успяха да разстроят нервната му система, нито да спрат сърцето му. Смешното е, че смъртоносен за него се оказа звук с определена амплитуда и честота. Може би подпомогнат от слабост, предизвикана от гладуване.

— Значи това обяснява всичко — отбеляза Логан.

— Всичко и нищо — уточни Феръдей.

Логан се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Защото всичко, което току-що ти разказах, като изключим състава на кръвта, е само теория и предположения. Факт е, че за да се

образуват странни форми на леда, като лед-15, трябва високо налягане. Факт е, че създанието е оцеляло, замразено в лед, независимо от какъв вид, в продължение на хиляди години. То беше невероятно силно и неуязвимо дори за големи дози ток с високо напрежение. — Феръдей вдигна рамене.

Маршал го изгледа замислено. Току-що биологът беше сглобил едно възможно обяснение на всичко, а после му бе издърпал килимчето.

— Може би Усугук е прав — отбеляза той.

Двамата мъже го погледнаха.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се, отчасти. Но както и да е. Вярно е, че съм учен, но това няма да е първият път, когато трябва да признаем, че науката не може да обясни всичко. Намираме се далеч от всякаква цивилизация. Това е върхът на света. Тук важат други правила, за които си нямаме и най-малка представа. Това не е обичайната среда на човека, но хората, които живеят тук, са видели много повече от нас и би трябвало да им вярваме. Ако някоя част от света може да бъде наречена земя на духовете, няма ли да е тази? Това странно, далечно свещено място? Нима мислите, че угасването на Северното сияние точно когато създанието умря, е просто съвпадение?

Въпросът увисна в студения въздух, но остана без отговор. В тишината, която последва, Маршал чу далечния плясък на хеликоптерни витла.

— Това сигурно е моят транспорт — измърмори Логан. Той вдигна торбата, която лежеше в краката му.

— А ти? — попита Маршал.

— Какво аз? — отвърна Логан, докато премятеше чантата с преносимия компютър през рамо. — Ако някой от вас мине през Ню Хейвън, обадете се.

— Това не е отговор. Ти на коя теория отдаваш предпочитание? На научната или на духовната?

Логан го изгледа с леко присвити очи. Вместо да отговори, зададе въпрос.

— Докторе, ти къде си израснал?

Това беше последното нещо, което Маршал очакваше да чуе.

— В Рапид Сити, Южна Дакота.

— Имаше ли домашни любимци?

— Разбира се. Три дакела.

— Като дете ходил ли си на дълги екскурзии с кола?

Маршал кимна удивен.

— Фактически всяко лято.

— Да си губил някое от кучетата, когато сте спирали за почивка?

— Не.

— Но аз да — каза Логан. — Бъркли, моят ирландски сетер. Обичах това куче повече от всичко. Избяга от едно място за пикник в Оклахома. Цялото семейство го търсихме в продължение на три часа, но не го намерихме. Накрая се наложи да тръгнем. Бях неутешим.

Хеликоптерът вече кацаше извън оградата, вдигайки облаци фин като пудра сняг. Маршал погледна Логан и се смръщи.

— Не разбирам, какво общо има изгубването на кучето с...

И точно в този миг разбра какво загатва Логан. Примигна изненадано, когато му светна.

— Но тези туристи, за които ти намекваш, идват от много по-далече от Рапид Сити, Южна Дакота.

Логан кимна.

— Да, от много, много по-далече.

Маршал поклати глава.

— Наистина ли вярваш в това?

— Аз съм енигмолог. Моята работа е да развихрям въображението си. Както каза нашият приятел Феръдей — само теория и предположения. — Логан се усмихна, стисна подред ръцете им и закрачи към чакащия хеликоптер. Когато пилотът отвори вратата за пътника, той се обърна.

— Обаче предположението си го бива, нали? — извика през шума на турбините. После се качи и затвори вратата. Хеликоптерът започна да се издига, прелетя над ледник Страх, тъмносин на фона на синьото небе, после зави рязко на юг и полетя към цивилизацията, оставяйки зад себе си страната на духовете.

Издание:

Линкълн Чайлд. Зоната

Редактор: Евгения Мирева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

ISBN 978–954–655–030–9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.